

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
TEASE

LAUREN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BLAKELY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

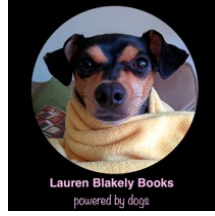
Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

ALAY

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Telif hakkı

Teaser Hakkında

Biliyor musun?

Alay

1. Sessiz olun

2. Cinsel Nostalji

3. Bir Ders

4. Çok Centilmen Olmayan Bir Davranış

5. Neredeyse Mükemmel

6. Geri Çekilme

7. Bazen bir halhal sadece bir halhaldır.

8. İyi Bir Kız Gibi

9. Bugün Ne Yaptınız?

10. Gerçekte Ne İstiyor?

11. Aklımı Oku

12. Ertesi Sabah Ananası

13. Bir Hikayeyi Anlatmanın Birden Fazla Yolu

14. Ondan Önce

15. Ağzından kaçırma özgürlüğü

16. Onun Zengin İş Adamı Tavrı

17. Rahatlama İsteği

18. Tiramisu Hakkında

19. Sizinle burada karşılaşmak ne kadar komik!

20. Kaçınılmaz

21. Bir Öpücük Anısı

22. Diğer Her Şey

23. Basit

24. Uygunsuz Bir Şekilde

25. Liste Sırsınız

26. Sandığınız Gibi Değil

27. Arkınıza Dikkat Edin

28. İmkansız Dileğim

29. Gülen Yıldızlar

30. Kızınız

31. Olur böyle şeyler.

32. Hatırlıyor musun?

33. Pişmanlık Yok

34. Yüz Maskesi

35. Hoşça kalın ve her zaman

36. Bu Şey

Epilog: Yıldızlar ve Çiçekler

Başka Bir Epilog: Hanımeli Öpücüğü

Yazarın Notu

Sevimli Ol

Lauren'ın Diğer Kitapları

Temas etmek

TELİF HAKKI

Telif hakkı © 2023 Lauren Blakely'ye aittir.

LaurenBlakely.com

Kapak tasarımı © TE Black'e aittir.

Fotoğraf: Paul Van der Linde

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin tescilli marka statüsünü ve marka sahiplerini kabul eder. Bu markaların yayınlanması/kullanımı, marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya onlar tarafından desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇKİ HAKKINDA

Yemin ederim ki iyi bir kıyım.

O özel, gece geç saatlere kadar süren maskeli baloya babamın en yakın arkadaşını öpmek için gitmedim. Maskeli adamın kim olduğunu bile bilmiyordum, bana sanki tüm fantezilerinin nesnesiymişim gibi dokundu.

Ama yeni sevgilimin ne kadar yasak bölge olduğunu tam olarak öğrendiğimde, bir dahaki sefere ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Ancak, kim olduğumu öğrendikten sonra bile, günahkar bakışları hala üzerimde. Sadece bir kez, diye fısıldıyor. Sonra da hiç yaşanmamış gibi davranacağız.

Gündüzleri tanıdığım gizemli, yakışıklı bekar baba, geceleyin çok ahlaksız bir adammış meğer.

Ama bir gece çalınmış bir hafta sonuna dönüşüyor ve bana çok daha fazlasının tadını tattırıyor. Bittiğinde, ayrı kalmaya yemin ediyoruz.

Biz asla birlikte çalışamazdık.

O, küçük oğlunu büyötmeye odaklanmış durumda ve zaten hasar görmüş ailemin daha fazla dağılmasına izin veremem. Ama bu ilgili, sahiplenici adam sürekli bana geri dönüyor ve birlikte geçirdiğimiz bu gizli geceler, kalbimi hızlandıran hassas anlara dönüşüyor.

Ve çok geçmeden, bu yasak aşkın heyecanı bana sahip olabileceğimden çok daha fazlasını istememe neden oluyor...

BİLİYOR MUSUN?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenenlerden olmak için buraya tıklayın!

İPUCU: E-postaların gelen kutunuza ulaşmasını sağlamak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini rehberinize ekleyin!

Bu kitabın sesli kitap ve basılı formatta da tüm büyük satış noktalarında bulunduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için web sitemi ziyaret edin!

Bu başlıkla ilgili içerik uyarıları için lütfen sitemi ziyaret edin.

ALAY

BİR VIRGIN SOCIETY BAĞIMSIZ ESERİ

Lauren Blakely tarafından

SESSİZ OL SESSİZ OL

Jules

Arkadaşım Scarlett yarın akşam onun yerine çalmam için yalvarıyor ama aslında iki kere sormasına gerek yok. Beni arayıp "The Scene'de piyano çalabilir misin?" diye sorduğu anda, hemen kabul ettim.

"Evet," diyorum olabildiğince sakın bir şekilde, 14. Cadde'deki turnikelerin yanından aceleyle geçerken.

"Teşekkürler. Barda vardiyamı tamamen unutmuşum," diyor Scarlett, sonra tereddüt ediyor. "Gershwin çalmaya devam edebiliyor musunuz? 'Rhapsody in Blue' çok popüler."

"Parmaklarım çocukluğumdan kalma tüm caz standartlarını hatırlıyor," diye söylüyorum ona, kalabalık merdivenlerden platforma doğru aceleyle inerken, telaşlı New Yorkluların arasından sıyrılıp. Saat sekizde, üzerinde çalıştığım yeni bir TV dizisinin eleştirmenler gösterimi var. Geç kalamam ama bu görüşmeyi durdurup Scarlett'in başka birini yerime çağırması ihtimalini de göze almak istemiyorum.

Metronun enginliğine doğru ilerlerken bile onun endişelerini yatıştırıyorum. "Bir sürü maskeli balo şarkısı çalabilirim."

Karşı perondan gelen trenin gürültüsüyle birlikte, beklenmedik bir şekilde sessiz kalıyor ve ardından, "Ah. Maskeli balo olduğunu söylediğimi sanmıyordum?" diyor.

Kahretsin. Kendimi ele mi verdim az önce? Ama yıllardır kendi sırlarımı saklıyorum. Saklamak zorundaydım. "The Scene gibi bir isimle,

tahmin yürüttüm," diyorum kendinden emin bir şekilde.

Bir süre daha durakladıktan sonra konuşmaya başladı. "Güzel bir fikir, canım. Neyse, maskeli balolar konusu biraz gizli tutuluyor ve ayrıca biraz da riskli. Bu yüzden yarın akşam kesinlikle müsait olduğundan ve... yani, bununla ilgili rahat olduğundan emin olmak istedim."

Ah, canım. Hiç tahmin edemezsin. "Maskeli balolarda çok iyiyim," diye cevap veriyorum, tıpkı bir iş görüşmesinde insanlarla iyi anlaştığımı söyler gibi.

"Oh, ne güzel. Gece kulüplerine gittiğimizden beri öyle olabileceğini tahmin etmiştim," diyor ses tonunda yaramaz bir tınıyla. "Ve seni her gördüğümde, hep farklı biri gibi görünüyorsun."

İşte mesele de tam olarak bu.

Trenimi kontrol etmek için tünelin içine bakıyorum ama raylara çok yaklaşmıyorum. Telefon bağlantısı her an kesilebilir ve iş için doğru kişi olduğumu kanıtlamak için gardırobumun ve peruklarımın kapsamını anlatmama gerek yok. Zaten referanslarımı biliyor. Ayrıca piyano dersi vererek kendi üniversite masraflarımı karşıladığımı da biliyor. Yine de bu işi çok istiyorum, bu yüzden tüm endişelerini gidermem gerekiyor. "Yarın akşam programımda tek şey deniz kili göz maskesi takmak ve bir çalma listesi dinlemektir. Yani, yardım etmek için tamamen müsaitim. Sana yardımcı olabilirim," diyerek kendimi incelikle pazarlıyorum.

İçimde patlama noktasına gelmemin ve saatleri saymaya başlamamın gerçek nedenini açıklamaya niyetim yok.

"Tanrıya şükür. Unuttuğuma inanamıyorum. Zaten personelimiz az, patronum beni öldürecek. Ama bir konuda yardımcı olabilirim haber verin," diyor, sonra tereddüt ediyor. "Jules hariç..."

"Evet?" diye soruyorum gergin bir şekilde, teklifinden vazgeçmediğini umarak.

"İsminizi kullanmamanız önemli. Üyeler gizliliğe önem veriyor ve sizin adınızı bilmedikleri sürece sizin de onların adını bilmenize gerek olmadığını düşünüyorlar."

"Ben bir kasa gibiyim," derim ve hayatımda bundan daha doğru bir şey yok.

"Müzisyen için kıyafet kuralı hafif, yani kostüm giymek isteyip istemediğiniz size kalmış. Ama maske takmak kesinlikle şart. Deniz kilinden yapılmış olanlardan değil tabii."

"Gitmeden önce iyice yıkayacağım," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Gölerek ekliyor: "Maskeli balo maskeleri için ertesi gün teslimat yapan bazı web siteleri biliyorum." Scarlett şimdi tam anlamıyla yardımsever modunda. "Ve bazı ucuz kostüm mağazaları da önerebilirim."

Arkadaşımın bir şey önermesine gerek yok. Gündüzleri televizyon yapımcısıyım... geceleri ise kim olmak istiyorsam o oluyorum.

"Birkaçının nerede olduğunu ben de biliyorum," diye ekliyorum, şehir merkezine giden trenin gürültüsü giderek artarken.

Scarlett, belirgin bir rahatlamayla, "Sen bir tanrıçasın," diyor ve ardından tema ve gizli şifre gibi daha fazla ayrıntıyı mesajla göndereceğini ekliyor.

Şifreyi annene götür.

Trene binerken, zihnimde dolabımı karıştırıyorum, sonra telefonumda o sihirli kelimeler belirdiğinde gülümsememi zor tutuyorum.

Gecenin geri kalanında, dikkatimi film gösterimine ve olay yerine odaklamamak için canla başla mücadele ettim.

* * *

En uzun ve en kısa iş gününün ardından—çalıştığım yapım şirketinin geliştirdiği yeni ve popüler bir dizi için yaklaşan çekimlerin koordinasyonunu sekizden altıya kadar aralıksız sürdürdüm—bu zarif Upper East Side bloğunun diğer tarafındaki Albrecht Konağı'na bakakaldım ve her an ifşa olacağımdan korktum.

Arkadaş grubumda özgüvenli olan, cesur olan kişi ben olmalıyım. Bana böyle derler, ama kız kardeşimi tanırsalar eminim bana utangaç derlerdi. Ama şimdi aklım o kadar hızlı çalışıyor ki cesur olmam mümkün değil.

Camden yanımda. Benimle birlikte buraya kadar yürüdü ve kendisi katılmasa da, en yakın arkadaşımın iyi bir moral desteği almadan böyle yaramaz bir maskeli baloya gidemem. "Ya sadece piyano çalan biri olmadığımı anlarılarsa?" diye fısıldıyorum.

"Onlar kim?"

Konağı hafifçe işaret ederek, "Biliyorsunuz... organizatörler... sorumlular," dedim sessizce.

Kaşını kaldırarak, "Otoriteden çok mu korkuyorsun?" dedi.

Azıcık. "Şey, babamla tanıştınız." Belki şimdi meslek değiştirmiştir ama bir kere polis olan, her zaman polistir.

"Birincisi, burada bulunmana yasal olarak izin var. İkincisi, aylardır davet için can attığını kimse bilmiyor," diyor ve bana anlamlı bir gülümseme gönderiyor.

Her konuda haklı. Benimle buraya kadar yürüdüğüne gerçekten çok sevindim. Aşırı aktif zihnim yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyor. "Haklısın. Ve sonunda bir tane edindiğime inanamıyorum," diyorum, Vanderbilt tarzında muhteşem olan malikaneye bakarken. Sarmaşıklar cilalı kırmızı tuğlalara tırmanıyor. Yumuşak bir yaz esintisi, alacakaranlıkta parıldayan koyu renkli cilalı ahşaptan yapılmış heybetli çift kapılara çıkan merdivenleri saran ağaçları hışırdatıyor. Kapılarda, kasları şişkin, siyah takım elbiseli iki iri yarı adam duruyor. Davet edilmeden kimse onların yanından geçemez.

"Bu malikanenin önünden milyon kere geçtiğime inanamıyorum," diyorum, tüm bu yaz gecesinin gizli bir topluluk havasını içime çekerken. "Ve Park Avenue'nun hemen dışında burada neler olup bittiğinden hiç haberim yoktu."

"İşte New York böyle bir yer. Sırlar Şehri." Camden da Manhattan'ın gizemlerini seviyor.

"Kesinlikle öyle," diyorum hayatımı en iyi tanıyan kişiye.

Camden, SoHo'daki eski bir kiliseden gece kulübüne dönüştürülmüş Revel House'da benimleydi; şafak sökene kadar dans ettiğimiz ve "The Scene" hakkında fısıltılar duyduğumuz geceydi. "Sofistike", "kostüm" ve "asla adını kullanma" gibi kelimeler beni son derece meraklandırdı.

O zamandan beri ayrıntıları araştırdım, ipuçlarının peşine düştüm, bir davet almak için can attım. Söylentilere göre bu geceki kutlamalar sadece maskeli balolar değil. Aynı arzulara sahip insanların bir araya gelmesi için zarif fırsatlar sunuyorlar.

Bu kapılardan geçen herkes aynı şeyleri istiyor.

Bu gece, piyano çalan kişi de dahil olmak üzere herkes.

Derin bir nefes alıyorum, parlak altın rengi maskemi daha sıkı tutuyorum. Bu, giriş ücreti ve ben ödemeye razıyım.

Camden'a doğru döndüm. "Nasıl görünüyorum?" diye sordum, dişlerimi göstererek gülümsedim.

"İğrenç derecede mükemmel," diyor yapmacık bir şekilde sinirlenerek. "İnci gibi beyaz dişlerinde ruj izi yok."

"Bu en kötüsü," diye ciddi bir ifadeyle söylüyorum ama içten içe dış görünüşümün iyi olmasına minnettarım.

"Dolabında bu kadar seksi bir şeyin tesadüfen bulunmasına hâlâ inanamıyorum," diyor, parlak gözleri altın sandaletlerden, pelerininin aralığından görünen beyaz elbiseye, ona uygun parıltılı saç bandına kadar her şeyi onaylayarak inceliyor. Uyumsuz olan tek şey gümüş halhalı. Kıyafetin bir parçası değil ve elbisemin altında kimse görmeyecek, ama her zaman yanımda.

Neşeli bir poz veriyorum, sonunda havaya giriyorum. "Bir kız kostüm partisine hazırlanmalı. Mükemmel şeyleri bir gece önce mağazadan bulmaya güvenemem." Geri dönüştürülmüş güzel kıyafetlerimi bulmak için biraz arama yapmam gerekiyor, ama buluyorum.

"Bir dahaki sefere karaoke gecesi için 'seksi rockçı kız' havası veren bir şey bulursan, onu benim için al."

"Bitti," diyorum. Arkadaşlarıma kıyafet bulmayı ve hediye etmeyi çok seviyorum.

"Neyse, oyalanmayı bırak. İşe gitmem gerek, senin de içeri girmen lazım. Ve cidden, şükürler olsun ki Scarlett seni düşündü, Bloomingdale's'te alışveriş yapanlara eski şarkılar çalan o yaşlı adamı değil." Sonra nefesi kesilir. "Aa, ya bu gece o içerideyse? Maskeli bir şekilde? Ve seni baştan çıkarmaya çalışırsa?"

Gözlerimi deviriyorum. "Yeter artık senden."

"Aynen öyle. Hadi bakalım, tanrıça!"

Fikir tam olarak bu. Tanrıça kostümüm partinin temasına mükemmel uyuyor gibi görünüyor: eski moda ama farklı bir dokunuşla.

Klasik tarz, canlandırdığım mitolojik karakterden, bir Yunan tanrıçasından geliyor. Peki ya o kıvrım? O da sadece saçla ilgili bir oyun. Kestane rengi saçlarım, uzun, gösterişli, yumuşak kıvrımlı ve bir tarafı altın bir toka ile tutturulmuş bu altın sarısı peruğun altında gizli.

En iyi şekilde böyle, tam kostümümle ortama uyum sağlayacağım. Bu gece partide dikkat çekmek istemiyorum. İşimi yapıp kalabalığı eğlendirirken, gözlerimin önünde gerçekleşen fantezilerimi de zihnimde not etmek istiyorum.

Aralarındaki röntgenci.

Ama temkinli olmalıyım. İnsanlarla kaynaşamam. Sonuçta ben bir misafir değilim, personeliyim ve aralarında fark var. Bunu aklımda tutmalıyım.

Eğer bunu başarabilirsem, belki o zaman gerçekten bir davetiye alırım.

Bunu aklımda tutarak ve minicik çantamı da elime alarak, merdivenlerden yukarı çıktım ve hafif yazlık pelerinin düğmesini çözdüm—Park Avenue'nun tamamına "Olay Yeri"ne gittiğimi belli etmek istemiyordum—sonra da koluma attım. Tek bir hareketle altın maskeyi yüzüme geçirdim.

Kemeri sıkıca bağlarken, bakışlarım sokağa dönen bir adama takıldı. Üç parçalı takım elbisesi ve hayalet maskesiyle oldukça havalı görüldüğü için ondan gözlerimi ayırmak zordu.

Evet, doğru.

Modern bir tarz için modern takım elbise. Eski tarzı sevenler için edebiyattan karanlık, kasvetli bir karakter.

İçimde bir heyecan dalgası belirdi. Acaba o da benim sevdiğimi sandığım şeylerden hoşlanıyor mu?

Kalp atışlarım umutla hızlanıyor ama bunu bu gece öğrenemeyeceğim. Buraya güzel, zengin ve yaramaz insanların nasıl eğlendiğini gözlemlemek için geldim. Zengin değilim ama güzel ve yaramaz hissetmeyi çok isterdim.

Telefonumu hemen Rahatsız Etme moduna alıyorum—oyun oynarken kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorum—sonra da konağın son merdivenlerini tırmanıyorum.

"Merhaba," diyorum koruma ikizlerine olabildiğince sakın bir şekilde.

Onlardan biri bana sert, acımasız gözlerle bakıyor. "Adın ne?"

Scarlett'in uyarısı aklımdan geçiyor. Ama Jules Marley'i, gündüzleri düğmeli, takım elbiseli ve gözlüklü, uslu kızı geride bırakmak çok kolay, hem de çok kolay.

"Afrodit," diyorum.

Adam iPad'ini kontrol etti, sonra başını salladı. İlk testi geçtim ve kendimi olması gerekenden daha zafer kazanmış hissediyorum. Neşemi gizleyen ifadesiz bir yüzle ona gizli şifreyi verdim. "Dün gece güzel bir kitap okudum."

Evet, yaptım.

Kapıyı açıyor. "Afiyet olsun."

Evet, öyle yapmayı planlıyorum.

CİNSEL NOSTALJİ

Finn

Aylardır ilk defa dışarı çıkıyorum.

Dizüstü bilgisayarımla geçirdiğim geç saatler, anlaşmaları sonuçlandırmak ve yedi yaşındaki kızımın yatma saatinden sonra kitap okumak (bir sayfa daha rica etmelerine çok kanıyorum) arasında, en son ne zaman dışarı çıktığımı hatırlamıyorum.

Yalnız.

Kulüpten üyeliğimi yeniden aktif hale getirmekle ilgilenip ilgilenmediğimi soran bir davet e-postası aldığımda (yıllardır aktif olmayan üyeliğimi yeniden aktif hale getirmekle ilgileniyor muydum diye soruyorlardı), düşünmeden "evet"e tıkladım.

Hızlı bir Google aramasıyla maskeyi sipariş ettim ve bir saat içinde evime teslim edildi.

Tanrı New York'u ve her şeye anında erişimi kutsasın.

Bu akşam The Scene'de bir maskeli balo harika bir kaçış gibi geliyor, çünkü çocuğum bu hafta sonu büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte. Büyükanne ve büyükbabası arabayla uzaklaşırken bana çok rahat bir şekilde "Güle güle baba" diye seslendi.

Baba. Bu kelimeye hâlâ alışmaya çalışıyorum ama gerçekten çok doğru geliyor.

Ve bu da aynı etkiyi yaratıyor: Albrecht Konağı'na doğru ilerleyen muhteşem maskeli bir tanrıçayı görmek. O kostüm içinde son derece rahat

görünüyor. Sanki bir tanrıça gibi.

Sokağın diğer ucundan, utanmadan bu güzelliğe bakıyorum; artık boşandığım için bunu özgürce yapabiliyorum.

Bakmak.

Benim de tekrar keyif alabileceğim bir şey. Bir kadının şekli, belki yakında bir kadının dokunuşu.

Ama o saniyeler içinde gitti, açık kapıdan içeri, benim de yöneldiğim aynı yere doğru hızla ilerledi.

Mükemmel.

Onu yakında içeride göreceğim. Konağa yaklaşırken telefonum çalıyor. Zach ya da büyükanne ve büyükbabası bir şeye ihtiyaç duyuyor olabilir diye tetikte bekleyerek telefonu cebimden çıkarıyorum. Ama onlar değil. Her şeylerini yoluna koymuşlar.

Avukatım o. Cuma akşamı mesai dışında olmayı çok daha fazla tercih ederdim, ama bu lüksüm yok; özellikle de kardeşimle kariyerlerimizin en büyük anlaşmasını sonuçlandırmaya çalışırken ve ben bu işin başında olduğumda.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum.

Avukatım hiç vakit kaybetmeden, "Evrak işlerinde bir aksilik çıktı," diye söze başlıyor.

Nezaket kurallarını hiçe saydığı için ona bayılıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum diğer tarafa dönerken.

Maskeyi çıkardıktan sonra, sonraki otuz dakikayı blok etrafında volta atarak, artık hallettiğimizi sandığım ayrıntıları gözden geçirmekle geçirdim. "Yeni sözleşmeyi bu gece geç saatlerde göndereceğim," diye bitirdi sözünü.

"Ama ona yarın bakacağım," diyorum.

Gülerek, "Görünüşe göre birileri güzel bir gece geçirmeyi planlamış," dedi.

İnsan umut edebilir.

Vedalaşıp telefon görüşmesini sonlandırıyorum, sonra da o iş anlaşmasını birkaç saatliğine aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Bu gece nihayet kaçış gecesi.

Çocuğuma iyi geceler mesajı atıp, büyükanne ve büyükbabasına teşekkür ettikten sonra telefonu sessize alıyorum. Konağa dönüp güvenlik görevlilerine şifreyi veriyorum. Yirmili yaşlarımda bir zamanlar, güvenlik görevlilerinin belirli zevklere hitap eden partiler hakkında ne düşündüklerini merak ederdim.

Ama sonra hayat devreye girdi ve başkalarının ne düşündüğünü o kadar önemsemeyi bıraktım. Zaten herkesin bir sırrı vardır. Kimileri sırlarını saklar.

Sanki dünmüş gibi, ya da aslında on yıl önceymiş gibi, tırabzanın etrafına sarılmış pırıl pırıl ışıkların yanından geçerek görkemli merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Cole Porter'ın yumuşak melodisi beni büyük balo salonuna doğru çekiyor, ama aynı zamanda ezici bir nostalji duygusu da. Bir tür -evet, adını koyalım- bir sapkınlık eşleştirme etkinliği için nostalji duymak garip mi?

Ama belli ki seks nostaljisi diye bir şey var ve ben bunu çok yoğun hissediyorum. Balo salonuna girip manzarayı içime çektiğimde—silindir şapkalar ve fraklar, gece elbiseleri ve firfırlar, saten ve siyah ipekler giymiş, her yerde maskeler olan eğlenenler—nostalji tamamen kayboluyor.

Artık geçmişe özlem duymuyorum. Geçmiş yeniden bugün oldu ve kadehlerin şıkırtısından kahkahaların tınısına, çiçeksi kokuların viskinin tereyağlı aromalarıyla ve şampanyanın tatlı armut kokularıyla karışmasına kadar duyular için bir şölen.

Hepsini içime çekiyorum.

"Gece ve Gündüz"ün yumuşak notaları odayı doldururken, sade siyah bir maske takmış smokinli bir adam bana doğru yürüyor ve yaklaşırken davetkar bir şekilde başını sallıyor. "İyi akşamlar," diyor tanıdık bir bariton sesle. "The Scene'e hoş geldiniz."

Sonra yanımdan öylece geçip gitti.

Lanet olsun, şu taktığım maske çok iyi.

Boğazımı temizledim. "Burada bir kokteyl almak için ne gerekiyor acaba?"

Hemen arkasını döndü ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana baktı. "Hemen size bir garson göndereceğim efendim."

Yüzümdeki sırıtmaya zor bastırıyorum, tam bir ukala gibi davranıyorum. "Şimdi içki siparişimi alır mısınız?"

Arkadaşım Tevin için hizmet çok önemli. Ama görgü kuralları da öyle. Henüz sınırı tam olarak aşmadım, ama sınırın eşiğindeyim.

"Elbette. Ne istersiniz?" diye soruyor.

"Pabst. Ters çevrilmiş olarak servis edildi. Bir fiçıda. Baharın başlangıcıydı—"

Kahkahayla inliyor. "Seni pislik herif." Üniversite arkadaşım sevgiyle sırtıma vuruyor. Her şey affedildi. "Şey..." Tevin'in bakışları sol elime

kayıyor. Çıplak.

"Evet, epey oldu," diyorum biraz kabullenmeyle, biraz da rahatlamayla, sonra da çıplak parmaklarımı sallıyorum.

Soru sorarcasına kaşını kaldırıyor. "Tebrikler yerinde mi?"

Eğer bir yıl önce, karım ayrıldığında bana sorsaydı, kesinlikle hayır derdim.

Ama boşanma belgelerinin mürekkebi yeni kurumuşken, söyleyebileceğim tek şey büyük ve dürüst bir "evet".

Belki de kesinlikle evet. Sonunda evliliğimin kara deliğinden çıkıyorum.

"O zaman tebrikler dostum. Özellikle de buraya geri döndüğüne göre. Bu yüzden bu gece içkiler benden olsun," diyor, burası ücretli bir bar olmamasına rağmen. Hepimiz içkiler için epey para ödedik. "Macallan mı?"

"Biliyorsun," diyorum ve Tevin bara doğru yöneliyor. Bu partileri karısı Kiara ile birlikte düzenliyor; Kiara da muhtemelen buralarda bir yerlerde, muhtemelen onu kolayca tanıyabileceğimiz bir kostüm giymiş halde.

Onun dönmesini beklerken, balo salonunun kenarında durup kalabalığı inceliyorum. Ortam sayesinde kendimi biraz daha evimde hissediyorum. Zaten amaç da bu. Tanıdık bir atmosfer ama aynı zevklere sahip yeni insanlarla tanışma fırsatı.

Tıpkı tanıçam gibi. Onda bir şey var...

Lazer gibi odaklanmış bir şekilde, partideki güzellikleri inceliyorum ve kimsenin beni tanımamasının tadını çıkarıyorum. Anonimlik harika bir şey, günün ağırlığından ve geçmişin yükünden güzel bir kaçış. Aynı zamanda onu aramak için bir pelerin gibi.

Ama o kimseyle kaynaşmıyor. Barda da değil.

Müzik "Rhapsody in Blue"ya geçiyor ve odanın köşesine yerleştirilmiş kuyruklu piyanoya doğru dönüyorum, romantik melodi beni çağırıyor.

Evet.

Klavyenin arkasındaki kişi o.

Ve ona bir bakın. Maskeli yüzüne, o dudaklara, o muhteşem dolgun dudaklara, birkaç saniye daha utanmadan bakıyorum, ta ki Tevin geri dönüp bana bir bardak uzatana ve sonra, "Yaşayanların diyarına dönüşün kutlu olsun. Bir süre hayalet gibiydin dostum," diyene kadar.

Bu konuda onunla tartışmam. Bardağı kaldırıyorum. "Bunun şerefine içelim."

* * *

Bir iki saat sonra, içeceğimi tazeledim, eski arkadaşlarımla sohbet ettim, yenileriyle nezaket ifadelerinde bulundum ve piyano başındaki kadına bakmamak için canla başla ama feci şekilde başarısız oldum.

Çalarken kiraz kırmızısı dudaklarının kenarını ısıyor, vücudunu müzikle birlikte şehvetli bir şekilde hareket ettiriyor. Saçları da beni çıldırtıyor, bir tarafa doğru kıvrılmış kıvrıcık ve dalgalı. Çok yakında bir mola vermesi gerek.

O piyanonun başından tekrar başını kaldırdığında, Macallan'ımdan son bir yudum aldım. Yumuşak ışıkla aydınlatılmış odanın karşısından, maskeli bakışları benimkilerle buluştu. Elektrikli mum ışığı gölgelerle oynuyordu, ama loş ışıkta bile gözlerimiz kilitlendi. Müzikte bir aksama oldu, hafif bir duraklama, sonra dudakları birbirine kenetlendi.

Sanki içini çekiyormuş gibi.

Ya da belki de melodideki duraklama kasıtlıydı, çünkü şarkıyı bitirdiğinde "Music of the Night"ın tanıdık açılış notalarına geçiş yapıyor.

Burada hayalet olan tek kişi ben değilim. Ama başka bir adamın şansını denemesine asla izin vermeyeceğim. Onun ara vermesini beklemeye de niyetim yok.

Beklemek başkalarına kalır.

Bir garson yanımdan hızla geçti, ben de boş bardağımı tepsiye bıraktım, sonra kalabalığın arasından sıyrıldım; tafta ve süslü kıyafetlerin, gece yarısı buluşma vaatlerinin, erkeklerin kadınları öptüğü, kadınların kadınları öptüğü ve karanlık köşelerde yapılan karanlık anlaşmaların arasından geçtim.

Piyanonun diğer tarafına geçince, "Yanınıza geçebilir miyim?" diye soruyorum.

Etrafına bakınıyor, birini arıyor. Tevin mi? Kiara mı? Yoksa sadece etkileşim kurma izni mi? Bunu verebilirim, çünkü arkadaşlarımla müzisyenin bir konukla konuşmasından rahatsız olmayacağını biliyorum. "Rahatsız olmazlar."

Yutkunuyor, sonra şüpheyi soruyor: "Emin misiniz?"

"Söz veriyorum."

Bir an sessiz kalıyor, çalmaya devam ederken belli ki düşünüyor. Melodiyi ustaca kullanıyor, açılış notalarını uzatıyor, belki de düşüncelerine

bir film müziği gibi tekrar etmelerine izin veriyor. "Peki neden sana inanmalıyım?"

Ona göre ben sadece maskeli bir yabancıyım. "Çünkü başının belaya girmesini istemiyorum." Cevabımı basit tutuyorum, bunun onun ihtiyacı olduğunu tahmin ediyorum.

"Neden?" Bu da başka bir meydan okuma, ama sesi daha yumuşak. Belki de gardını indiriyor.

Onun o kostümü giyme şeklinin, sanki içten içe kim olduğunu yansıtmış gibi, uzaktan bile dikkatimi çektiğini itiraf etmeyeceğim. Sonra balo salonuna vardığımda, müziği kulağıma çarptı. O, duyularıyla uyumlu bir kadın. İşte özlediğim şey buydu. İşte umutsuzca aradığım şey bu.

Yine de doğrudan bir cevabı hak ediyor ve belki de ona layık olduğumun kanıtını sunmalıyım. "O kapıların önünden geçerken seni gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyorum."

"Ah," diyor usulca, sonra yüzünü aşağıya eğiyor. "İçeri girdiğimi gördün mü?"

"Gözlerimi ondan alamadım," diyorum ve dudakları yukarı kıvrılıyor. Tanrım, şu anda dudaklarındaki kırmızı ruju silmek istiyorum. "Hâlâ alamıyorum."

Hayat kısa. Zaman kıymetli. Burada boş boş vakit geçirmeye gelmedim.

Yüzünü kaldırıp gözlerime bakıyor ve oyununa devam ediyor. "Ben de seni gördüm."

Aramızdaki anlık çekimin onaylanmasına gülümsedim. "Güzel. O halde tekrar soruyorum—size katılabilir miyim?"

Flörtöz bir gülümsemeyle, sonunda açılış notalarını geçerek çalmaya devam ediyor. Bu harika bir yanıt ve ben de kabul edip piyanonun etrafından dolaşarak tabureye geçiyorum. Pürüzsüz teninden zarif boğazına, şimdiden hayran kaldığım ağzına kadar her yerini hayranlıkla izliyorum.

Ve muhteşem göğüsleri.

Yatakta ona tapılmalı, ardından da ideal olarak bütün gece boyunca onunla alay edilmeli.

Ama her şeyden çok, koyu renk gözleri beni cezbediyor. İçlerinde gizli dilekler parıldıyor ve ben bu dilekleri gerçekleştirmek istiyorum.

Birkaç santim yana kaydı ve ben de hemen yanına, banka oturdum. Aramızda ince bir boşluk vardı ve bakışlarını piyano tuşlarına çevirdi.

"Bunu hiç düet olarak çalmadım," dedi yumuşak bir sesle. Sözlerinde çift anlam vardı. Bunun altında yatanı öğrenmek isterdim.

Ve açıkçası, o muhteşem elbisenin altında.

"Her şeyin bir ilki vardır... ama," diyorum ve yüzümü onun yüzüne yaklaşıtıyorum, "bir itirafım var. Tek bir şarkı bile çalamıyorum."

"Dalga geçiyorsun."

"Bu şarkıyla beni resmen kışkırttın," diye karşılık verdim.

"Öyle mi?" diye soruyor yapmacık bir masumiyetle.

"Kesinlikle yaptın," diyorum, onun çevik parmaklarının uçuşmasını hayranlıkla izleyerek.

"Belki de sadece Operadaki Hayalet'i seviyorumdur."

"Eğer bunu doğru yapıyorsam, sen de öyle yapmalısın."

"Sanırım bunu öğrenmemiz gerekecek."

Bunun için beni çok çalıştırıyor ve inanın bana, ne kadar da çalışacağım! "Bu zorluğa hazırım."

Onu hiç tanımıyorum. Ama şu önemli detayı biliyorum: Çalmayı seviyor ve sadece piyano çalmaktan bahsetmiyorum. Onda kedi-fare oyununa benzer bir enerji var. "Gecenin Müziği"ni çalmaya başladığında, sanki odanın öbür ucundan beni çağırıyormuş gibi, bir oyunbazlık havası açıkça belliydi.

Ayrıca, yıllar öncesinden biliyorum ki burada piyano çalanların tam kostüm giymeleri zorunlu değil. Ama o giydi. Ve tanrıça gibi giyinme tercihi çok bilinçli. Çok seksi. Piyano çalıyor olabilir ama sanırım başka roller de oynamak istiyor. "Bahse girerim bir zamanlar mükemmel bir piyano öğrencisiydiniz," diye başlıyorum.

Nefesinde hafif bir takılma var. "Öyleydim."

"Eminim ders boyunca kusursuz bir şekilde dinlediniz ve çaldınız," diyorum, "ders" kelimesinin altını çizerek.

Başını hevesle salladı. "Çok iyiydim."

"İyi bir öğretmenin oldu mu?" diye soruyorum, onun ne düşündüğünü anlamaya çalışarak.

Parmakları hızla hareket ederken, yüzünü hafifçe bana çevirdi, dudakları heyecanla aralanmıştı. "Yeterince... sert değildi."

Evet. Kesinlikle evet.

Şarkı sona yaklaşırken, yüz ifadem donuklaşıyor. Yoğun bir ifadeyle, onun istediği role bürünüyorum. "Bana 'Für Elise'i göster," diye talep ediyorum. "Geçen hafta üzerinde çalışmanı söylemiştim."

"Senin istediğin gibi çalacağım," diyor, iyi bir öğrenci gibi ve onun bu kadar hızlı yanıt vermesine içimden bir inilti çıkarıyorum.

Beethoven'ın eserine birden giriş yapıyor. Çenesi yukarı kalkık, yüzü büyük ölçüde gizli ama bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde, "Doğru mu yapıyorum?" diye soruyor.

İçim yanıyor. Tam bir çift anlamlılık. Ama rolüme sadık kalıyorum. "Hayır."

"Neyi yanlış yapıyorum?"

Sesimi alçaltarak kulağına yaklaştım. "Mükemmel oynaman gerekiyor... dikkatin dağılsa bile," dedim ona.

"Beni oyalayın," diye fısıldıyor.

Memnuniyetle.

Elimi ipek elbisesinin üzerinden belinin alt kısmına doğru kaydırdım.

Parmakları tuşlara dokunurken, benimkiler de vücudunda, elbisesinin kumaşı üzerinde dolaşıyor. Bunu özlemiştim. Bu tür bir dokunuşu. Bu tür bir anı.

Elimi boynuna götürüp, yumuşak teninde bir çizgi çizerken o da oynuyor, eğlenenler şampanya içiyor, parti katılımcıları dans ediyor, diğerleri yemek yiyor ve bazıları köşelerde öpüşüyor.

Ve işte burada, piyanonun kalkanının ardında, onu özleyorum. Onun dokunuşunu, tadını, kokusunu. Tıpkı içinde sevişmek isteyeceğiniz türden yemyeşil bir bahçe gibi.

Ama tekrar konuşmaya başladığında sesi biraz itirafçı gibiydi ve hiç de karakterine uygun değildi. "Buradaki şansımı mahvetmek istemiyorum."

Belki de bu onun hayalindeki iş. Bunu da mahvetmek istemiyorum. Baskıcı tonu bırakıyorum. "Durmamı ister misin?"

"Hayır. Devam etmeni istiyorum," diyor, şimdi kırılğan bir şekilde. "Sorun da bu zaten."

O halde bir çözüm bulmalıyım ve bazen ilk fikir en iyisidir. "Ne zaman mola veriyorsun?"

"On dakika içinde."

Aklım çeşitli seçenekleri değerlendiriyor, sonra hızla birine karar veriyor. "Çatı terasında buluşalım. Orayı ben boşaltacağım. Kütüphanenin arkasındaki merdivenleri kullan."

Başını anında salladı ve ardından, "Peki ya kütüphaneye ne dersiniz?" diye sordu.

Sesinde bir endiŖe var. Ama ben bunu kafama takmıyorum. "Kütüphane mükemmel. Kimsenin orada olmadığından emin olacağım."

"Elimi tutup beni karanlık bir köŖeye çeker misin?"

İçimden bir arzu fiŖkırıyor, hırıldayarak "evet" diyorum. Hemen oradan ayrılıp saniyeler içinde kütüphaneye doğru yöneliyorum.

BİR DERS

Jules

Bu gece buraya bunun için gelmedim. Ama aslında, sanırım tam olarak bir karşılaşma için geldim.

On dakika sonra, müzik önceden kaydedilmiş bir çalma listesine geçince, piyanonun başından sessizce uzaklaşıyorum, coşkulu ve azgın kalabalığın arasından sıyrılıp koridorda ilerliyorum, etrafıma bakıyorum... güvenlik görevlisi mi? Ne aradığımı bile bilmiyorum. Kimden kaçınmaya çalıştığımı da bilmiyorum.

Ama en çok da Scarlett'in benim arzularım yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum; bu arzularımı birkaç yıl önce üniversiteden beri saklıyorum. Sanırım artık daha fazla saklamayacağım. Onlara göre hareket etmemeliyim. Ama bu "etmemeliyim" beni durdurmaya yetmiyor.

Garsonlar tepsilerle telaşla yanımdan geçiyorlar ama koridorda ilerlerken kimse bana ikinci bir bakış bile atmıyor. Sanırım kostüm işe yarıyor. Belki de ben sadece kütüphaneye doğru süzülen Afrodite'im ve çatıya çıkmadığım için çok, çok minnettarım.

El çantamdaki sessize alınmış telefonumdan saate bakıyorum. Kalbim boğazımda atarken, etrafıma ve arkama göz atıyorum. Her yer sakin. Son bir kez, sonra bir kez daha kontrol ettikten sonra kapı koluna uzanıp kapıyı açıyorum ve eski kitapların ve uzak diyarların kokusunun yayıldığı loş bir odanın girintisine adım atıyorum.

O alana doğru dönmeden önce, bir el elimi çekti.

Adam talimatları anlayabiliyor. Heyecandan kalbim hızlanıyor.

Kapıyı kilitlerken tenimde karıncalanma hissiyle arkamı döndüm, sonra da istediğim gibi rol yaparak beni kapıdan uzaklaştırdı. Bir köşeye geldiğimizde, sırtı kitaplara dönük bir şekilde bana doğru döndü.

Onunla birlikte olmak duyusal bir aşırı yüklenme yaratıyor ve bu anın tadını çıkarabilmek için her ayrıntıyı sindirmek istiyorum, ama aynı zamanda daha sonra yazabilmek için de hatırlamak istiyorum, kokusuyla başlayarak. Dumanlı ve çiçeksi ama aynı zamanda tehlikeli. Parfümü, ateşe verilmiş orkide ve deri gibi.

Bana bir şeyi hatırlatıyor ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Yüzünün yarısından fazlası örtülü, bu yüzden piyano taburesinde otururken profilinden gördüklerimden daha fazlasını doğrudan karşısından bakarak anlayamıyorum. Tahmin ettiğim şey dışında. O bir çocuk değil. Sakalında gümüş rengi benekler var ve maskenin ardındaki aç gözlü yeşil gözlerinin köşelerinde bazı kırışıklıklar var. Bir an için çene hattı tanıdık geliyor. Bir anının anısı gibi ama onu nereye yerleştireceğime zaman yok. Ayrıca, kendi zihnimde olmak istemiyorum. Bir rol oynamak istiyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdiğinde, arzusunun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Benden almak istediğin ders bu muydu?"

Erimeye başlayacağım galiba. Sadece birkaç dakikamız var. Ama en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. "Evet. Kimse eve gelmeden önce," diyorum, çantamı ahşap zemine bırakırken.

Gözleri parıldıyor. Rol oyunumuza devam ederek, "Aylardır beni çıldırtıyorsun," diyor.

"Bunun tek sebebi bana karşı çok sert olman."

Elleri yüzüme uzanıyor. Maskeme dikkat ediyor ama başka hiçbir şeye dokunmuyor. Parmakları çenemi sahiplenici bir şekilde kavırıyor. "Sana bir şey öğretmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Oynarken seni izlemek, tüm istediğim ellerimi senin üzerinde gezdirmek senin ellerine bakmak ne kadar zor?"

Nefesim kesiliyor. Bu rollerde daha uzun süre kalmak istiyorum ama zaman daralıyor. "Hayır. Bu kadar zor mu?"

Yüzümü kendi yüzüne, birkaç santim kadar yaklaştırdı. "İmkansız. Ve eğer bizi duyan olursa başım belaya girebilir."

"O zaman ben de susayım," diye takılıyorum. Beni sustur.

"Gerçekten çok sessiz ol," diye emretti, sonra dudaklarını boynuma indirdi ve sanki bütün gece beni orada öpmeyi çok istemiş gibi inledi.

Mırıltıları ve inlemeleri boğazıma doğru ilerlerken beni ıslattı. Sonra beni öptü. Sanki beni sahipleniyormuş gibi sert, güçlü bir öpücük. Ağzı dudaklarımı kaplarken, eli yüzümü tutarken, kolu belime dolanırken baştan ayağa titredim.

Gizemli adamım öpüşlerimi çölde susamış birer yudum su gibi karşılıyor ve bana susamış durumda. Başparmağı çenemi okşuyor, sonra dudaklarıma doğru ilerliyor. Öpüşmeyi kesip başparmağını dudaklarımın arasına bastırıyor.

Üşüyorum. Sonra emiyorum.

Daha önce inlemesinin vahşi olduğunu düşünüyorsam, bu yeni sesin yanında hiçbir şeydi. Ham, hayvansı. Bana penisini emmemi çok istediğinin bir mesajı. Onu anlamak kolay. Dudaklarımı daha sıkı sarıp, onu daha derine çekip, ona ne yapmak istediğimi gösterdikçe onu memnun etmek daha da kolaylaşıyor.

"Evet, kesinlikle evet. Bu ağız beni bütün gece çıldırttı. Dersin başından beri."

Çenemi yukarı kaldırdım, sonra hem heyecan hem de gerginlikle istediğimi söyledim. "Şimdi beni susturmalısın."

Gülüşü iğrenç, niyeti ise daha da iğrenç; ağzımı kendi eliyle kapatıp elbisemin ipeğini gittikçe yukarı çekiyor, eli elbisenin altına, sonra da uyluğuma kadar ulaşıyor.

Bacaklarımın arasında bir nabız atıyor, ona duyduğum bir özlem. Parmakları dantelli külotumun bel kısmını okşadığında bu özlem hafifliyor. Avucunu kumaşın üzerinde aşağı doğru kaydırıp nemli kısmı buluyor.

Daha doğrusu, sırılsıklam ıslanmış.

Ağızma inleyerek ses çıkarıyor, sonra benden uzaklaşıyor. Arzu dolu, derin ve hırıltılı bir sesle, "Bu danteli bana işkence etmek için mi giydin?" diye soruyor.

"Denedim. İşe yaradı mı?"

Elimi kavradı, sertleşmiş penisinin hatlarına bastırdı. Kalın, istekli. Ağızım sulandı onun için. "Evet, işe yaradı," dedi, sonra ağzımı avucuyla kapattı.

Ürperiyorum.

Elimi penisinden çekip, bizi hareket ettiriyor, beni sertçe rafa doğru itiyor. Eski kitapların sırtları sırtıma batarken, parmakları kaygan tenimde geziniyor, diğer eliyle de beni susturuyor. Böylece, seslerim

kaydedilmişken, parmaklarıyla beni beceriyor. İtiyor, oynuyor, sonra başparmağını atan klitorisimin üzerinde kaydırıyor.

"Bana karşı çok isteklisin. Ne yaramaz bir kızsın," diyor okşama hızını artırırken.

Onun seksi uyarılarına tek kelime etmeden, tutunmak için kalçalarından kavradım.

"Derslerimiz sırasında beni bu kadar çok kışkırtmayı bırakmalısın," diye devam ediyor.

Titriyorum, vajinam acıyor.

"Yoksa bana durmam için yalvarana kadar seni tekrar tekrar, bir daha ve bir daha gelmeye zorlamak zorunda kalacağım."

Orgazm işkencesi. Beni de yazın. Zihnim bulanıklaşıyor. Dizlerim titriyor. Onun becerikli parmakları uçuşuyor. Yanıma doğru yaklaşıp güçlü bedenini yanıma bastırıyor, kalçamı ovuyor.

Bu adam. Kalçamı kuru kuru becerirken bir yandan da parmaklarıyla beni beceriyor. Klitorisime işkence gibi daireler çizerek okşarken kulağıma "Bana bunu yapıyorsun" diye hırlıyor.

Konuşamıyorum ve bundan çok hoşlanıyorum. Oyunu seviyorum. Oynamayı seviyorum. Ağzı boynumda gezinirkenki taklidi seviyorum. Zevkimi ararken elinin üzerinde hareket ediyorum. "Boşalırken beni öp," diye ısrar ediyor.

Şiddetle başımı salladım, sonra diğer avucunu indirip ağzını benimkine yaklaştırarak zevk çığlıklarımı yutarken, onun eline doğru kaydım. Titreyerek ve ürpererek, bu yabancının elinde sertçe boşaldım, sanki rol yapıyormuşuz gibi.

Kollarının arasında nefesim kesiliyor, o yavaşça geri çekiliyor, sonra parmaklarını dudaklarına götürüyor ve şehvetli bir şekilde bir parmağını diğerinin ağzına götürerek tadımı emiyor.

Onun beni öptüğünü görünce tekrar tahrik oldum. Bir de tehlikeli bir olasılık beni heyecanlandırıyor. Bileğini kavrayıp saatine baktım. "Dört dakika," dedim dudağımı ısırarak.

"Ne yapmak istiyorsun, yaramaz kızım?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum.

ÇOK CENTİLMENLİK DIŞI

Finn

Düşünmek istemiyorum. Onun dolgun dudaklarını becermek istiyorum.

Ama onun o şekilde sert ahşap zeminde diz çökmesine, kostümünü mahvetmesine, dizlerini incitmesine izin veremem. Odanın karşısındaki, önünde küçük bir halı bulunan kanepede de çok uzakta.

Bunun yerine, ceketimi hızla çıkarıyorum. "Bunu kullan," diyorum ona, eğilip ceketini tam önüne yere koyuyorum.

"Ne kadar da beyefendi," diyor kadın, kumaş üzerinde kendini düzeltirken.

"Bazen, ama her zaman değil," diyorum.

Başını arsızca yukarı kaldırıyor. "Bana centilmen olmayan tarafını göster."

Fermuarımı açıp penisimi çıkarırken ve başını dudaklarına sürerken içimde neredeyse kontrolden çıkmış bir ateş tutuştu. "Penisimi çok istiyorsun, değil mi?"

"Bana 'Für Elise'yi öğretirken aklımda hep senin penisin vardı," diyor ve sonra sanki ben enfes bir şekerlemeymişim gibi ucunu yalıyor.

Omurgamdan aşağıya doğru sıcak bir zevk dalgası yayılıyor. Ve eğer centilmenlikten uzak bir şey istiyorsa, centilmenlikten uzak bir şey alacak. "Ağzını iyice aç. O güzel ağzını becermem lazım."

Bu maskeli güzel, hiç tereddüt etmeden, oyalanmadan, sadece zamanın daraldığının bilincinde olarak, penisimi adeta yutuyor.

Başımı emiyor, dilini hafifçe oynatıp sonra beni derine çekiyor. Yoğun, güçlü emmeler. Sonra baştan çıkarıcı, kışkırtıcı yalamalar, tüm bunlar olurken ben de o muhteşem göğüslerin yukarıdan aşağıya doğru manzarasının tadını çıkarıyorum. "Evet, al. Tamamen," diye ısrar ediyorum.

Ellerini kalçalarımın dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Sonra, maskeli yüzünü iki elimle kavrayıp ağzını beceriyorum ve ona bir uyarı veriyorum. "Geliyorum," diye mırıldanıyorum, eğer isterse geri çekilmeye hazır bir şekilde.

Ama parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni yerimde tuttu; zevkim ellerinde ve ağzında, boşalmam ise boğazındaydı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendinden geçme hali beni acımasız pençesine alıp boğarken dünya etrafımda dönüyor.

Bacaklarım titriyor. Ellerim saçlarının arasından geçiyor.

Birkaç saniye boyunca nefes nefese kaldım, sonra gözlerimi açtım; o sırada saçlarını ve altın maskesini düzeltiyordu. Yüzünü tuttuğumda maskeyi düşürmüş olmalıyım. Ama şimdi tekrar takmış, yüzünü örtüyordu ve ona elimi uzattım. Ayağa kalktı, dudaklarını yaladı ve elbisesinin kumaşını düzeltti; elbise ayak bileklerine kadar tekrar aşağı sarkıyordu. Gümüş bir halhal gördüm.

Bu bana çok tanıdık geliyor, sanki benzerini bir yerlerde görmüşüm gibi.

Sonra kumaş onu gizliyor ve hızlı bir öpücük için yaklaşıyor, parfümünün o baş döndürücü kokusu bir kez daha duyularımı sarıyor ve ardından leylak kokusu geliyor. Çiçekler ve seks, ve o yine aklımı karıştırıyor. "Hoşça kal."

Dur bir dakika. Gidiyor mu? Aman Tanrım. Tatili çoktan bitti. Ona söylemem gereken çok şey var.

Saniyeler içinde kapıya doğru koşuyor.

Zihnim şehvet sisinden bulanmış durumda, ama yine de bir soru sormayı başarıyorum: "Parfümünüz ne?"

Önemli olduğunu hissediyorum. Nedenini bilmiyorum bile, ama öyle hissediyorum.

"Yaz Günü," diyor, sonra kapıdan sessizce çıkıp arkasından kapıyı tık diye kapatıyor.

Hemen ayrılmıyorum. Sadece burada, rafların önünde duruyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, nabzım hızlanıyor.

Zihin...havada süzülüyor.

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi ve uzun zamandır yaşadığım en ateşli geceydi. Odanın karşısındaki kitaplara bakıyorum, çalınan anımızın tek tanıkları onlar. Bana göz kırpmıyorlar. Ne kadar da arsızca yazılmış hikayeler.

Evet, biliyorum, kitaplar. Epey zaman oldu.

Beynimi yeniden harekete geçirmek için ensemdeki saçları elimle düzeltiyorum. Sırada ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Adını almam lazım. Numarasını. Bir gece daha. Onunla bir kez yetmiyor. Onu soyup, yatağıma serip, tatlılığını bütün gece boyunca yutmak istiyorum.

Aşağıya, yere baktığımda, altın rengi el çantasının ceketimin yanındaki ahşap zeminde parıldadığını görüyorum.

Benim yaramaz Külkedim.

Hazineyi elime aldıktan sonra pantolonumun fermuarını çekip ceketimi kaptım ve kendimi toparlamak için koridordaki banyoya gittim. Kendimi topladıktan sonra balo salonuna geri döndüm ve "Que Sera, Sera"nın sesini duydum.

Olacak olan olur.

Hayır. Onunla bir başka karşılaşmayı kadere bırakmayacağım. Boşanmamdan beri öptüğüm ilk kadın o. Uzun zamandır duyularımı harekete geçiren ilk kadın. Kalabalığın arasından sıyrılıp doğruca piyanonun yanına gidiyorum, ama Tevin koluma sert bir el koyarak beni durduruyor.

Kahretsin. Bizi gördü mü? Yanlış bir şey yapmadık ama kulüp tarafından işe alınmış biri olarak endişelendi. Özellikle de ona sorun çıkmayacağına söz verdiğim için piyanistimin başının belaya girmesini istemiyorum.

"İyi bir gece geçiriyor musun?" diye soruyor Tevin.

"En iyisi," diyorum, çok fazla şey ele vermemek için gülümsemeden.

"Sizi tekrar görecek miyiz?"

"Bir sonraki ne zaman?"

Bana söylüyor ve ben de saniyelik bir karar veriyorum. "Evet, orada olacağım," diyorum.

Ben hayatımı risk alarak geçiriyorum. Kardeşimle birlikte bir girişim sermayesi fonu yönetiyorum ve tüm kariyerim, iş dünyasında büyük riskler alma üzerine kurulu. Nihayet, belki de yeniden bir hayatım olduğuna göre, özel hayatımda temkinli davranmam için hiçbir sebep yok.

O uzaklaşıyor ve ben de piyanonun yanına doğru yoluma devam ediyorum, çantasını küçük kuyruklu piyanonun üzerine koyuyorum. "Cam ayakkabını unuttun," diyorum onu son bir kez daha hayranlıkla izlerken.

Başka biri için, pek de iyi bir şekilde ilişkiye girmiş gibi görünmezdi. Ama rujunun olmaması beni heyecanlandırıyor. Dağınık birkaç saç teli de beni cezbediyor.

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Buldunuz," diyor, sonra da etrafta meraklı gözler olup olmadığını kontrol edercesine bakışlarını odanın içinde gezdiriyor.

Onun için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum ve gerçekten de şu an isimlerle veya numaralarla uğraşmaya gerek yok. Bir dahaki sefere alırım. Çünkü böyle bir gecenin daha olmasını kesinlikle istiyorum. Ona daha da yaklaştım, sonra kulağına fısıldadım, "Tekrar gelmeni istiyorum. Benim üzerime. Sana çok centilmen olmayan şeyler yapmak istiyorum. Bir sonraki parti iki hafta sonra. Mola vermeni beklerken kütüphanede burada olacağım."

Gözleri bana doğru bakıyor, bakışları okunamaz, dudakları sıkıca kapalı. Belki de isteği değerlendiriyor, hiçbir şey söylemiyor.

Pekala, bu da başka bir meydan okuma. Hazırım. "Tema 'Gizli Bar'. Lacivert askılı pantolon giyeceğim. Eminim beni çıldırtacak bir flapper elbiseniz vardır."

Nefesi kesiliyor. O titreme, bir onay gibi geliyor.

"Giy," dedim ona. Hafızca nefes nefese kalışı, emirlerden hoşlandığını gösteriyordu. "Eteğinin altına hiçbir şey giyme." Gözleri irileşti ve ben de duraklayıp, "Ve ben de sana tamamen bakacağım," diye ekledim.

Cevabı bir ürperme ve ardından bir soru şeklinde geliyor: "Bu gece başladığın işi bitirecek misin?"

Şu anda onu kütüphaneye geri götürmediğime şaşıyorum. "Söz veriyorum sana."

* * *

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Ağaç ev mi inşa ettin? Koca bir ağaç evi bir hafta sonu içinde mi?" Pazar öğleden sonra Gramercy Park'ta yürürken oğluma doğru şakacı bir şüpheyle kaşlarımı kaldırdım.

“Hayır. Hepsini bir günde yaptık. Ve içinde en iyi şeyler var. Oyun odası, gözetleme kulesi ve laboratuvarı var,” diyor Zach.

Ve belli ki, yedi yaşındaki bir çocuğun son derece aktif hayal gücü için bolca alan var. Bu ağaç evinin gerçekte ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum. Tahminimce sadece normal boyutlarda tek bir ağaç ev odası, ama o ne isterse o oluyor. Ayrıca, ağaç ev inşa etmenin onun için ne kadar önemli olduğunu da merak ediyorum. Ben de hala tüm bu detayları öğreniyorum. Öğrenmekten keyif alıyorum.

“Peki, siz orada ne yaptınız?”

“Öncelikle laboratuvarda birkaç deney yaptık. Bir volkan yaptık ve patlamasını izledik,” diyor ve bu kulağa eğlenceli geliyor. Yaklaşan satın almanın şartlarını gözden geçirmekle geçirdiğim Cumartesi gününden çok daha eğlenceli.

Belki de cuma gecemden daha eğlenceli değildi. Ama çocuğumla birlikteyken tanrıçamı düşünmeyeceğim. Zach hafta sonunu şehrin hemen dışında, anne tarafından büyükanne ve büyükbabasıyla geçirdi. Normalde, ya da birlikte geçirdikleri bir yıldan az süreden sonra normal sayılan şey, haftada birkaç gece Scarsdale'de onlarla vakit geçirmesi. Ama yarın şehirde bilim kampına başlıyor, bu yüzden önümüzdeki yedi gün benimle olacak. Saat akşam beş olduğuna göre, onu evimize yerleştirmem gerekirdi sanırım —bizim, bu da garip bir düşünce ama iyi bir garip düşünce—ama Zach beni Nick Amca'nın yüzme havuzuna götürmem için yalvardığında, evet demem için çok fazla ikna etmem gerekmedi.

Bazen çok kolay kandırılabilirim. Umarım bu kötü bir şey değildir.

Abimin Art Deco tarzındaki binası görünür görünmez, Zach'in minik ayakları hızlanıp benden öne fırladı, ama yedi yaşındaki bir çocuğun bol enerjisiyle koşmaya başlamadan önce elini tuttum.

"Benimle kal dostum," diyorum.

“Tamam baba,” diyor ama bu bir homurdanma değil, bir kabulleniş. Tıpkı beni babası olarak kolayca kabul ettiği gibi. Sekiz ay önce ilk tanıştığımızda öyle değildi tabii. Ama kısa süre sonra aramızda bir uyum oluştu ve bana Bay Adams yerine Baba demeye başladı. Çok şükür. Sadece huysuz babam Bay Adams. “Neyse, dedenin çekiçleri ve her şeyiyle dolu koca bir alet kulübesi olduğunu biliyor muydun? Çok becerikli.”

Son iki yıldır onu büyüten büyükanne ve büyükbabayı neredeyse hiç tanımadığımı düşünürsek, hiç haberim yoktu. "Bu harika."

Ama bu, bir alet kulübesine ihtiyacım olduğu anlamına mı geliyor? Bir alet kutum var. Bu yeterli değil mi? Bir şeyleri tamir edebilirim. Sanki itfaiyeci babam, kitaplık asmayı, bir deliği macunlamayı veya sızdıran bir musluğu tamir etmeyi bilmeden evinden çıkmama izin verecekmiş gibi. "Biliyor musun, baban da oldukça beceriklidir," diyorum.

Aynı zamanda rekabetçi de.

Zach bana şaşkın bir bakış attı. "Ağaç ev yapabilir misin?"

Basit bir soru, bir meydan okuma değil, ama biliyorum ki bu gece Batı Köyü'ndeki küçük bir bahçeye nasıl ağaç ev inşa edileceğini Google'da arayacağım. "Yapabilirim," diyorum. "Ama aynı zamanda gelmiş geçmiş en iyi kaleleri de yapabilirim."

Yeşil gözleri kocaman açıldı. Benim gözlerim. Çocuğun gözleri benimkine benziyor. Onu ilk gördüğümde bu benzerlik ürkütücü gelmişti. Şimdi ise sadece... harika.

Nick'in binasına vardığımızda, "Bu gece bir tane yapabilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum. Hâlâ hayır demekte kötüyüm.

İçeriye doğru ilerliyoruz ve o hızlanıyor. Başımı sallıyorum. "İçeriden koş," diyorum. En azından orada sınır çiziyorum.

Zach, uslu bir asker gibi başını salladı ve mermer zeminde koşmaya direndi. Asansöre vardığımızda gözleri sevinçle parladı. "Düğmeye basabilir miyim?"

Çocuklarla ilgili anlamadığım şeyler: Asansör düğmelerine basma ihtiyacı. "Bu hafta sonu büyükannenize yardımcı oldunuz mu?"

"Akşam yemeği için sofrayı hazırladım," diyor ciddi bir ifadeyle.

Bu iyi. "Peki, büyükbabanıza karşı kibar mıydınız?"

"Ağaç ev için ona teşekkür ettim," diyor.

Çenemi okşayarak, sanki yaptığı iyilikleri tartıyormuş gibi, sonunda "O zaman basabilirsin," dedim.

"Harika!" Çatı katı düğmesine basıyor ve bir dakika sonra yola koyuluyoruz, o da koridordan aşağı doğru koşarak kardeşimin evine gidiyor. Ona durmasını söylemeliyim ama boş ver. Ben de çocukken şeytan gibi koşardım. Roket gibi hızlanan ayaklarını görmekten rahatsız olmuyorum.

Kapıyı üç kez çalıyor, ama Nick ikinci vuruşta kapıyı açıyor, her iki elinde de birer havuz makarnası tutuyor. "Bakın ne aldım," diyor, fazlasıyla memnun bir şekilde.

Kahretsin. Erişmeyi düşünseydim keşke, ama Nick bu ebeveynlik işini benden çok daha uzun süredir yapıyor.

"Erişte!" diye bağıyor Zach, eğlence için bir savaş çılgılığı gibi. Üzerini değiştirmeye gidebilir mi diye soruyor ve Nick misafir banyosunu işaret ediyor. Zach aceleyle uzaklaşıyor ve ben de çatı katının kapısını arkamızdan kapatıyorum.

"Sanırım çocukların kalbine giden yol erişteden geçiyor." Bunu aklımda tutuyorum.

"Havuzlar da öyle. Hatta Miami'deki havuzunuz, otuz dokuz yaşındaki kalbime giden yol olmaya devam ediyor," diyor.

İkinci evimdeki sonsuzluk havuzunu çok seviyorum. Hatta orada yaramaz piyanist sevgilimle havuz görevlisi rolü bile oynayabilirim; sanki evin sahibi oymuş gibi, onu üstsüz güneşlenirken buluyorum ve bana hizmet etmem için yalvarıyorum...

Ama bu düşünceleri kafamdan atıyorum.

Bunların yeri ve zamanı vardır ve bu, mayo giymek üzere olduğum zaman değil.

Yedi yaşında hareketli bir çocukla hiç boş vaktimiz olmadığı için, birkaç dakika sonra üçümüz kapalı havuza gittik. Nick'in oturduğu binada bir havuz var ve fiyatı da bunu yansıtıyor.

Bana uyar.

Zach ilk önce suya atladı, tüm uzuvları ve dirsekleri suya çarparak suya daldı. Ben de hemen arkasından, daha büyük bir sıçrama yaparak suya daldım.

Son birkaç ayda, zorlu ebeveynlik deneyimlerinden öğrendiğim şeylerden biri şu: Çocuğunuzla havuza öylece giremezsiniz. Muhteşem bir giriş yapmalısınız.

Su yüzüne çıkıp dev dalgalara gülüyor, sonra da kayalıkta duran kardeşime dönüyor. "Atla bakalım, Nick Amca!"

Sanki birinin kardeşime iki kere sormaya ihtiyacı varmış gibi. Derin kısma doğru yöneliyor ve itaat ediyor, klorlu suda bir tsunami yaratıyor. Zach kenara doğru kürek çekiyor, gözlüğünü alıyor ve bir yüzme makarnasını içeri çekiyor.

"Bana benziyor," diyor Nick ve kendi çocuğu olmasına rağmen benim kadar gururlu görünüyor. Ama Nick lise ve üniversitede yüzücüydü ve benim gibi, bizimle Adams ailesinin bu yeni üyesi arasındaki benzerlikleri keşfetmekten keyif alıyor. "Seni bir çocukla görmek hala çok şaşırtıcı."

"Evet, benim için de öyle," diyorum, bu yeni hayata duyduğum sevgiyle ama aynı zamanda nasıl gerçekleştğine dair biraz da hüzünle.

Geçen yaz, altı yıllık eşim beni terk etti. Yıllarca terapi görmüştük, bu yüzden evliliğimizin sona ermesi benim de dahil olmak üzere kimse için sürpriz olmadı. Hayattaki en büyük sürpriz ise birkaç ay sonra geldi.

Arkadaşım Tate ile High Line'da koşarken telefonum çaldı ve arayan numara Westchester County'dendi. Girişim şirketimizin portföy müşterilerinden biri olabilir diye cevap verdim, ancak telefondaki ses yabancı birine aitti.

"Ben Candace Irving. Sekiz yıl önce Eylül ayında Roma'da bulunmuş olma ihtimaliniz var mı?"

Şaşkınlıkla koşmayı bıraktım. Bu gerçeküstü soru, sayfaları çevirip duracağınız türden bir gerilim romanının açılış sahnesine aitmiş gibiydi. Birinin kimliğinin çalındığı, hayatının alt üst edildiği, dünyasının yıkıldığı türden bir romana.

Bir banka oturdum, kalbim hızla çarpıyordu. Tate yanıma geldi ve tanımadığım bu kadın, Nina Irving'in annesi olduğunu söyleyerek başlayarak daha fazla ayrıntı paylaştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Soyadını bilmiyordum. Nina, çok eskiden Roma'da bir gece tanıştığım, büyüleyici, özgür ruhlu bir kadındı. Otuz iki yaşındaydım ve iş seyahatindeydim. Bir meydanda tanıştık ve birlikte muhteşem bir gece geçirdik. Hakkında çok az şey biliyordum, sadece Avrupa'da düğün ve özel gün fotoğrafçısı olarak çalışan Amerikalı bir kadın olduğunu biliyordum, ama arkadaşlarıyla Roma'ya gitmek için ani bir kararla hafta sonu izin almıştı. Akşamın sonunda otel odamdaydı.

Sabahleyin, bir hafta boyunca çalışacağı Amsterdam'a uçmak için evden ayrılmıştı.

Ateşli bir gece. Sadece ilk isimler. Başka hiçbir şey yok.

Ancak mesele sadece bu değildi.

Candace'den öğrendiğim kadarıyla, Nina hamile kalmıştı. Beni bulmaya çalışmış ama çok da çabalamamış, dediklerine göre. Sadece ilk ismimi bildiği için başarılı olamamış, oysa benim girişim sermayesinde çalıştığımı ve New York'ta yaşadığımı biliyordu. Ama içindeki özgür ruh, her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna, bekar bir anne olmaya yazgılı olduğuna inanıyordu. Ailesi ise aksini düşünüyordu ve Zach beş yaşındayken Nina beyin anevrizmasından ölünce, onun vasisi oldular ve beni bulma görevini üstlendiler; sonunda internette, şirketimin Roma'da, Nina ile tanıştığım

zamana denk gelen bir anlaşma imzaladığıyla ilgili bir haber makalesi buldular.

Candace kısaca, "Oğlumuzun babasını tanımasını istiyoruz," dedi.

Şüpheli tarafım, babasının parasını da istediklerini düşündü. Beni tanıdıkları için, bir rüşvet isteyeceklerini sandım.

Ama hiç sormadılar. Zach'in babasını tanımasını ve onunla birlikte büyütülmesini istediler. Bir babalık testi sonrasında, Connecticut'taki emekli bankacılarla ortak velayet altına girdim.

Hayat tuhaf. Kırk yaşımdayım ve yedi yaşında bir çocuğun yeni babasıyım. Evliliğim boyunca istediğim her şey buydu ve evliliğimden sonra geldi.

Zach bana bir erişte fırlattı ve bir emir verdi. "Deniz atımın üzerinde beni kovalayın. İkiniz de," dedi.

Pekala, o halde.

Nick ve ben de itaat edip, Nick'in nişanlısı havuz alanına girene kadar onun peşinden arabayla gittik. Nick arabadan indi ve havuzun kenarına doğru yüzdü. Dirseklerini havuza dayadı, yüzünde aptalca bir hayranlık ifadesi vardı - ki bu Layla'yı her gördüğünde olan ifadeydi. "Markete mi gidiyorsun?" diye sordu ona.

"Kısa bir seansım var," diyor ve ona şakacı bir şekilde dudak büzüyor. Birkaç makyaj dükkanı işletiyor ve mağazalarında makyaj eğitimleri veriyor. "Sonra da poker gecesi."

"Büyük bir kazanç elde edeceğinden emin ol, tatlım. Bütün ödülü eve getir," diyor ona.

"Kızlarımı her şey için yanımda götürürüm."

Nick parmağını salladı. "Ve bu sefer Jules'un seni yenmesine izin verme."

İçini çekerek, "Hey! Benim suçum değil. Grubun en iyi poker suratına sahip olan o." dedi.

"Hayır, öylesin güzelim. Öylesin."

Ona moral konuşmasını bitirdikten sonra ayağa kalktı ve bana el salladı. "İyi yüzmeler!" diye seslendi.

"Kart dolandırıcılığında ve arkadaşlarının parasını çalmada başarılar dilerim," diyorum.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyor ve gidiyor. Arkamı döndüğümde, Nick yine bir makarna üzerinde Zach'e doğru kürek çekiyordu.

Ah, kahretsin.

Dayanamıyorum.

Hemen ona yetiştim ve Zach'e "Bunu izle" diye işaret ettim.

Elimle Nick'in başına dokunup küçük kardeşimi (benden bir yaş küçük) suya batırıyorum. Zach kahkaha atıyor ve bu ses son derece keyif verici.

Nick tekrar su yüzüne çıktığında gözlerini kısarak, "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi.

"Yine de buna değer." Çocuğumla ve kardeşimle şakalaşıyorum, aileme odaklanıyorum ve son birkaç yıldır sahip olamadığım şeyleri unutturan gece eğlencelerine katılmıyorum.

Kaçırdığım her şey.

Bir saat sonra onun çatı katındaki dairesine döndüğümüzde kıyafetlerim yerinde yoktu.

Kahrolası küçük kardeşler.

Neyse, bu mayo yeterince kuru. Bir Lyft çağırıp, sadece mayo şortumla Zach'le birlikte eve doğru yola koyuldum.

Zach yol boyunca gülüyor.

NEREDEYSE MÜKEMMEL

Jules

Babamın bana öğrettiği şeylerden biri de, bir şey istediğinde doğrudan ve net olmaktır.

Annemin bana öğrettiği şeylerden biri de, bir isteği hediye ile desteklemektir.

İki hafta sonra Scarlett'in yerine geçip geçemeyeceğimi sorma konusunda annemin tavsiyesine uyuyorum.

Pazar öğleden sonra Krav Maga dersimi bitirdikten sonra, Chelsea mahallemdeki bir mum dükkanına uğrayıp bir hediye alıyorum, sonra da hızlıca duş almak için eve gidiyorum. Duşun altında, birazdan Scarlett'in barına uğradığımda ne söyleyeceğimi prova ediyorum. Hazırlıksız durumlara girmekten nefret ediyorum.

Ya kütüphanede geçen gece bir adamın penisini emdiğimi ve bunu tekrar yapmak istediğimi bağırarak söyleme isteği duyarsam? Ya da tüm müşterilerinin önünde bu karşılaşmayla ilgili her kişisel detayı ağzımdan kaçıırırsam? Ya da tüm kirli hayallerimi... ah... herkese ifşa edersem?

Korkunç görüntüler zihnimde dönüp dururken nabzım çılgınca atıyor. Birdenbire, tüm bunları söylediğimi hayal ediyorum. Sanki bunu kesinlikle yapacaktım gibi geliyor, ta ki derin bir nefes alana kadar.

Dört saniye içeri, sonra sekiz saniyelik uzun bir sayımla dışarı. Ve yine, sıcak su üzerime akarken ve rahatsız edici düşüncelerle doğrudan

yüzleşirken. Onları oldukları gibi adlandırıyorum. Onlarla başa çıkabilirim. Su fayanslara çarparken, terapistimden aldığım ödevi yapıyorum.

Bu düşünceler bana ait değil.

Zihnimde öylece durup gidecekler. Onlara göre hareket etmeyeceğim. Onlarla savaşmak yerine onları kabul edeceğim.

Birkaç dakika karşılıklı konuşmanın ardından kendimi büyük ölçüde daha iyi hissediyorum. Duştan çıkıp kurulanıyorum, sonra da nemlendirici sürüyorum; düşüncelerden biraz daha uzaklaşırken acele etmiyorum.

En sevdiğim yere, yani gardırobuma gittiğimde daha sakin oluyorum.

Bu akşam arkadaşlarımla buluşacağım, bu yüzden giymek için eğlenceli bir şeyler seçiyorum; en sevdiğim vintage dükkânından aldığım siyah kot şort ve lavanta rengi kısa bir üst tercih ediyorum. Hava henüz çok sıcak olmadığı için, bir zamanlar bir kadın patrona ait olan bir blazer ceket de alıyorum.

Aynanın karşısında poz verip kendimi değerlendiriyorum. Ablam burada olsaydı, onun fikrini sorardım.

Willa'nın sesini duymaya çalışıyorum ama yıllar geçtikçe sesi zayıfladı.

Ceketi omzunuza doğru çekin. Biraz ten göstermekten çekinmeyin.

Asıl cesur olan oydu. Sorun da buydu. Ben planlayıcıyım.

Sorun da buydu.

Neredeyse çıkmaya hazırım, ama bir şeye daha ihtiyacım var. Takı kutumun çekmecesinden halhalımı alıp takıyorum. İnce, üzerinde küçük gümüş yıldızlar sallanıyor. Willa bunu yedi yıl önce on sekizinci doğum günümde bana hediye etmişti. Tüm olası anlamlarını öğrendiğimizde, halhallara takıntılı hale geldik, sürekli birbirimize hediye ettik, takas ettik, sonra da farklı anlamlar taşıyorlarmış gibi davrandık. Saçma sapan şeylerdi bunlar, ama sonuçta hepsi bir marşa indirgeniyordu: Kahrolsun ataerkillik.

Onun adına orta parmağımı gösteriyorum, sonra komodinin üzerindeki bej renkli defterimi alıyorum. Scarlett'ten bu isteği neden yaptığımı hatırlamak bana iyi gelecek.

O adamla bir kez daha görüşmek için neden bu kadar çaba harcıyorum?

Günlüğümü açıp içindeki kartı çıkarıp yatağın üzerine koydum, sonra sayfaları karıştırmaya başladım. Cuma gecesiyle ilgili günlüğe yazdığım ayrıntıları tekrar okudum.

Deri, orkideler, ateş. Bir öğretmen, bir hayalet, centilmen olmayan biri. Dizlerinize göre dikilmiş bir ceket. Tekrar gelme isteği. Sonra, kalem tutucudan aldığım kalemle, kimsenin çözemeyeceği şekilde, düzensiz bir

haiku gibi, parçalar halinde yazılmış birkaç kelime daha ekliyorum. Beni sustur. Bazen, ama bazen değil. Flapper elbisesi ve...hiçbir şey.

Bu anılar beni ürpertiyor.

"Bitti," diyorum, sonra kartı alıp güvenli bir şekilde içeri koyuyorum ve defteri kilitliyorum. Scarlett için aldığım hediye alıyorum, Camden için aldığım bir şeyi de çantaya atıyorum. Küçük dairemin dışına çıkarken, çiftçi pazarından aldığım gardenyaları kokluyorum. Kokuları çok güzel, şeftali gibi. Çiçekler beni her zaman mutlu etmiştir, bu yüzden benim küçük lüksüm onlar.

Ayrıca, alışılmadık durumlara girmeden önce beni sakinleştiriyorlar, bu yüzden bir nefes daha çekiyorum, sonra da azimle dolu bir şekilde birkaç blok ötedeki Better Days'e yürüyorum.

Kapıyı iterek açtıktan sonra, arkadaşımın iki Modelo birasını açıp yırtık kot pantolon giyen iki kadına uzattığı tezgaha doğru yürüdüm. Masaya oturduklarında Scarlett bana döndü, parlak mavi gözleri ışıldıyordu.

"Hey, bebeğim," diyor Scarlett, dövmeli kollarını uzatarak, tezgahın üzerinden gerçekleşmeyen bir kucaklaşma için. "Sen benim kahramanımsın!"

Neredeyse kucaklaşmaya varan bu hareketi karşılamak için öne eğiliyorum. "Benim. Vardiyanız nasıl geçti?"

"Çılgınlık," diyor gözlerini devirerek. "Ama her şey yolunda. Herkes içkisini aldı, bu yüzden dünya dönmeye devam etti."

Daha ne isteyebilirsiniz ki?

"Daha iyi bir patron," diye mırıldandı kendi kendine, sonra bakışlarını sağa sola gezdirip patronunun çalışma saatleri konusunda ne kadar katı olduğunu ve artık her cuma çalışmasını istediğini anlatmaya başladı.

"Bu çok kötü," diyorum, anlayışla.

"İşinizi sevdiğiniz için şanslısınız."

"Kesinlikle," diyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, usulca soruyor: "Peki, nasıl geçti?"

"Harikaydı," diyorum iş görüşmesindeki ses tonumla ve korktuğum şeyi hiç söylemiyorum. Nadiren söylerim zaten. Ama bu, düşüncelerin gelmesini engellemiyor. Ama artık onları anlıyorum. Onlarla nasıl başa çıkacağımı öğrendim, böylece eskisi kadar üzerimde güçleri yok. Ayrıca, sözlerimin ve eylemlerimin kontrolünün bende olduğunu da biliyorum.

Kanvas çantamdan lavanta kokulu mumu çıkarıp bara koydum. "Küçük bir teşekkür."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor ama neşeli tonu hediye beğendiğini gösteriyor. Bu onun imza kokusu ve özellikle onun için seçtim.

"Çok eğlenceliydi." Sakin, enerji dolu bir nefes alıyorum. Hadi bakalım... ve her şey olabilir. "Ve duydum ki iki hafta sonra bir tane daha varmış." Rahat, kolay ve alçak sesle ekliyorum, "Yerimi doldurma şansım var mı? Özellikle buradaki durum böyleyken." Kalabalık bara doğru hafifçe işaret ediyorum.

Başını yana eğdi. "Gerçekten mi? Ama neden?"

Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum, oysa asıl mesele bu. "Konu gizli bir içki mekanı teması. Ve beni biliyorsun, kostümlere bakmayı gerçekten çok seviyorum," diyorum gülümseyerek.

Yalan söylemiyorum. Giyinip süslenmeyi çok seviyorum.

Scarlett bir an düşündü. "Elbette. Orayı işleten çiftin senin piyanoda gerçekten iyi olduğunu söylediğini duydum."

Dizlerim üzerinde de gerçekten çok iyiydim.

"Teşekkürler canım," diyorum ve Manhattan sokaklarına çıktığımda yüzümde kocaman, parlak bir gülümseme belirerek oradan ayrılıyorum.

Yazık baba. Görünüşe göre annem haklıymış.

* * *

Babamın söylediği bir diğer şey de, geç kalmak için geçerli bir sebep olmadığı, sadece bahaneler olduğudur. Bu yüzden Better Days'ten ayrıldıktan yirmi dakika sonra metrodan çıkıp, pahalı butiklerle ve şık kafelerle dolu Madison Avenue'nun bir blok ötesine yürüyerek poker gecesine erken geldim.

Camden'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Benim gibi o da bez bir çanta taşıyor. Bu gece atıştırmalıklardan o sorumlu. Ben de içkilerden sorumluyum ve çantamda kutuda bir sauvignon var çünkü kutu şarap daha eğlenceli. Ayrıca, şarap açacakları berbat.

Karşıya geçip durdum ve ona sarıldım. Sarılmayı bitirdiğimde çantamdan başka bir çanta, mor bir çanta, çıkardım ve ona uzattım.

Kaşlarını soru işaretiyle kaldırdı ama çantayı hevesli gözlerle aldı. "Bu ne?"

"Tam da istediğin şey," diyorum gülümseyerek.

Mor çuvalı açınca nefesi kesildi. "Bunu yapmadın, değil mi?"

Memnuniyetle omuz silktim. "Evet, yaptım."

Üzerinde boya sürülmüş vegan deri pantolonu, yakası yırtık soluk siyah tişörtü ve zımbalı bilekliği –karaoke için istediği rockçı kız kıyafetini– eliyle yokluyor. "Cidden. Bunu yapmak zorunda değildin," diyor.

"Biliyorum. Ama tam da sana özgü bir şeydi." Çok para kazanmıyorum ama artan paramı arkadaşlarıma ve tabii ki obsesif-kompulsif bozukluk terapistim Shira'ya harcamayı seviyorum.

"O zaman bunu sonuna kadar giyeceğim," diye mırıldandı Camden, ardından omzumu sıktı. "Şimdi, bana tüm detayları anlat," dedi, ortak hedefimize doğru ilerlerken.

"Dün sana her şeyi anlattım," diye hatırlatıyorum ona. Bal akasya ağaçlarının gölgesinde yürüyerek Harlow'un pitoresk sokağına giriyoruz. "Yoksa o kadar güzeldi ki tekrarını mı istiyorsun?"

Biliyorum, öyleyim.

Gözlerini devirdi. "Merhaba. Talebiniz."

"Ah, doğru," dedim utanarak. Belki de hayatımın en ateşli cinsel deneyiminin ayrıntılarını tekrar anlatmak için biraz fazla hevesliyim. Çok fazla rakip yok gerçi, ama yine de. "Scarlett evet dedi. İki hafta sonra onun yerine tekrar geçebilirim. Yani on iki gün sonra, ama kim sayıyor ki?"

Camden'in gözlerinde zafer işaretleri parlıyor. "Ve şimdi, Masquerade All The Way: The Sequel resmi olarak onaylandı," diyor, romantik komedi filmlerinin setine aitmiş gibi duran tuğla bir binanın önünden geçerken, belli ki eğleniyor. "Daha uzun, daha kirli ve tam gaz."

"Film fragmanları yazmalısın."

"Ve ikinci bölümün gerçekleşmesi için yaptığın o hamlelerle satranç oynamalısın. Yemin ederim, sürekli düşünüyorsun."

Daha çok fazla düşünmek gibi. "Ama satranç sıkıcı."

"Ama cinsel hayatınız öyle değil," diyor.

"Potansiyel cinsel yaşam," diye düzeltiyorum.

Harlow'un binasına varmadan önce, New York standartlarına göre tertemiz olan kaldırımında dirseğimden tutarak beni durdurdu. "O... aradığım kişi mi?"

Camden beni herkesten daha iyi tanıyor; aşk hikayelerindeki "tek kişi" anlamında değil. Yine de, "tek kişi" fikrini benimsemek benim için zor.

Eğer sizin için tek bir kişi varsa, o kişi sizi en çok incitebilecek kişidir. Kaybedebileceğiniz tek kişi.

Ama yatak odasında ilk kez yaşanacak olan için mi? "Kesinlikle evet," diyorum, içimden çok emin bir şekilde.

Gözleri parladı. "Ona ilk defa D tipi bir şeye bineceğini söyleyecek misin?"

Yirmi beş yaşında olmama rağmen, bekaretim konusunda hassas değilim. Üniversitedeki erkek arkadaşım Brandon'la birlikte olmak istiyordum. Hatta planlamıştım. Ama o, beni kendi planına göre, benimkine göre değil, yatağa atmak için acımasız bir oyun oynadı. Ona kazanma şansı vermedim, ama sapıkça oyunları beni durdurdu. Üniversiteden sonraki birkaç yıl boyunca, seks yapmakla veya insanların seks elde etmek için oynadığı oyunlara katılmakla tamamen ilgisizdim.

Ama seks hakkında düşünüyordum. Bazen çok fazla. Öyle ki, bir iş toplantısında, birdenbire patronumla konuştuğumuz insanlarla seks yaptığımı hayal ediyordum. Düşüncelerim kontrolden çıkmış ve rahatsız ediciydi çünkü o insanları cinsel bir şekilde düşünmek istemiyordum ve neden böyle düşündüğümü anlamıyordum. Uyanmak için mücadele ettiğiniz rahatsız edici bir rüya gibiydi.

Onları durdurmak için saymayı denedim. Beynimi onlardan uzaklaştırmak için zararsız kelimeleri tekrarlamayı denedim. Onları daha da görmezden gelmeyi denedim.

Sonunda bunları Google'a itiraf ettim. Ve aldığım cevap, adeta aydınlanma anı gibiydi.

Obsesif-kompulsif bozukluğunuz var ve bu durum, rahatsız edici düşünceler şeklinde kendini gösteriyor.

Sonunda terapiye gittim ve bu çok iyi oldu. Shira, sayma takıntım için çok daha iyi stratejiler ve teknikler konusunda bana yardımcı oldu. Ayrıca balkonlar, çatılar ve metro platformları gibi diğer korkularımın da aynı yerden kaynaklandığını görmeme yardımcı oldu.

Eskiden bu korkunç düşüncelerin beynime yerleşmesinden dolayı kendimi bir ucube sanırdım. Yatakta biraz baskınlık, biraz oyunculuk arzuladığım için de kendimi bir ucube sanırdım.

Shira, seks sırasında başka biriymiş gibi davranma arzusunda yanlış bir şey olmadığını anlamama yardımcı oldu.

Ve saplantılı cinsel düşüncelerimin gerçek arzularımla aynı olmadığını anladım.

Artık onları birbirinden ayırdım. Rahatsız edici düşüncelerle heyecan verici fanteziler arasındaki farkı anlayabiliyorum.

Ve sonunda fantezileri benimkilerle örtüşen bir adam buldum.

Ama eğer hayaletimle tekrar karşılaşacaksam, sanırım en iyisi dürüstlikle başlamak; Brandon'ın bana asla vermediği bir şey bu.

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak Camden'in sorusunu yanıtladım. "Evet, ona söyleyeceğim, ama abartmadan."

"Ya beni kabul et ya da etme," diyor, durumu tamamen anlayarak. Ben cevap veremedim, arkamızdan ayakkabı sesleri daha da yükseliyor ve tanıdık bir ses, "Yanında güzel atıştırmalıklar olsa iyi olur," diye sesleniyor.

Arkamı döndüm. Layla, öğleden sonra bir makyaj etkinliğine katıldığını gösteren kısa kollu, pin-up tarzı bir bluz giymiş halde bize doğru yürüyordu.

"Sanki en iyisinden daha azını getirecekmişim gibi," diyor atıştırmalıkların sorumlusu Camden.

Layla'yı birkaç yıldır, Camden'ı ise tüm hayatım boyunca tanıyorum. İkisini de çok seviyorum, ama aralarındaki iletişim düzeyleri farklı.

Layla yanımıza gelip neşeyle, "Hafta sonunuz nasıl geçti?" diye sorduğunda, Camden soruyu yanıtlıyor ve barmenlik yaptığı ve aynı zamanda meşale şarkıcılığı da yaptığı mekanda dün gece aldığı bir şarkı isteğiyle ilgili bir hikaye anlatıyor. Harlow'un binasına doğru giderken bu konuda daha fazla sohbet ediyor. Onun evine doğru giderken, poker soruları kaçınılmaz olarak herkesin hafta sonuna döndüğünde ne kadar konuşacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Benimki de dahil.

Gerçekten de, paylaşılacak ne kadar şey var ki? O adamın adını bile bilmiyorum. Ama bilmek istiyorum.

* * *

"Aman Tanrım, siktir git," diyor Layla, Harlow'un turuncu koltuğuna daha da çökerken bana işaret ederek. "Seni asla yenemem."

Harlow anlayışla başını salladı. "Kimse yapamaz, tatlım."

“Ama denemeye devam etmelisin,” diye ciddi bir ifadeyle masadan fişleri topladım, çünkü iki ikiliyle harika bir blöf yapmıştım. Layla iki kralla pas geçti. Onun için kötü oldu.

Parlak mavi gözleriyle bana lazer ışınları gibi bakıyor. "Aylardır deniyorum. Oynamaya başladığımızdan beri. Ve yemin ederim ki tam bir eliniz olduğunu sandım. Nick ve Finn'e birkaç saat önce en iyi poker yüzüne sahip olduğunuzu söylüyordum."

Camden, çikolata kaplı portakal dilimlerinin bulunduğu poşete elini daldırırken kaşlarını çattı. "Finn kim?"

"Nick'in kardeşi. Bugün bizim evdeydi. Finn'in çocuğuyla birlikte yüzüyorlardı."

Konuşma yine hafta sonuna dönüyor ve Harlow'un "Bu hafta sonu ne yaptın, J?" sorusuyla tekrar bana geliyor.

Burada sohbetin tekrar başlaması kaçınılmaz olsa da, en yakın arkadaşım dışında biriyle konuşmalar çok kişisel bir hal aldığına ne diyeceğimi asla bilemiyorum. Başkaları hakkında konuşmak kendim hakkında konuşmaktan çok daha kolay. Ben dinlemeyi tercih ederim.

"Ah, bilirsin," diye başlıyorum, konuyu hafif tutmaya çalışarak ama kendimi biraz sinsi biri gibi hissediyorum, ki bundan nefret ediyorum. Bu bana çok eski zamanlardaki korkunç günleri ve hâlâ kalbimi yaralayan söylenmiş ve söylenmemiş şeyleri hatırlatıyor.

Layla, şarap kadehine uzanıp bir yudum alırken, "Hayır, bilmiyorum," diye takıldı. "Jules, tüm hafta sonu hayallerini gerçekleştirdin mi yoksa yıktın mı?"

Harlow, sevgiyle ekliyor: "Bridger senin onun gizli silahı olduğunu söylüyor."

Patronum Harlow'un nişanlısından gelen dolaylı övgüleri çok seviyorum. Çalıştığım yapım şirketi Opening Number'daki işimin bir parçası da Bridger için senaryoları okumak ve bu dizileri kabul edip etmememiz gerektiği konusunda görüş bildirmek.

"Kesinlikle, birkaç kalbi kırdım," diyorum, daha kolay cevabı seçerek, sonra huzursuz hissederek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Keşke onlara partiyi anlatmak, nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi söylemek ve sonra onların ne düşündüğünü sormak bu kadar zor olmasaydı. Birlikte analiz etmek, her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelemek ve sonra

da bu deneyimi tüm iyi arkadaşlarımla paylaşmanın verdiği o iyi hissi yaşamak keşke.

Ama içimdeki rahatsız edici bir ses soruyor... ya şöyle olsaydı?

Sorun da bu zaten. Birine bir şey söylemek, onun daha fazla şey öğrenmesinin kapısını açar; bu bilgileri size karşı kullanabilir.

Pek çok insanın yaptığı gibi. Mesela Brandon gibi. Ve, hey, benim ailem de ne olacak peki? Evet, gerçekten çok eğlenceliydi.

"Bir sürü senaryo," diye ekliyorum. "Sonra da Happy Enough'ın son bölümleri için biraz planlama yaptım."

Layla, "Anlat bakalım," diye emretti.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ticari sırları ifşa edemem," diyorum. Bu, romantik roman yazarı Laura Paigeley'in kitaplarından uyarlanan en popüler dizilerimizden biri ve başarılı ikinci sezonunun sonuna doğru ilerliyor.

"Pekala, pekala. Yani, senin için tipik bir hafta sonuymuş demek ki," diyor Harlow, omzunu benimkine çarparak. Bu, Layla ile yaptığı bir hareket. Dostça bir hareket.

Büyük arkadaş gruplarıyla geçirilen anları çok özlüyorum, bu yüzden taşınma istemeden de olsa işe yaradı ve beni daha da açtı. "Ve piyano çalan bir arkadaşımın yerine geçtim."

Oh, neyse ki söylemesi zor değildi.

"Harika. Nerede oynadın?" diye soruyor Harlow.

"Bir nevi özel bir parti gibiydi," diyorum.

Layla ve Harlow aynı anda dik oturup, anında dikkat kesildiler. Layla, "Ne tür bir özel parti ve nasıl davetiye alabilirim?" diye sordu.

"Şey, gerçekten söyleyemem," diye yanıtlıyorum, anılar zihnimde bir anda canlanırken, tüm vücudum yeniden ısınıyor. Yanaklarım kızarıyor.

"Ah!" Layla'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Ne?" diye sordum, biraz endişelenerek.

"Yüzün kızarıyor," diye fısıldıyor.

Poker yüzümün nafiye olduğu ortaya çıktı.

"Partide ne yaptın?" diye soruyor Harlow, sesi de merakla dolu.

"Ya da şöyle mi demeliyim... kim?" diye ekliyor Layla.

Tüm detayları paylaşmak zorunda değilim. Ama bu konuşma piyonu? Onu bir kare hareket ettirebilirim ve lanet olsun, bir kare hareket ettirmek istiyorum. "Şöyle bir adam vardı. İlginç biriydi," diyorum.

İzleyiciler kelimenin tam anlamıyla nefeslerini tutuyorlar ve bir hikaye için tekrar bir izleyici kitlesine sahip olmak güzel bir duygu. Uzun zaman olmuştu.

"Nasıl yani?" diye soruyor Layla.

Hafifçe utangaç bir gülümsemeyle, "Cesurdu. Doğrudan biriydi. Ne istediğini bilen türden bir adamdı. Bu türü biliyor musunuz?" dedim.

Layla kendini yelpazeliyor. "Şey, evet."

"Doğru. Tam da böyle biriyle yaşıyorsun," diye ekledim Camden iskambil kartlarını alırken. Sıra onda dağıtmaya geldi. "Ve şöyle söyleyeyim... bir ara gizlice uzaklaştık ve çok güzel vakit geçirdik."

İşte bu kadar. O kadar da kötü değildi. Kütüphanede olanların çoğunu kapsayacak kadar yeterli olmalı.

"Peki ya sonra?" diye soruyor Harlow, köpeğin elinden kemiği bile alabilecek kadar güçlü, iri yeşil gözleriyle dikkatlice bakarak.

"Onunla tekrar görüşmem gerekiyor. Bakalım nasıl olacak."

Camden bu sefer daha yüksek sesle ayaklarını kıpırdatıyor, belki de benim sabrımın tükendiğini biliyordu. Beni ilk kez kurtarmıyor bu. "Hadi," diyor. "Kızlar, alt etmemiz gereken bir kumarbaz var."

Deniyorlar ama yine de maçı ben kazanıyorum.

Tekrar ifadesiz yüzüme döndüm. Neredeyse herkesle böyle daha güvenli.

* * *

Bir gün daha.

Ertesi hafta, Perşembe akşamı babamın ofisine yürürken, kendime sadece bir gün daha dayanmam gerektiğini hatırlatıyorum. Bir şekilde Happy Enough için neredeyse iki haftalık prodüksiyon koordinasyonunu atlatmayı başardım. Ama aynı zamanda Bridger'ın bana yeni dramatik komedimiz The Rendezvous için verdiği senaryoları okuyarak fazla mesai yaptım; dizi şu anda çekiliyor ve yeni kurulan bir yayın platformunda yayınlanacak. Bu proje doğrudan ona geldi çünkü kendisi uluslararası yapımlara büyük önem veren bir yapımcı olarak tanınıyor. İlk başarılı yapımlarından biri Paris'te geçiyordu ve keşke bu projede de çalışıyor

olsaydım. Senaryo keskin ve kapsayıcı karakter kadrosu beni cezbediyor - siyah, beyaz, eşcinsel, heteroseksüel ve her türlü insan.

Bridger, benim için açık yapımcı pozisyonu olmadığını söylüyor, ama bu beni geç saatlere kadar ayakta kalıp ona Paris'teki yaklaşan çekimler için ipuçları vermekten alıkoymadı; örneğin kahramanın dairesinin nerede olması gerektiği ve ihtiyacımız olan zamanda onu nasıl güvence altına alabileceğimiz hakkında bilgi verdim.

Gece geç saatlere kadar "The Scene" etkinliğine hazırlanmakla geçirdim. Kıyafetimi ve maskemi seçtim. Dairemdeki klavye sayesinde şarkılarımı da çalıştım. Scarlett beni doğrudan organizatörlerle iletişime geçirdi ve onlar da bana varış saati ve şifre de dahil olmak üzere detayları gönderdiler. E-postamda isimlerini görünce heyecandan yerimde duramadım. Çılgılık attım.

Bu akşam babam ve eşiyle akşam yemeğini atlatmam, ardından yarınki iş gününü tamamlamam gerekiyor; sonra da nihayet "bakireliğimi göstereyim" randevum için zaman gelecek.

Randevumdaki kişi gangster mi olacak yoksa lacivert askılı pantolonlu Gatsby mi? O alaycı adam bana kostümünün sadece bir parçasını söyledi. Onu eski bir takım elbise içinde, ceketini ve askılarını çıkarıp, sonra da bana penisinin üzerine binmemi teklif ederken hayal ediyorum.

Evet, efendim.

Ama en iyisi, babamın ofis binasına girerken önümüzdeki birkaç saat boyunca o görüntüleri zihnimden silmek. Babam eski bir polis memuru, birkaç yıl önce hukuk fakültesine gitti ve şimdi bir şirket avukatı.

Asansörde yukarı çıkarken, babamla geçireceğim akşamı zihnimde gözden geçiriyorum. Akşam yemeğinde nelerden bahsetmek istediğimi, hayatımda onunla paylaşacağım şeyleri düşünüyorum.

Hım. Bu, bol bol iş demek olurdu. Willa'nın ölümünden sonra hep birlikte yas danışmanlığına gittiğimiz günü konuşmaktan çok daha iyi.

Ürperiyorum, sonra o korkunç anıları unutmak için kapıyı çarpıyorum.

Onun katına vardığımda, firmanın resepsiyonistine gülümsedim. "Merhaba, Anita." Onunla düzenli olarak akşam yemeğinde görüştüğüm için beni tanıyor.

"Merhaba Jules. Tate arkadaşıyla işini bitirdi ama istediğin zaman içeri girebileceğini söyledi."

"Harika," diyorum ve ardından ikili takım kazağımın üzerinden elimi gezdiriyorum. Kısa kollu, nane yeşili ve önünde işlemeli bir kiraz var. Çok

modern ve vintage; sanatsal havasıyla televizyon sektörü için mükemmel. Siyah kalem etekle kombinledim ve gözlüklerimi taktım. İş yerinde gözlük takmayı, dışarı çıkarken ve arkadaşlarımla görüşürken ise kontakt lenslerimi kullanmayı seviyorum.

Koridordan babamın ofisine doğru ilerliyorum, ama yaklaştığımda bir şey beni durduruyor.

Bir ses.

Ve bu babamın değil.

Babamın yanındaki adamın söylediği bir sonraki şeyi duyduğumda göğsüme bir endişe oku saplandı. "Cumartesi sabahı mı? Sanmıyorum Tate," dedi beni ürperten derin, boğuk bir ses tonuyla.

Bu da beni endişelendiriyor.

Çünkü... babamın ofisinde titrememeliydim.

Belki de yanlış duyuyorum. Belki de bu, takıntı bozukluğumun yeni bir belirtisi. Çizgi film karakteri gibi yavaş yürüyorum, sanki sesi dinliyormuşum gibi.

"Hadi ama, tembellik mi edeceksin?" diye takıldı babam, ama belli ki arkadaşça bir şekilde çocuğu kızdırmaya çalışıyordu.

"Evet, tembelim," diyor adam kuru bir sesle ve omuzlarım endişeyle geriliyor.

"Umarım öyle değildir. Diğer triatlon takımıyla bu konuda iddiaya girdik."

"Kaybetmekten nefret ederdim," diyor.

"Mükemmel. O zaman cumartesi sabahın köründe görüşürüz, işi hallederiz," diyor babam, bana karşı her zamankinden daha neşeli bir tonda. Şimdi parmak uçlarımda daha da yaklaşıyorum, açık kapıdan birkaç adım ötede. Beni göremiyorlar ve ne avukat yardımcıları ne de avukatlar koridorda yürüyor. Ofis, akşamın bu saatinde yarı boş.

"Israrcı tavrını takdir ediyorum, ama bu cumartesi olmaz," diyerek arkadaşısı kesin bir tavır sergiledi.

Kalbim boğazıma kadar geliyor, rahatsız edici bir şekilde. Hayır, lütfen, hayır. Sadece sesleri birbirine benzesin yeter.

"Sanırım birileri eğlenceli bir Cuma gecesi planlamış," diyor babam, benim zevkime göre biraz fazla erkek egemen bir tavırla. Babamın kaşlarını kaldırıp yarın akşam ne planlandığını sorduğunu hayal ediyorum. İğrenç.

"Göreceğiz," diye geçiştiriyor adam, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

İçinde başka sözlerin yankısı var. Mesela... Ağzını aç. O güzel ağzı becermem lazım.

Ve... tekrar gelmeni istiyorum. Benimle.

Çılgılık atmak istiyorum. Bu olamaz. Babamın koşu partneri, birlikte triatlon yaptığı adam, benim hayaletim, Gatsby'm, cuma gecesi gizli randevum olamaz.

Derin ama sessiz bir nefes alıyorum, sonra bir adım daha atıyorum.

"O zaman pazar sabahı mutlaka gelmelisin," diyor babam.

"Bahsi kazandığımızda bunun benim sayemde olacağını biliyorsun, değil mi?" diye karşılık veriyor adam.

O ses.

"Tam bir gösterişçi," diyor babam dostça bir alayla.

"Eğer doğruysa, gösteriş yapmak sayılmaz," diyor adam.

Keşke takıntılı beynim bana yeni ve korkunç bir saplantılı düşünceyle en kötü oyunu oynuyor olsaydı. Ama biliyorum ki öyle değil. Yine de, gerçekten o olup olmadığından emin olmalıyım. Kapı aralığından dikkatlice bakarsam, babamın masasının çoğunu görebilirim, ama o beni göremez.

Yanıldığımı umarak dikkatlice ofise bakıyorum. Babam masasında oturmuş, karşısındaki adamla sohbet ederken nadir görülen bir gülümseme sergiliyor.

Yavaş çekimde, sanki korku filmlerindeki parmakların arasından izliyormuş gibi dönüyorum.

Ölüyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak tüm çılgılıklarımı susturdum. O sakallı çene hattı. O gür, kahverengi, aralarında birkaç gümüş tel bulunan saçlar. O geniş omuzlar.

O yarım profili her yerde tanırım.

Onu sadece karanlıkta görmüş olsam da, maskeli baloda öptüğüm adam oydu. Kitaplar sayesinde beni çok tahrik eden adam oydu.

Penisini iyice emdiğim adam... babamın en yakın arkadaşı.

Finn Adams.

Arkamı dönüp, koridorda hızlı adımlarla yürüdüm, sonra da kadınlar tuvaletine girdim.

Sanırım bu sefer geç kalma riskini göze alacağım.

GERİ ÇEKİLMEK

Jules

Babam somonundan bir lokma alıp suyla ağzını çalkaladıktan sonra, akşam yemeği sohbetimize devam ederek sordu: "Peki Renata, Opening Number ile ilgili geçmiş performansın hakkında ne dedi?"

En yakın arkadaşın hâlâ evli mi??? Çünkü şu an midem bulanıyor. Resmen ölmek istiyorum.

Yirmi beş yaşındayım, yani babamla ve arkadaşıyla çok fazla vakit geçirmiyorum. Sadece birkaç yıl önce arkadaş oldular. Finn, ben gençken mangal partilerine ya da daha da kötüsü, diş tellerim varken piyano resitallerine gelmedi.

Bu düşünceler beni ürpertiyor ama Happy Enough dizisini yayınlayan Webflix'teki birlikte çalıştığım yönetici hakkındaki sorusuna cevap verirken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Şöyle söyleyeyim, tam olarak 'işte geçmişim' demedim. Bunun yerine, benden istediğini yaptım. Yayınlayacakları dizinin bütçesini yönettim."

Sakin ses tonum, kafamda dönüp duran amansız döngüyü ele vermiyor. Babamın en iyi arkadaşı benimle birlikte olmak istiyor ve eminim ki evli.

Bu mantarlı risottodan bir lokma daha yiyemiyorum. Masanın karşısından babamın karısı, tabağıma amaçsızca yemek koyarken beni izliyor. Bir kedi gibi tetikte, tabağıma bakıyor.

Ama sadece salata yiyen sađlık dűřkűnű kız araya girmeden űnce, babam iř konuřmasına devam ediyor. "Ona haber vermenin yollarını bulmalısın Julia," diyor. Bana adımla seslenen tek kiři o. Ben her zaman Jules oldum. "Dűnyanın en iyi yapım řirketlerinden birinde iř bulmanı sađladık űnkű hep istediđin iře sahip olabildin."

Biz?

Bridger'daki işimin başarısını kendine mal etmeye mi alışıyor? Tamam, mezun olduğumda beni Bridger'la tanıştırdı ve Bridger beni stajyer olarak iře aldı. Ama kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Yűkselmek için çalışmam gerekiyordu ve son ű yıldır bunu kendi şartlarımla yaptım.

Ama bunu dile getirmiyorum. Ona The Rendezvous'da çalıřmayı çok istediđimi de sűylemeyi planlamıyorum. Muhtemelen Bridger'ı arayıp diplomatik bir řekilde beni o diziye geçirmesini űnerir ve Streamer'ın amiral gemisi yapımında benim gibi birinin olması bűyűk bir řans olurdu der.

Hayır, teřekkűrler.

Ayrıca, bu yemekte daha bűyűk bir gűrevim var: Sohbetin piyonunu artık hayalet olmayan adama dođru hareket ettirmek. Babamın ofisindeki kadınlar tuvaletindeyken Finn'i zaten Google'da aradım. Sosyal medyada yok, bu yűzden mevcut iliři durumu hakkında bilgi verecek bir řey bulamadım. Son zamanlarda fotođrafı yok, ancak son birkaç yıldır eři Marilyn ile hayır etkinliklerinde bolca fotođrafı var.

Bir yıl űnce tanıřtıđım kiři.

Babam son dakikada bana mesaj atarak yakındaki bir restoranda arkadaşlarıyla buluşmamızı istedi. Vardığımda Finn ayağa kalktı, elimi sıktı ve "Seni tekrar gűrmek gűzel, Jules. Bu da eři Marilyn." dedi.

Bu sűzleri dűřűnmek bile gűđsűmű sıkıřtırıyor. Olay yerinde yűzűk takmamıřtı, űnkű elbette bir sapkınlık maskeli balosunda yűzűk takmazdı.

Hatta Finn'in Nick'in kardeři olduđunu anladıktan sonra Layla'ya mesaj atıp Finn'in evli olup olmadıđını sormayı bile dűřűndűm. Layla, poker oynarken de dahil olmak űzere birkaç kez Finn'den bahsetmiřti, ama elbette onun aynı Finn olduđunu bilmiyordum. Ya da benim hayaletim. Ama řimdi bildiđim halde bile, ona sormam için hiçbir sebep yok. Eđer evliyse, aldatıyor olduđunu ortaya çıkarmak istemem. Ve kesinlikle arkadaşlarımla evli bir adamla birlikte olacađımı dűřűnmesini istemem űnkű bunu asla bilerek yapmam. Bunu bilmeden de yapmak istemem.

"Renata'ya haber vermenin bir yolunu bulacağım," diyorum babama, aslında haber vermeyecek olsam da, ekliyorum: "Başka yapmam gerektiğini düşündüğün bir şey var mı?"

Babam iş ahlakı hakkında durmadan konuşuyor, bana bir kez daha işe asla geç kalmamam gerektiğini hatırlatıyor, tıpkı daha önce onunla buluşmaya geç kaldığım gibi, ve sonra birden aklıma geliyor. Daha önce o ve Finn antrenman hakkında konuşuyorlardı. Tek yapmam gereken babama koşu hakkında sormak.

Konuşmada bir duraklama olduğunda, Liz çatalını marul tabağının yanına bırakıyor ve "Peki, senin risotton nasıl?" diye soruyor.

Karbonhidrat düşmanının asıl kastettiği bu değil. "Harika," diyorum hızla, sonra babama bakıyorum. "Hey, triatlon antrenmanının nasıl gidiyor? Hala her hafta sonu parkta koşuyor musun?"

Bu biraz bariz ama belki de çok bariz değil.

"Harika. Bir ay sonra başka bir yarışımız daha var," diyor.

"Biz kimiz?" diye soruyorum, şaşkınmış gibi yaparak. "Ha, birlikte antrenman yaptığın adam mı? Adı neydi?"

Unuttuğum için bana açıkça kızgın bir şekilde homurdandı. "Finn Adams. Onunla birkaç kez tanıştın Julia."

Benim için bir puan. Tanığı ben yönlendirdim ve tanık bir avukat. "Doğru. Sanırım... karısıyla mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Liz başını sallayarak araya girdi ve "Artık evli değiller," dedi.

Şükürler olsun. Bir saat önce o seksi, boğuk sesi duyduğumdan beri ilk defa rahat rahat nefes alabiliyorum.

"Ah, bu..." Ama "çok da kötü değil" diye eklemiyorum çünkü kim gerçekten bilebilir ki? Ve eğer "bu iyi" dersem, yanaklarım çatlayacak kadar çok gülümseme riskiyle karşı karşıya kalabilirim.

"Evet, en iyisi bu," diyor babam, sonra hemen iş konusuna geri dönüyor ve kazağıma dikkatlice bakıyor. "İşe giderken bu kazakları mı giyiyorsun?"

"Baba, profesyonel görünüyorum," diye kendimi savunarak inci düğmelerle oynadım.

Süveterin önündeki işlemeye bakıyor. "Bir kiraz mı?"

Kapıyı çekerek kapattım. "Yaratıcı insanlarla çalışıyorum."

"Diğer gençlerin yaptığı gibi işe eşofmanla gitmemeye dikkat et," diyor.

Ciddi misin? "İşe eşofmanla gitmiyorum," diyorum ve o da insanların günümüzde nasıl giyindiği hakkında uzun uzun konuşmaya başlıyor.

Cesur, asi bir adam olan Finn neden benim sert mizaçlı babamla arkadaş? Babam eğlenceli biri değil. Neşeli bir arkadaş izlenimi vermiyor. Ama sonra, ofisinde Finn'le konuşurken onu duyduğumda farklı görünüyordu. Rahattı, alaycıydı. İyi arkadaşların yaptığı gibi birbirlerine takılıyorlardı.

Kahretsin.

Babam da o partilere gidiyor mu? Babam ve Liz'in cinsel fantezileri var mı? Ya Finn ve babam cinsel fantezi arkadaşlarıysa? Sanırım şu an öleceğim, çünkü bu düşünce, en iyi günlerinde bile korkutucu olan babamdan daha korkunç. Liz'le evlendiğinden beri bana karşı çok katı olan, sert, lafı dolandırmayan bir adam; Liz de kendine karşı çok katı.

Yani... Finn asla kim olduğumu bilemez. Tate Marley'nin kızıyla asla ilişkiye girmez. Kimse bir arkadaşını, hele de eski bir polis olan bir arkadaşını kızdırmak istemez.

Olayla ilgili ne yapacağıma karar vermek için yirmi dört saatten az zamanım kaldı.

Liz, nadiren yaptığı bir şey olan, beni savunarak, "Tate, kıyafeti güzel," diye araya girdi.

"Teşekkürler, Liz," dedim, minnettar ve biraz da şaşırılmış bir şekilde.

"Tamamen profesyonel," diye ekliyor, sonra da bir insan kaynakları yöneticisi gibi günümüzdeki ofis kıyafet kuralları hakkında konuşmaya başlıyor ki bu biraz sıkıcı, bu yüzden beynimdeki ritmi tekrarlamaya geri dönüyorum.

New York şehrindeki tüm erkekler arasında, neden babamın en yakın arkadaşı beni ateşe veren kişi olmak zorundaydı? Neden yarın onu görmeyi çok istiyorum? Neden, kahretsin, neden?

Risottoyu biraz daha karıştırırken Liz duraksadı ve konuyu değiştirdi. "Jules, pek bir şey yemiyorsun?" Çabalıyor ama sesindeki umudu gizleyemiyor.

O minyon, fit bir vücuda sahip ve çok egzersiz yapıyor. Asla tatlı yemiyor, asla geç saatlere kadar ayakta kalmıyor, hiçbir Pilates dersini kaçırmıyor.

Kıvrımlı bir vücudum ve büyük göğüslerim var. Evet, spor da yapıyorum ve bunun kanıtı olarak kaslı kollarım var. Ama salata göğüslerimi veya kalçalarımı küçültmeyecek.

"Diyet yapmıyorum Liz. Çok aç değilim," diyorum.

Hoşlandığınız adamın babanızın en yakın arkadaşı olduğunu öğrenmek mi? Bu, herkesin iştahını kaçırır.

* * *

Chelsea yönüne giden metroya biner binmez Scarlett'e bir mesaj attım.

Jules: Çok üzgünüm ama bir şey çıktı ve yarın akşamki programa katılamayacağım.

Taslağa bakıyorum, baş parmağım üzerinde geziniyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi çok kötü hissediyorum, ama artık gidemem. Bu şekilde Finn, piyano çalanın ben olduğumu asla öğrenmeyecek. Sadece, onu o kadar çılgına çeviren bir parfümle yaz gecesine karışan ve adını soran yaramaz kız olacağım. En yakın arkadaşının kızını öptüğünü asla öğrenmeyecek. Böyle daha iyi. Kim olduğumu öğrenirse, bununla ilgili vicdan azabı çekebilir. Vicdan azabı berbat bir şey. Onun böyle hissetmesine izin veremem. Babamla olan ilişkisini de geri dönülmez bir şekilde değiştirmek istemiyorum. Ama mesajı tekrar okurken, başka bir tür vicdan azabı beni rahatsız ediyor.

Sözümün eri bir kadın olmak istiyorum. Özellikle de onun yerine geçmeyi rica ettiğim halde Scarlett'i yarı yolda bırakmak istemiyorum. Bu yüzden sil tuşuna basıp tekrar deniyorum.

Jules: İşle ilgili bir şey çıktı. Yarın akşam hâlâ gelebilir misin?

Scarlett: Ne??? Canım, kız kardeşimle şehir dışındayım. Beni kızlar hafta sonu kaçamağına götürdü.

Göğsüm boşalıyor, hiçbir şey kalmıyor. Sonra, kıskançlıkla tekrar doluyor.

Jules: O halde hiç düşünme. Ben hallederim.

Metro Chelsea'ye doğru gürültüyle ilerlerken başımı ellerimin arasına alıyorum, yarın geceyi korkuyla düşünüyorum.

BAZEN BİR HALHAL SADECE BİR HALHALDIR.

Finn

Dün gecedən beri içimi kemiren bir şey var ama ne olduğunu bir türlü bulamıyorum. Zach, Batı Köyü'ndeki evimizin kapısından fırlayıp kaldırımında bekleyen büyükannesiyile buluşmak için koşarken, aklımdan bir sürü olasılık geçiyor. Hafta sonu için ihtiyacı olan her şeyi paketledim mi? Kesinlikle. Hatta onu gelecek hafta için başka bir kampa bile kaydettirdim. Bugün parktayken onayını aldım.

Ama bunun Zach ile ilgili olduğunu sanmıyorum. Daha çok, yirmi dört saat önce arkadaşımın ofisini ziyaret ettiğimden beri peşimi bırakmayan bir déjà vu hissi gibi. Daha doğrusu, çıkarken bir kadının kadınlar tuvaletine girdiğini gördüğümünden beri. Bunun neden aklımda kaldığına dair hiçbir fikrim yok. Onu zar zor gördüm, ama onda tanıdık gelen bir şey vardı.

En iyisi bunu kafamdan atmak, özellikle de Zach merdivenlerden hızla inerken.

"Yavaşla dostum," diye sesleniyorum. Çok geç. Kanatları varmış gibi son basamaktan atlıyor bile.

Zach, Candace'i sanki onu çok özlemiş gibi kucakladığında kalbim acı içinde sıkışıyor. Belki de benim özlediğim şey bu—yıllar. Onu tüm hayatı boyunca tanıyor. Candace, onun için benden daha çok bir anne figürü olmalı.

O da tıpkı bir anne gibi onu sıkıca kucaklıyor; ki bu, Nina'nın ölümünden beri fiilen üstlendiği rol.

Ama onu ne kadar çok sevse de (çok çok sevse de), velayet konusunda hiç kavga etmedik. Başından beri, istersem velayeti benimle paylaşmak istediğini söyledi.

Eğer.

Hepsini istiyordum ama yarısını aldım. Bu adil geldi.

Kocas1 Michael hâlâ evin ve bahçenin etrafında arabayla dolaşıyor, ancak kalp rahatsızlığı olduğu için Zach'in onunla geçireceği günlerin sayılı olduğundan endişeleniyor.

İkisi de yetmişli yaşlarının sonlarında ve Zach yedi yaşında, bu yüzden annesinin geleceğe yönelik planlar yapması yanlış değil.

Güneş ufukta batarken merdivenlerden aşağı iniyorum. Zaman daralıyor. Gitmelerini istemiyorum ama... Tanrıçamı tekrar görmeyi gerçekten çok istiyorum.

Candace, Zach'in ahtapot gibi sarılmasından kurtulduktan sonra, onun koyu renk saçlarını karıştırır. Bunu Nina mı yaptı? Muhtemelen. Zach annesinin dokunuşunu hatırlıyor mu?

HAYIR.

Bunlar onun sözleri, benim değil. Candace'in bana Noel hediyesi olarak verdiği, annesinin onu parktaki oyun alanında yukarı kaldırdığı fotoğrafı gösterdiğimde, Zach fotoğrafa şöyle bir baktı ve "O gün çok eğlenmişizdir herhalde" dedi.

Zach bahse girdi. Ama ne olacağını bilmiyordu.

Bunu beni üzen şeyler arasına koydum, özellikle de anne babamı gerçekten sevdiğim için. Onları sık sık görüyorum.

Candace, Zach'e "Hazır mısın tatlım?" diye soruyor.

"Büyükbabam ve kendim için yeni bir roket kiti aldım. Sizin evinize gönderdim. Aldınız mı, büyükanne?"

Başını eğlenerek salladı ve bana baktı. "Kendi roket kitlerini mi sipariş ediyor?"

Bu normal değil mi? "Evet. İnternet kullanımı oldukça kolay," diyorum biraz savunmacı bir tavırla.

"Bu dünya... Yemin ederim," diyor ve sonra Zach'e dönüyor. "Evet, babanın gönderdiğini sandım."

"Şey, benim aldığımı biliyordu. Geçen gece onun telefonundan satın aldım."

Zach aceleyle arabanın kapısına doğru koştu, ama kapı kolunu çekmeden önce son bir kez daha sarılmak için yanıma geldi. Ben de onu

sevinçle kucakladım. "Seni Pazar akşamı almaya geleceğim," dedim, elimi sırtında gezdirerek.

Şehirde geçireceğimiz bir hafta daha ve gelecek hafta sonu da yine benimle olacak. Son beş gündür çok eğlendik ve küçük bahçem bunun kanıtı, hâlâ patlattığımız volkanlardan gelen lavlarla kaplı. Loa Dağı bu baba-oğul ikilisinin yanında sönük kalıyor. Ama onu sinemaya da götürdüm ve akşamın erken saatlerinde süper kahraman kostümleri aramaya koyuldum.

Çok meşguldüm ve yıllardır istediğim de buydu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp içeri giriyorum, duş alıyorum ve giyiniyorum. Hazır olunca mutfaktan geçiyorum, bakışlarım minicik arka bahçeye bakan pencereye takılıyor.

Şehrin en küçük ağaç evi orada harika görünüyor. Belki de bu ebeveynlik işinde o kadar da toy değilmişim.

Şimdilik hayatımın bu bölümünü geride bırakarak ayrılıyorum. Bu gecenin geri kalanında... başka biri olacağım.

Evliliğimin büyük bir bölümünde olamadığım adam.

* * *

Bazen zihniniz size oyunlar oynar. Bir restoranda ilk kez yemek yediğinizde inanılmaz olduğunu hatırlarsınız. Sonra geri dönersiniz ve aynı yemek o kadar iyi olmaz. O akşam, söz verdiğim gibi pantolon, gömlek ve lacivert askılarla -biraz Gatsbyvari, siyah Art Deco bir maskeyle- Albrecht Konağı'na girerken beklentilerimi dizginledim.

Hayat bana çok şey istesem bile az şey beklemeyi öğretti.

Birkaç yıl boyunca memnun edilmesi imkansız birini memnun etmeye çalışmak bir erkeği böyle yapar. Umut etmekten vazgeçmesine neden olur. Marilyn cimriydi, açlıktan kırılan bir adama sevgi, seks ve mutluluğun minik porsiyonlarını dağıtıyordu.

Yoğun bir şekilde hissetmek istediğim zaman.

Eski sevgilimle ilgili sinir bozucu düşünceler aklıma gelince çenem kasılıyor. Bu gece romantik hayatımda neyin yanlış gittiğine dair bir gram bile enerji harcamak istemiyorum. Cevap mı? Neredeyse her şey.

Sadece bir geceliğine, bağlantının verdiği heyecanı yaşamak istiyorum. Karşılıklı yakınlığın verdiği coşkuyu. Ateşli, aç bir seksin sıcaklığını.

Ama ancak o yalvardıktan sonra.

En çok istediğim şey bu. O kadını öyle çıldırtmak ki, ağlayıp yalvararak beni uçurumun kenarına göndermemi istesin.

Ve işte böylece, beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu çözdüm. İki hafta önce yaptığım büyük hata. O gece partiden ayrılıp onunla tekrar buluşmak için sözleştiğimde, büyük bir hata yapmıştım. Kütüphanede teneffüsünde buluşmanın yeterli olacağını sanmıştım.

Ona vermek istediğim şeyleri gerçekleştirmek için vereceği ara yeterince uzun olmayacak.

Tanrıçam rol yapmayı sevdiğimi düşünebilir ve evet, seviyorum. Ama rol yapmak, arzuladığım şeyin sadece başlangıcı.

Bu, The Scene'e gitme nedenimin sadece yüzeysel bir açıklaması.

Yeni bir uygulama, yeni bir içerik platformu, yeni bir çevrimiçi site edinmeye bu kadar yaklaştığımda beni sayısız saat çalışmaya iten aynı arzuyla, yenilenmiş bir amaçla merdivenleri hızla çıkıyorum.

Kadınımı elde etmeye kararlıyım. Onunla bütün bir gece geçirmek istiyorum ve molasında onu yalnız yakaladığımda, ona tam olarak bunu teklif etmeyi planlıyorum: onu eve götürmeyi.

Köşeyi dönüp koridorda ilerlerken piyano müziği kulağıma çarptı. Biraz şaşırmış bir şekilde başımı yana eğdim. Temaya uygun olarak, 1920'lerin coşkulu döneminden caz tarzında bir şey beklerdim. Ama bunun yerine, şarkı "Crazy in Love" (Aşkta Çılgın) idi.

Modern melodi beni koridordan aşağıya, ısıltılı, gizli bir içki mekanına dönüştürülmüş odaya doğru çekiyor. Oda zaten kalabalık, köşeler şık tüvit kumaşlı erkekleri öpen kadınlarla dolu. En uzak köşede, bol paçalı pantolon ve ipek bluz giymiş bir kadın iki erkek tarafından öpülüyor. Durun. Şimdi üç.

Scene, tam anlamıyla bir seks kulübü değil. Taht veya Aziz Andrew haçı bulunan odalar rezerve edemezsiniz. Scene daha çok bir ön oda gibi. Özel partilere girdiğinizde, tanıştığınız herkesin alışılmadık bir şeylerle ilgilendiğini bilirsiniz.

Hemen hemen herkes rol yapmaya meraklıdır, ancak The Scene diğer fetişlere de hizmet ediyor. Etkinlikler her zaman maskeli balolar olmuyor, genellikle röntgencilik veya BDSM'ye ilgi duyanlara hitap eden basit

kokteyl partileri oluyor. Ben maskeli baloları tercih ediyorum, çünkü rol yapmanın yatakta en çok sevdiğim şeyin başlangıcı olduğunu keşfettim.

Ve en çok sevdiğim şey zaman gerektiriyor. Çok fazla zaman.

Bu yüzden geçen hafta acemilik hatası yaptım. Ama yakında düzelteceğim çünkü işte orada, loş bir köşede, piyanonun yanında duruyor. Onu görür görmez kalbim hızla atmaya başladı.

Birisi görevi anlamış. Bu gece saçları kısa. Çene hizasında düz kesilmiş simsiyah bir peruk ve gümüş yıldızlarla kaplı, parıldayan siyah bir maske takıyor.

Beklemek.

Yıldızlar.

O déjà vu hissi omzuma dokundu. Acaba yaşadığım déjà vu, onu düşünüyor olmam mıydı?

Eh, tabii ki.

Albrecht Konağı'ndan ayrıldığımdan beri iki haftadır onu sürekli düşünüyorum. Aklımdan çıkaramıyorum. Her gece benimle yatağa giriyor. Her gece, penisimi elime alıp vücuduna yapmak istediklerimi hayal ediyorum. Ona ne kadar ilgi göstermek istediğimi düşünüyorum.

Aç gözlerimle piyanonun arkasındaki kadını süzüyorum. Siyah elbisesi kolsuz, 1920'ler tarzında, güçlü kollarının soluk tenini ortaya çıkarıyor. Buradan elbisesinin uzunluğunu ya da bacaklarını göremiyorum. Ama siyah, ince topuklu ayakkabılarını hayal ediyorum. Eşsiz derecede seksi bir şey; onu yatağa yatırıp uzun süre ziyafet çekebilmek için, giymeye devam etmesini söyleyeceğim bir şey.

Onu görünce tenim ısınıyor. Ve sadece... ona ihtiyacım var. Ona dokunmaya, onu tatmaya, iki haftalık bitmek bilmeyen şehvet ve özlemi gidermeye ihtiyacım var.

Sonsuza dek sürmüş gibi gelen iki hafta.

Odanın diğer ucundan onu birkaç dakika izliyorum, bana bakmasını umuyorum. Başını kaldırması gerek, değil mi? Ama bir şarkıdan diğerine geçerken bile başını aşağıda tutuyor, işine odaklanıyor.

Bir içki almak için bara doğru yöneldim. Zümrüt yeşili püsküllü bir elbise ve tüylü siyah bir maske takmış güzel bir kadın yanıma yaklaştı. "Nasılsın yakışıklı?"

Bunu o gizli içki mekanlarındaki gibi, ağzının kenarından söylüyor. Kaba olmak istemiyorum ama onu yanlış yönlendirmek de istemiyorum.

"Her şey harika gidiyor," diyorum, sonra başımı sallayarak veda ediyorum ve viskimle balo salonuna geri dönüyorum.

Normalde etrafta dolanırdım ama istediğim kadını zaten buldum, bu yüzden izlemekle yetiniyorum. Birkaç şarkı boyunca başı öne eğik bir şekilde dinliyor. Tevin yanımıza geliyor ve ben içki içerken sohbet ediyoruz, ama bu sırada müzisyene de gizlice bakıyorum.

Gözlerini asla kaldırmıyor. Odayı hiç taramıyor; sanki herkesin gözü önünde saklanmaya çalışıyor.

İçimde bir huzursuzluk var. Tevin başkalarıyla sohbet etmek için ayrıldığında, içimde kötü bir his oluşuyor. Beni görmek istemiyor. Ama nedenini bilmiyorum.

Olay yerinde ortalığı karıştırmak istemiyorum ama yanılıyorsam bilmem gerekiyor.

Eğer hiçbir şeyden bir anlam çıkarıyorsam.

Saate bakıyorum. Eğer molası iki hafta öncekiyle aynıysa, yakında başlayacak demektir. Saat dokuz elli beşi gösterdiğinde kütüphaneye doğru yürüyorum ama içeri girmiyorum.

Kapı çerçevesine yaslandım, maskemin arkasından koridora doğru baktım. Dışarıdan rahat görünüyordum, içten içe ise gergindim. Saat onda müzik durunca nabzım hızlandı. Bir dakika sonra, mermer zeminde kadın ayakkabılarının tıkırtısı duyuldu.

Koridorda hızlı adımlarla ilerliyor, bakışları koridorun sonundaki kapıya kilitlenmiş durumda.

Tuvalet.

Kendimi bir sapık gibi hissediyorum.

Lanet olsun, ben bir sapığım.

Özellikle de maskeli yüzünü sola çevirip kütüphane tarafını tamamen görmezden geldiği için. Beni görmek istemiyor ve bu beni çok sinirlendiriyor. Yüzüme karşı söylesin işte.

Evliliğimde yeterince oyun oynadım. Artık oyun oynamayacağım.

Onu sanki cevabı onda bulabilecekmişim gibi inceliyorum. Bakışlarım, gözlerini örten maskeden, dizlerine değen elbisesinin püsküllerine, gümüş halhalından sarkan yıldızlara kadar vücudunun kıvrımlarını yukarıdan aşağıya doğru tarıyor.

Beklemek.

Déjà vu hissi beni aniden dün akşam Tate'in ofisine geri götürüyor, ama ayrıntılar net değil. Anıyı tamamen canlandırmak için elimi çeneme

sürüyorum.

Ama şimdi saniyeler kala, ikilemdeyim. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu mu bulmalıyım yoksa gizemli kadının neden beni terk ettiğini mi öğrenmeliyim?

Elini tutup, omzuma atıp, kütüphaneye taşıyıp, "Bu da ne?" diye sormak istiyorum. Ama bir kadını böyle itip kakacak değilim.

Kapıdan dışarı adım atıyorum. "Benden kaçıyorsun," diyorum, sadece kelimeler kullanarak.

Ama o irkildi, sonra sendeledi. Hemen elimi uzattım ve düşmeden önce bileğini yakaladım.

Nefesi kesildi. "Ah." Sesi titrek çıktı.

"Öyle değil misin?" diye soruyorum.

Bakışları elimdeki elime kayıyor ama bunu kafasından atmaya çalışmıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diyor, sesi tam olarak kendisine ait değilmiş gibi. Sanki saklamaya çalışıyor, sesini alçaltıyor.

Ama oyunları boş ver. "Bütün gece bana hiç bakmadın," diyorum.

"Çalışıyordum." Sesi nötr ama içten içe biraz titrek, sanki etkilenmemiş gibi görünmek için mücadele ediyor.

Onu korkutuyorum. Korkuyor ve onu çok korkutuyorum.

Kadınlar için flört dünyası zaten yeterince berbat. Talepkar, agresif bir herif olmama gerek yok. Randevusuna gelmeyeceğini kabullenerek onu bıraktım ve ellerimi teslimiyet işareti olarak kaldırdım. "Özür dilerim. Beni affet. İyi geceler," dedim ve etrafından dolaştım, ama gözlerim yine ayak bileğindeki bileziğe takıldı.

Bu...

Dün Tate'in ofisinde banyoya koşan kadın.

"Ayak bileği bileziğin," diyorum ağır ağır, içimde bir korku kıvranıyor.

Maskesinin ardındaki gözleri irileşti. Yutkundü. Aman Tanrım.

Dün Tate, kızıyla akşam yemeği için buluşması gerektiğini söyledi. Yemin ederim koridorda aceleyle yürüdüğünü gördüm, bacaklarının sadece silik bir kısmını görebildim.

O kadın bu halhalı takıyordu.

Elini tekrar yakaladım ve bu sefer onu kütüphaneye doğru sürükledim, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledim. Maskemi çıkardım. "Sen...?"

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle, yavaşça maskesini çıkarıyor ve en yakın arkadaşımın güzel kızını ortaya çıkarıyor.

Maskesini çıkardığında çok daha çarpıcı görünüyor.

İYİ BİR KIZ GİBİ

Finn

Yumruğumu duvara vurdum. "Kahretsin," diye homurdandım, sonra elimi salladım. Parmak boğumlarım yanıyordu. Şanssızlığıma inanamıyordum. "Son iki haftadır senden başka hiçbir şey düşünmedim," diye dişlerimi sıktım.

"Aynı durumdasın," diyor kuru bir tonda, bu durumu benden çok daha iyi idare ederek.

Ama bu bana hiç komik gelmiyor. Karşımdaki güzelliğe sertçe bakıyorum. "Aklından ne kadar çok geçtiğini biliyor musun?" diye soruyorum ama ona kızgın değilim. Kadere kızgınım.

"Hayır. Ne kadar?" Bu bir meydan okuma ve samimi bir soru.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadına bakakalıyorum. Jules'la birkaç kez tanışmıştım. O zamanlar evli olduğum için ona hiç dikkat etmemiştim. Ama evet, entelektüel olarak, güzel olduğunu, zeki olduğunu ve parıldayan kahverengi gözlerinde bir ipucu olduğunu fark etmiştim.

O zamanlar adını koyamadığım, ama şimdi koyabildiğim bir şey: Merak.

"Durmaksızın. İki haftadır aklındasın. Kütüphanede on beş dakika geçirdim ve şimdi buraya yerleştin," diye hırçın bir şekilde söylüyorum şakağıma vurarak.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şey, piyanoda da benimle iki şarkı geçirdin. Bunu unutma."

Hem sinirlenip hem de aynı anda tahrik oldum, inledim.

İşte bundan bahsediyorum. O, inanılmaz derecede cilveli ve dokunduğum en duyarlı kadın. Onu istememek imkansız. "Sorun da bu zaten. Daha fazlasını istiyorum," diyorum ama içten içe sadakat ve şehvet arasında gidip geliyorum. İkisi de inanılmaz derecede güçlü.

Çenesini yukarı kaldırıyor. Güçlü. Meydan okurcasına. "Ben de bunu istiyordum," diyor, korkusuz ama yeni gerçekliğimize boyun eğmiş gibi.

Yine de, onun cüretkarlığı arzularım için adeta bir yakıt gibi. Ona bu kadar yakın olmamalıydım. Ona bu kadar yakın durmamalıydım.

Kütüphanedeki süslü halının üzerinde dönüp durdum, sanki bu korkunç kader cilvesini geri sarabilirmişim gibi ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Boşanmamdan beri dokunduğum ilk kadınsın. Ve sen—" Sözlerim boğazıma takıldı, sustum.

Arkamı döndüğümde, Jules sanki yanlış bir şey yapmış gibi yere bakıyordu. Bu olmaz. Ona doğru geri yürüdüm, onu kucaklamak için can atıyordum, ona karşı koymaya çalışıyordum. "Senin suçun değil. Buna inanamıyorum," dedim usulca, öfkemdeki hayal kırıklığını kontrol ederek. Onun kızgınlığının sebebi olduğunu düşünmesine izin veremem.

Yüzünü tekrar kaldırdı. Gözlerinde pişmanlık ve hayal kırıklığı vardı. Daha önce oynarken göremediğim her şeyi şimdi apaçık görüyorum.

Benden asla kaçınmadı.

Dikkatlice soruyorum: "Bu gece. Bana bakmadığın zaman... beni mi koruyordun?"

Hüzünlü bir baş sallama. "Bilmeni istemedim. Kim olduğumu hiç bilmemenin daha güvenli olacağını düşündüm."

"Benim için daha mı güvenli?"

"Evet. Bunu yanında taşımanı istemedim."

"Ne taşıyacağım?"

"Suçluluk duygusu. Seninle olan arkadaşlığımı bozmak istemedim..."

Evet, ben de babanı söyleyemem. Söylemeliyim. Ama o kadar yakınım, o kadar çekiciyken, en iyi arkadaşımı düşünmeme izin veremiyorum.

Onu büyüten adam.

"Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun ve yine de beni korumak istedin. Ve onu da," diyorum şaşkınlıkla.

"Bir dostluğu kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum," diyor, sesi güçlü ama acıdan yoğrulmuş - bu çok açık.

Bu kadın. Neler yaşamış olmalı. Tate ile en küçük kızının ölümünün cehennemini atlattıktan sonra tanıştım; bu güçlü kadın da aynı şeyi yaşamıştı, bir kız kardeşini kaybetmişti.

Ve işte o, beni acıdan, suçluluk duygusundan, kayıptan kurtarmaya çalışıyor.

Uzaklaşmalıyım. Bana verdiği hediye kabul etmeliyim.

Gerçekten de yapmalıyım.

Ama ben öyle yapmıyorum. Aradaki mesafeyi kapatıyorum, ona doğru çekiliyorum.

Rafların yanındaki merdivenin yanında duruyor, o parlak elbisesiyle çıplak bacaklarını ve güzel boğazını sergiliyor, öpmek istediğim teniyle beni baştan çıkarıyor.

En yakın arkadaşımın yirmi beş yaşındaki kızını istememeliydim. "Gitmeliyim," diye mırıldandım, ama gitmek için hiçbir hareket yapmadım.

"Gitmelisin," diyor, ama beni gitmeye zorlamıyor.

Onu içime çekiyorum. O çiçeksi parfüm beni çıldırtıyor. Düşünmemi zorlaştırıyor. "Seni sürekli düşünüyordum ve şimdi düşünemiyorum, bu çok sinir bozucu," diyorum.

"Senin olmanı istiyordum," diyor, aynı derecede sinirli ve kaderine kızgın görünerek.

Ama sonra az önce söylediklerini tekrar düşünüyorum. Senin olmanı istiyordum.

Ve bunu bilmem gerekiyor. "Benim nasıl biri olmamı istedin, Jules?"

Gözleri gerçek ve arzuyla parlıyor. "İlk sevgilim olmanı istedim."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, kafam karışıyor. Aman Tanrım.

Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece emin olmam gerekiyordu.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerimi açıyorum. Hiç de iyi değilim. Korkunç ve güzel seçenekleri tartarken, gergin bir elektrik teli gibi gerildim.

Bir yandan sadakat var.

Diğer tarafta ise... o var.

Ya ilk deneyimi için başka birini seçerse ve o kişi ona kötü davranırsa? Ya o kişi onun bedenine hayran kalmazsa? Ya ona iyi bakmazsa?

En kötüsü de şu: Ya o ben değilsem?

Ruhumun derinliklerinden hırlıyorum. İçimdeki ilkel bir şey beni parçalıyor ve onun benim olduğunu ilan ediyor. Sert bir nefes verip yüzünü

ellerimle sıkıca tutuyorum. "Başka bir adamın senin ilk sevgilin olması düşüncesine katlanamıyorum," diyorum.

"Çok sahiplenicisiniz," diyor ve ardından dudağının kenarını ısıırıyor. "Bay Adams."

Evet, kesinlikle.

Yine oyun oynuyor. Belki de bunu sanki ben onun patronuymuşum gibi söylüyor.

Zorlukla yutkunuyorum. "Benim, Bayan Marley. İstedığimi istiyorum."

"Ve siz... sekreterinizi mi istiyorsunuz?" Bu bir soru değil. Bu, meydan okumanın ta kendisi.

"Bu çok yanlış ama öyle. Gerçekten de öyle." Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve evet, kesinlikle evet.

Tanrıçamın tadını yeniden alabiliyorum.

O, gece yarısı ve bahçeler gibi bir tada sahip. Çiçekler ve sıcaklık gibi. Bu adama ihtiyaç duyan bir kadın gibi.

Yeryüzünde hiçbir erkek, ona benim gibi ilk deneyimini yaşatamaz.

Onu sertçe, iyice, derinlemesine öpüyorum.

Her şeyden önemlisi, onu tamamen onun zevkine odaklanarak öpüyorum.

Elimi çektiğimde, dudakları güzelce morarmıştı ve ben de seçimimi yapmıştım.

Simsiyah peruğunun tellerini düzeltiyorum. "Bu gece benimle kal. Kimse bilmeyecek. Sadece sen ve ben. Benim evime gel. West Village'dayım. Seni defalarca orgazma ulaştıracağım. Dilimle, parmaklarımla, penisimle. Sabah sana kahvaltı hazırlayacağım. Sonra da hiç yaşanmamış gibi davranacağız. Ne dersin Jules?"

Titremesi evet anlamına geliyor gibi görünüyor. Ancak kaşlarını çatması hayır cevabının geleceğini gösteriyor. "Önce bir şey bilmem gerekiyor," diyor boğazını temizleyerek.

"Pekala," diyorum tereddütle. Ne istediğini bilene kadar hiçbir şey söz vermek istemiyorum.

Canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturarak, "Babam da sizinle bu partilere geliyor mu?" diye sordu.

Rahatlamış bir şekilde bir kez güldüm. Soracağı onca şey arasında bunu beklemiyordum. "Hayır. Asla," diye onu rahatlattım. "O da gittiğimi

bilmiyor. Arkadaşlığımız bununla ilgili değil..." Şu anda onun varlığını hiç dikkate almak zorunda kalmamayı dilerdim, ama endişesini anlıyorum.

"Pekala," diyor sakın bir sesle, ama pek de heyecanlı görünmüyor.

"Emin misin?" diye sordum, geri çekilip ona alan tanıyarak.

Sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi gözlerini kırptırıyor. Tekrar yüzünü buruşturuyor. Sonunda, ne karar verdiyse ona kesin olarak karar vermiş gibi, duyulur bir şekilde nefes veriyor. "Evet," diyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp askılarımdan tutuyor. "Eminim çok kötü bir fikirsin Finn Adams. Ama yine de seni istiyorum. Geçen geceden beri seni istiyorum. Son iki haftadır seninle sevişmeyi planlıyorum."

Bu, kulağıma müzik gibi geliyor.

"İşin bittiğinde sana araba göndereceğim." Kapıyı işaret ettim. "Numaranı ver, sonra dışarı çık ve oyunu bitir." Ona doğru eğildim, saçlarını kulağının üzerinden geçirdim ve baştan çıkarıcı bir emir fısıldadım, "İyi bir kız gibi."

Ama gitmek için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine, sanki bir sırrı varmış gibi gülümsüyor. "Ama ben her zaman uslu bir kız gibi emirleri yerine getirmiyorum."

Merakla başımı yana eğdim, özellikle de nereye varmak istediğini tahmin ettiğim için. "Bana ne yaptığını anlat."

"Sana göstermeyi tercih ederim," diyor, sonra elimi tutuyor, elbisesinin altına doğru kaydırıyor ve avucumu külotunun nemli kısmına bastırıyor.

Kemiklerim şehvetle titriyor. O tatlılığın tamamı yakında benim olacak.

"Bana itaatsizlik ettin," diyorum parmağımla dantelli kumaşın üzerinde gezinirken.

Ürperdi. "Evet, yaptım."

Klitorisine dokunup başparmağımla etrafında bir daire çizdim, bu da onun nefesini kesmesine neden oldu. "O zaman bunları eve götürmem gerekecek."

Gözleri şeytani bir heyecanla kocaman açıldı. Külotunu çıkarıp cebime koydum, sonra da oynaması için dışarı gönderdim.

BUGÜN NE YAPTIN

Jules

Lyft beni bir an önce eve götürse ne iyi olur. Finn'in beni almaya gönderdiği araba gelmeden önce yapmam gereken çok şey var.

Şoför şehir içinde hızla ilerlerken, Nissan'ın gaz pedalına ayağımla vuruyorum. Bu saatte trafik hafif, ama benim için yeterince hafif değil. Eve uçmak istiyorum.

Dudak kenarımı ısırarak, dairede otuz dakika içinde yapmam gereken her şeyi gözden geçiriyorum. Kesinlikle "The Scene"den Finn'in evine gitmeyecektim. Peruk ve peruk bonesi takıyorum ve ikisini de çıkarmak hiç de seksi değil.

Şoför, çift park etmiş bir taksinin yanından sıyrılıp Yedinci Cadde'ye girerken, dikiz aynasına baktı ve iri kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Geceniz nasıl geçti?" diye sordu, belki de sıkıcı bir yolculuğun sessizliğini doldurmak için hafif bir ilgiyle.

Zihnimde kelimeler, Times Meydanı'ndaki ilan panolarındaki eleştiriler gibi, parlak ve göz alıcı bir şekilde hızla geçiyor.

Vahşi. Şaşırtıcı. Şok edici. Heyecan verici. Tehlikeli.

Evet, bu gece şimdiye kadar bunların hepsini yaşadım, ama bu kelimelerin hiçbiri yeterince büyük değil.

Birkaç kelime daha uygun olurdu—sadece başlangıç. "Gerçekten çok iyiydi." Bu sefer, coşkumu gizlemeye çalışmıyorum.

"Öyle mi?" Aynada kaşını oynatıyor, sonra da hevesle, "Detaylandır," diyor.

Tanımadığınız birine mi anlatacaksınız? Sorun değil. "Şöyle diyelim, henüz her şey bitmedi."

"Kıskanıyorum. Bir sonraki durağınıza gitmek için araba ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor.

"İsterdim ama bana araba gönderiyor," diyorum ve bu tür müstehcen detayları onunla paylaşmak çok kolay oluyor.

Bu da çok eğlenceli.

Çok geçmeden Chelsea'deki evime vardık ve ona teşekkür edip aceleyle içeri girdim, daireme doğru giderken kapıcıyı selamlayıp uygulamadan bahşış verdim.

İçeri girince kapıya yaslandım, nefesimi düzenlemeye çalıştım, oysa nefesimi hızlandıracak hiçbir şey yapmamıştım. Yine de kalbim çok hızlı atıyordu.

Bunu yapacağıma inanamıyorum. Bu çok yanlış. Bu çok riskli. Bu çok... heyecan verici.

Kapıyı kilitliyorum, haftanın başlarında aldığım lavanta buketinin derin bir nefesini içime çekiyorum ve yapılacaklar listeme başlıyorum. Saçımı düzeltmem gerekiyor çünkü bu peruk altında dümdüz olmuş, ayrıca hızlıca duş almam lazım çünkü üç saat piyano çalmak beni biraz terletti.

Giysilerin altında ne olduğunu kendimden emin olmadığım sürece onun beni soymasına izin vermeyeceğim.

Elbisemin fermuarını açıp ayakkabılarımı çıkardıktan sonra, Finn'in gönderdiği araba hakkında bilgi içeren bir mesaj atmış olma ihtimaline karşı telefonumu da tekrar açtım. Üniversitede çıktığım erkekler asla lüks araba göndermezlerdi. Genellikle "selam" veya "merhaba"dan daha uzun mesajlar göndermezlerdi.

Evet, en yeni mesaj ondan. Ama açmadan önce donakaldım, içimde bir korku belirdi. Ya iptal ediyorsa? Muhtemelen eve döndüğünde fikrini değiştirdi ve kararının ağırlığı onu vurdu. Suçluluk duygusu çok güçlü bir moral bozucu. Hayal kırıklığına uğramayı bekleyerek mesajı açtım.

Finn: Şampanya, viski, şarap mı yoksa alkolsüz bir şey mi tercih edersiniz? Ne isterseniz, hazırlarım.

Aptalca sırtıtıyorum. Her şeyi söylemek istiyorum. Ama bu sıkıcı bir cevap olur. Şimdiye kadar Finn beni seksi buluyor gibi görünüyor. Yaramaz

olduğumda hoşuna gidiyor. Onunla böyle bir kız olmaktan hoşlanıyorum. Ve ona ne kadar hazır olduğumu gösteren bir içki var.

Jules: Sadece su, Bay Adams. Çok, çok susadım.

Saniyeler sonra bir yanıt geldi.

Finn: Açım. Ne yemek istediğimi biliyorum. Bütün gün ofiste, bana imzalamam için sözleşmeler getirirken, masamın üzerine eğilip dururken bunu düşündüm.

Nefesim kesildi. Bunu yapıyor. Gerçekten yapıyor. Ben de yapıyorum.

Jules: Komik, o sırada göğüslerimi düşündüğünü sanıyordum. Finn: O pis ağzına dikkat et, yoksa seni masanın üstüne yatırırım. Jules: Sanki bugün daha önce beni masanın üstüne yatırmak istemiştin gibi. Ya da belki de beni masanın üzerine yaymak istemiştin? Finn: Daha doğrusu aç bırakmak istedin. Çok, çok yakında buraya gelsen iyi olur. Ben sabırlı bir adam değilim, Bayan Marley. Jules: Ama buna degeceğim.

Keyifli bir iç çekişle telefonumu sıkıca tutuyorum. Ona duyduğum özlemin o yoğun hissini daha uzun süre yaşamak istiyorum. Ama yapacak çok şey var, bu yüzden telefonumu komodinin üzerine bırakıyorum, ancak babamdan gelen bir mesaj gözümün önünde beliriyor.

Tıpkı izleyen bir çift göz gibi.

Ne yapacağımı bilseydi benden daha da çok nefret ederdi. Arkamı dönüp onu umursamadan peruğumu ve peruk başlığını hızla çıkardım. Bir dakika sonra, suyun altında ovalayarak, yıkayarak, durulayarak kendimi temizledim.

Duştan hemen çıkıyorum, vücuduma nemlendirici sürüyorum, sonra rujumu ve rimelimi uyguluyorum.

Başka bir şey yok.

Bir bez çanta alıp içine bir külot, bir atlet ve tayt, sonra da bir diş fırçası atıyorum. Beni geceyi geçirmeye davet etti, bu yüzden muhtemelen sabah beni öpmek istiyor, ama sabah nefesi gerçekten kötü kokuyor. Kirli olmayı sevmiyorum (iyi türden kirli olanlar hariç) ve tanımadığım bir adamdan diş fırçası ödünç istemenin imkanı yok.

En iyisi hazırlıklı olmaktır.

Ben de rollerimize uygun şekilde hazırlanmak istiyorum, bu yüzden de rolümü yerine getirmek için giyiniyorum; siyah kalem eteğimi fermuarla kapatıyorum, dar beyaz bluzumu ilikliyorum ve topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Saçlarımı topluyorum ve lenslerim hâlâ takılı olmasına rağmen, bir çift kostüm gözlüğü alıyorum. Zırh gibi hissettiriyorlar.

Saate bakıyorum. Araba on dakika içinde burada olacak, bu yüzden kasamı açıp günlüğümü çıkarıyorum ve karttaki alıntıyı okuyorum. Sonra Willa'nın çocukken her gece bana sorduğu soruyu cevaplıyorum: Bugün ne yaptın? Her gece, ona söyledim. Hala söylüyorum ama artık bunu üstü kapalı bir şekilde yapıyorum çünkü yapmak zorundayım.

Ayak bileğimde yıldızlar. Duvara dayalı bir yumruk. Bana takıntılı Jay Gatsby. Gece yarısı bir davet. Tehlikeli bir seçim.

Kitabı kapatıp kilitliyorum, sonra telefonumu alıyorum. Ekranda yeni bir mesaj beliriyor.

Finn: Muhteşem kokuyorsun.

Anlamını kavrayabilmek için iki kez okudum. Vücudum kızardı. Bu baskıcı, kirli adamla kendimi neyin içine sokuyorum ben?

Hiçbir fikrim yok, ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Ama binanın merdivenlerinden hızla inerken, babamın mesajını düşünmeye devam ediyorum. Açmalıyım. Cevap yazmalıyım. Öldüğümü sanacak.

Merdiven sahanlığında duruyorum, gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum, yıllar öncesinden gelen korkunç görüntülerin zihnimden silinmesini nefesimle engelliyorum.

Gözlerimi açtım ve metne tıkladım. Bana en iyi yatırım fonları hakkında bir makale göndermişti, ayrıca bir hatırlatma da eklemişti: Emeklilik

planlamanız hakkında yakında konuşmamız gerekiyor. Hesap açtınız, değil mi?

Hayır, baba. Ben şu an biraz daha şu küçük şeye, yani kiraya odaklanmış durumdayım.

Giriş holüne doğru ilerlerken, cevabı sesli olarak sesli yazıyorum. Üzerinde çalışıyorum!

Hemen cevap veriyor. Sabah konuşabiliriz. Koşudan sonra Zoom üzerinden görüşelim, ekranımı paylaşayım ve seçeneklere bakalım.

Dostum, bu sabah seninle Zoom üzerinden görüşme yapmayacağım.

Elbette, cevap verirken bir aptal gibi görünüyorum. Yarın senaryo okumalarıyla çok meşgulüm! Başarılarımı artırmam lazım. Belki Pazar.

Yalanımı tekrar okudukça midem bulanıyor. Ama bu, örtbas etmenin bedeli.

Annemden de daha önce bir mesaj geldi. Bana bir moda tasarımcısının Regency balo elbisesi diktiği bir sosyal medya videosu göndermiş, o zahmetli süreci on beş saniyede gösteren hızlandırılmış videolardan biri. Bunu görünce aklıma sen geldin! Bu hafta sonu ne yapıyorsun? Ben bir şarap festivalindeyim ve harika!

Cevap vermeden sokağa doğru yöneliyorum, kendimi on altı yaşında Willa ile gizlice dışarı çıkmış gibi hissediyorum. Ama ailemi düşünmek istemiyorum. Kendimi de düşünmek istemiyorum. Korkunç, sinir bozucu, berbat düşünceler düşünmek istemiyorum.

Tek istediğim... son birkaç yıldır kendimden mahrum bıraktığım tüm zevkleri yeniden hissetmek.

Binanın ön kapısını iterek açtım ve Finn'in gönderdiği siyah lüks arabayı ararken merdivenlerden aşağı fırladım; tam o sırada bir adama çarptım.

Oof.

Gözlerimi kırptırdım, sonra rahatlamış bir şekilde başımı salladım. "Ah. Merhaba."

Bu Ethan. Layla ve Harlow'un en yakın arkadaşlarından biri ve son birkaç yıldır benim de iyi bir arkadaşım oldu.

Hâlâ hızla atan nabzımın olduğu göğsüme elimi koydum. "Tanrıya şükür sensin. Annemle babam sandım," dedim, ki bunu sesli söylemek, özellikle de Cuma gecesi saat on bir buçukta, oldukça saçma geliyordu.

"Anlaşılan iyi niyetli değilsin," diyor ve beni tam da bu anda yakalıyor.

Ama paçaları iki kez kıvrılmış şık kot pantolonuna ve dar gömleğine bir bakış, belli ki romantik bir randevu için hazırlanmış, bana şakacı bir koz veriyor. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

Omuz silkerek gülümsedi. "Konserimi yeni bitirdim. Bu gece kız arkadaşımın evine gidiyorum."

"Tessa'ya benden selam söyle." O, şehirde çok popüler olan başka bir grubun davulcusu; gerçi onun grubu Outrageous Record da oldukça başarılı.

"Tamam." Bir an duraksadı, beklercesine baktı. "Nereye gittiğimi söyledim. Sıra sende."

Sırları ifşa etmek çok tehlikeli. Kalbinizi yaralayabilirler. Konuşmadan önce bunu iyice düşünüyüm.

Finn'in kim olduğunu ya da aramızdaki bağlantıyı ona anlatmayacağım. Ama belki biraz bir şeyler söyleyebilirim. Geçen hafta poker oynarken kızlarla paylaşmak iyi geldi. Ayrıca arkadaşlarıma da anlatmak istiyorum. Bu gizli kaçamağı daha gerçek ve daha cesur hissettiriyor. Yaramaz Jules olmayı, seks kaçamağına koşmayı seviyorum.

"Ben de pijama partisine gidiyorum," diye başlıyorum.

Ela gözleri parıldıyor. "Bir erkekle mi?"

Hem utanarak hem de heyecanlanarak gülüyorum. "Evet."

"Pekala, pekala. Anladığım kadarıyla artık Bakireler Topluluğu yok, öyle mi?"

Bu, Harlow, Layla ve Ethan'ın birkaç yıl önce, henüz bekaretlerini kaybetmedikleri zamanlarda kendilerine verdikleri isim. "Öyle görünüyor."

"Peki bu maskeli adam kim?"

Ethan, Finn'le nasıl tanıştığım gerçeğine ne kadar yaklaştığını bilemez. Yine de, bu yorumla anlaşıldığımı hissediyorum. Güvenle anlaşıldığımı. Belki de yeterince dürüstçe cevap verebildiğim için. "Onunla bir partide tanıştım. Bazen centilmen, bazen değil."

Ethan'ın gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. "En iyi türden adam."

Gülüyorum. "Ben de katılıyorum."

"Acaba onunla ilgili başka bir şey mi oluyor?"

"Hayır. Bu sadece bir kerelik bir şey."

"Bunda yanlış bir şey yok, ama yatakta sana kraliçe gibi davranması gerek," diyor, koruyucu bir erkek arkadaşın yapması gerektiği gibi.

"Sanırım bu onun öncelikli gündeminde," diye fısıldıyorum imalı bir şekilde.

"Akıllı adam."

Bir arabanın park etme sesiyle ikimiz de başımızı kaldırıma doğru çevirdik.

Ethan şık şehir arabasına ıslık çaldı. "Tarzını şimdiden beğendim."

Aracı görünce çok heyecanlandım. Ama asıl heyecanlandığım şey, aracın temsil ettiği şey: Finn'in beni alıp kendi yatak odasında zevklerle boğması.

Ethan gözlerime tekrar baktığında kaşları endişeyle çatıldı. "Bu aramızda kalsın mı?"

Sormasına bayılıyorum. Başkalarıyla ne paylaşacağımı ve tesadüfi bir karşılaşma sayesinde nelerden haberdar olduğunu bilmesine de bayılıyorum. Ama bu konuşma bana yıllardır özlediğim bir şeyin tadını verdi bile: arkadaşlarla itiraflar. "Onlara anlatabilirsin," diyorum, bu ihtimal beni biraz heyecanlandırıyor.

Ethan yumruğunu sıktı, sonra yanağımdan öpmek için yaklaştı. "Hadi bakalım, kızım. İyice hak et."

Hoşça kal diyorum, sonra arabanın arka koltuğuna geçiyorum.

İki dakika geçmeden telefonum, tıpkı Las Vegas'taki bir kumar makinesi gibi ardı ardına gelen mesajlarla ıslıl ıslıl parlamaya başladı.

Harlow: Jules! Sen ve gizli hayatın! Detayları istiyorum. Layla:

Kirli detayları istiyorum. Harlow: Ve ne zamandır bizden sakladığını

da bilmek istiyorum, seni yaramaz kız. Layla: Bu gece çok yaramaz

olacaktım gibi görünüyor. Harlow: En iyi türden yaramazlık.

Şimdi, KONUS. Ne giyiyorsun? Layla: Şey, canım, demek

istediğim şu ki, o neredeyse hiçbir şey giymeyecek. Harlow: Yani şu

an için. Jules: Yarın gece en kirli detayları paylaşacağıma söz

veriyorum. Tabii, yürüyebilirsem.

Kısa yolculuğun çoğunu onlarla mesajlaşarak geçiriyorum. Her böyle bağlantı kurduğumuzda -tıpkı poker oynarken yaptığımız gibi, tıpkı şimdi yaptığımız gibi- daha fazla arkadaşlığa olan özlemim daha da artıyor.

Ama Jane Sokağı'na vardığımda arkadaşlarımı arkamda bıraktım. Soföre teşekkür edip arabadan indim ve muhteşem kahverengi taş binaya hayranlıkla baktım.

Finn üçüncü kattaki balkonda, elinde bir bardakla beni izliyor. Üzerinde gömlek ve gevşek bir kravat var. Rolünü oynuyor. Ama buradan, ateşli bakışlarındaki arzuyu görebiliyorum.

Bu gecenin geri kalanında başka her şeyi aklımdan çıkarmaya yemin ediyorum.

O GERÇEKTEN NE İSTİYOR

Jules

Finn'in kapısını çalmadan önce derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmek için bir an'a ihtiyacım var. Haziran gecesı havası ılık. Köşedeki bir bardan müzik geliyor. Yakınlarda bir yerlerden hafif bir hanımeli kokusu geliyor.

Ve önümde... vahşi, bilinmez bir dünya var.

Bunun üstesinden gelmeye hazır mıyım?

Göğsümde kelekler uçuşuyor ama aynı zamanda evet diyorlar da. Elimle kapıyı çalıyorum. Batı Köyü'ndeki bu sessiz sokakta, beyaz ahşap paneller ışıkların parıltısında ışıldıyor. İçeriden ayak sesleri yaklaşıyor ve kalbim hızla çarparken yutkunuyorum.

Saniyeler sonra, keskin elmacık kemikleri ve delici bakışları olan adam kapıyı açtı, ama gülümsemedi. Bana öfkeyle bakıyor, çenesi seğiriyordu. "Sonunda buradasın. Yapacak çok işimiz var, Bayan Marley," diye homurdandı, sert patron rolü yaparak beni içeri çekti ve kapıyı sertçe kapattı.

Adam adeta bir seks süper kahramanı gibi hareket ediyor ve kısa sürede kendimi kapının dibinde, bileklerim başımın üstünde, ellerinin arasında buluyorum.

Heyecandan kalbim hızla çarpıyor.

Yüzünü boynuma yaklaştıırıp derin bir nefes aldı. "Bu gece seni çok meşgul edeceğim," dedi, sesi alçak ve kadifemsiydi, burnunu tenimde

gezdirirken.

Yanaklarım kızardı. "Ne tür bir işte?" diye sordum, biraz titrek ama hevesliydim; tıpkı ilk kez ayağa kalkan bir tay gibi.

"Bu özel bir proje. Son iki haftadır senin için aklımda olan bir şey." Gözleri iş kıyafetimi onaylayarak süzdü, sonra elimi tuttu ve beni antreden, oturma odasının yanından geçirdi. Evi sade ama sıcak, beyaz duvarlar ve ahşap mobilyalarla döşenmiş. Beni geniş bir mutfığa götürdü. New York standartlarına göre büyük ama düzenliydi; temiz beyaz tezgahlarda mikser, su ısıtıcısı ve bir kutu çedar peynirli kraker dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Krakerler biraz uyumsuz görünüyordu ama şu an kraker atıştırmalıkları düşünmek için burada değildim. Çantamı mutfak adasının yanındaki bir tabureye koydum.

Finn bir viski bardağını kaldırıp kehribar rengi sıvıyı bir yudumda içti, sonra da uyuşuk bir parmak hareketiyle beni yanına çağırdı. İçimde bir sıcaklık dalgası yükseldi ve sakalındaki gümüş teller ve kalbindeki gece sırları olan adama doğru yaklaştım. Bardağını bıraktı, sonra tezgahın üzerindeki sürahidenden bana bir bardak su doldurdu. "Bir yudum al, Bayan Marley. Yoksa adımı haykırıp bana yalvarırken boğazın kuruyacak."

Gerçekten bunu mu söyledi?

Sanırım iç çamaşırım artık işe yaramaz. Bardağı alıp bana uzatıyor, parmakları benimkine değişiyor. Vücudum onun dokunuşuyla titriyor, onunla daha fazla temas kurmayı arzuluyorum.

Susadığım için bir yudum alıyorum, sonra tekrar bırakıyorum.

"Bugün ofiste hiçbir iş bitiremedim. Sebebini biliyor musun?" diyor, gözlerini kısarak ve sert bir tonla, tam da sevdiğim gibi.

"Neden?" diye soruyorum titreyerek.

"Aklımdan hiç çıkmıyorsun ve bu beni çıldırtıyor," diyor, hem sinirli hem de tahrik olmuş bir şekilde.

Sanki deliliğinin kaynağını doğruluyormuş gibi boğazıma dokunuyorum. "Öyle miyim?"

"Öylesin. Anlaşmalara ve sözleşmelere odaklanmayı imkansız hale getiriyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyor, aramızda sadece bir santimlik mesafe kalacak şekilde daha da yaklaşıyor.

Kalbim göğsümde acımasızca çarpıyor. "Söyleyin bana, Bay Adams."

Evine geldiğimde tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama bu, ateşli fantezilerin ta kendisi. Beni tezgâhın kenarına sıkıştırıyor ve yüzümden bir saç telini çekiyor. Dokunuşu nazik olmaktan çok uzak; sert, sahiplenici ve

tamamen büyüleyici. "Bu, seni cezalandırmam gerektiği anlamına geliyor," diyor.

Onun bu sapkınlığında yanlış bir şey yok, kesinlikle yok, ama bence bu benim sapkınlığım değil. Rahatsızca yutkunuyorum. Şimdi zor olanı söylemeliyim. "Finn," diyorum, rolümden çıkarak.

Yüz ifadesi şefkatli bir endişeye dönüşüyor. "Ne oldu Jules?"

Gerçek isimlerimizi kullanmak, rol yapmaktan gerçek hayata geçişi işaret eder. "Cezalandırılmak istemiyorum sanırım."

Yüzünü hafifçe eğip gülümsedi, sonra başını salladı. "Kahretsin."

Doğru söylüyorsun. Biz uyumlu değiliz. Kendimi berbat hissederek dudağımı ısırdım. "Özür dilerim."

Başını kaldırdığında gözlerinde özür dileyen bir ifade vardı. "Üzülme. Benim hatam." Kalın saçlarını eliyle düzeltti. "Uzun zaman oldu."

Kendinden çok kızgın gibi görünüyor.

Ama çok hayal kırıklığına uğradım ve kalbim iki ton ağırlığında.

Ben de ne diyeceğimi bilmiyorum ama o daha hızlı ve kelimeler olmadan iletişim kuruyor. Yanağıma nazikçe dokunuyor, sonra büyük eliyle çenemi kavırıyor. "Ama acıyla cezalandırmak istemedim," diyor.

Öyle mi? O zaman tamamen kafam karıştı. "Ne demek istedin?"

Derin bir nefes alıyor. "Seni yanlış yola sürüklemek istemiyorum. Rol yapma oyunu sorun değil. Ben yeterince hoşuma gidiyor," diyor ve ben geçmişimden, eski sevgilimin arzularıyla alay etmesinden, onları çarpıtmasından, bana karşı kullanmasından kesitler görüyorum.

Bunu bir daha yaşamak istemiyorum. "Gidiyorum."

Arkamı döndüm ama kolumu tuttu, sesinde bir aceleyle, "Bunu yanlış yapıyorum," dedi. Sanki kendini suçluyordu. "İzin ver de açıklayayım."

Başımı sallayarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Sırtım ona dönük bir şekilde çantamı ararken, "Bu bir hataydı," dedim.

Kollarını sıkıca etrafıma sarıyor, yüzünü kulağıma yaslıyor ve sıcak nefesi tenime değiyor. "Jules, seni orgazmlarla enfes bir şekilde işkenceye maruz bırakmak istiyorum. Seni bütün gece orgazmın eşiğinde tutmak istiyorum. Seni zevkle cezalandırmak istiyorum." Uzun bir duraksamanın ardından ekliyor, "Bu benim sapkınlığım. Rol yapmaktan daha fazlası."

Hareket edemiyorum.

Konuşamıyorum.

Düşünemiyorum ve bu dünyanın en özgürleştirici duygusu. Bana vermek istiyor. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Dizlerim titriyor. Tenim

yanıyor. Ve ona duyduğum özlemle yanıp tutuşuyorum.

Ama beni rahatsız eden bir şey var ve mantığıma aykırı olarak, susmamı söyleyen sese rağmen, konuşuyorum. "Ama ilk gece bana oral seks yapmana izin verdin. Ve yanlış anlama, çok ateşliydi. Bayıldım. Ama bu daha sıradan görünüyor." Ya bu gece benimle dalga geçiyorsa? Ya acımasız bir zihin oyunu oynuyorsa?

"Paslanmışım," diye itiraf ediyor. "Dediğim gibi, uzun zaman oldu. Ve bu güzel ağzı çok becermek istiyordum." Beni döndürüyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "O gece aldım. Ama bu gece vermek istiyorum," diyor, parmaklarını kolumda gezdirirken. Bana dokunurken, parfümünün kokusunu alıyorum; deri ve ateş karışımı, orkidelerle harmanlanmış. Bu adamın parfümünde, onu kullanma biçiminde, ne çok fazla ne de çok az, tembel olmadığını gösteriyor. Seçim yapmayı bildiğini gösteriyor. Ve Finn'in seçimi çok güzel. Onunla ilgili her şey güçlü, erkeksi ve bir şekilde de sıcak.

"Bu gece sadece seninle ilgili. Sadece seninle." Gözlerinde öylesine yoğun bir şehvet ve ihtiyaçla bakışlarımı yakalıyor ki, sanki ikisini de içinde tutamıyor. Ben de aynı durumdayım.

Onun zihin oyunları oynamadığına güvenmeyi tercih ediyorum. Yine de soruyorum: "Bütün gece bana sadece orgazm yaşatmak mı istiyorsun?"

Evet, seks süper kahramanının söylediğini doğru duyduğumdan emin olmam önemli.

En basit cevabı verirken yüz ifadesi hiç değişmedi. "Evet. Şimdi soru şu: Kalmak mı yoksa gitmek mi istiyorsunuz, Bayan Marley?"

İsim ve rollerimize geri dönmek içimi ısıtıyor, sanki damarlarımda sıvı altın akıyor gibi. Hem rahatlıyorum hem de tahrik oluyorum, o da benim isteklerimi yerine getirirken kendi isteklerine de uzanıyor.

Ve gitmek için hâlâ büyük bir sebep varken—her zaman gitmek için bir sebep olacaktır—bu gece, aramızdaki yasak bağı, aramızdaki yılları da dahil olmak üzere, görmezden geliyorum. "Kalmak istiyorum, Bay Adams," diyorum.

"Güzel. Şimdi bir yudum daha su iç—bu proje için buna ihtiyacın olacak."

Çoklu Orgazm Projesi, işte geliyorum. Bir yudum daha alıyorum, sonra bardağı yere bırakıyorum.

Mutfaktaki merdiveni işaret ederek, "Üçüncü kattaki odama git. Orası bir yatak odası süiti. Yatağa otur. Bir dakika içinde geliyorum."

Merdivenlerden çıkarken poponu izlemek istiyorum.” dedi.

Merdivenlere doğru dönüp yukarı çıkarken kalbim hızla atmaya başladı.

Geriye bakmıyorum ama topuklarımın her tıkırtısında bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum.

İlk kata çıkıp bir sahanlığı döndüm, etrafıma pek dikkat etmeden seksi hedefime odaklandım. Bir üst kata çıktım ve Finn'in yatak odasının kapısı olması gereken yeri buldum. Açıldı. Merdivenlerdeki ayak sesleri giderek yükselirken, geniş odasına girdim. Kahverengi taş binası gibi, bu yatak da devasa, normal bir kral yatağından daha büyük.

Yatak örtüsü lacivert ve beyaz çizgili, tamamen erkeksi. Ama yastıklar sıcak sarı. Hoş bir detay. Ayakkabısının topuklarının çıkardığı ses bana yaklaştığını haber veriyor, bu yüzden gözlüklerimi çıkarıp komodinin üzerine koyduktan sonra, onun emrine uyarak yatağın kenarına oturuyorum. Birkaç saniye sonra odaya giriyor, kravatını çekiştiriyor, düğümünü çözüyor ve bana doğru yürüyor.

“Çok iyi bir kızsın,” diyor, yüzümden bir saç telini nazıkçe yana iterek. “Ve kesinlikle çok güzel görünüyorsun.” Sesi alçak ve samimi.

Artık hangi oyunu oynadığımı bilmiyorum; sekreteri miyim yoksa sadece ben miyim? Bu beni tedirgin ediyor. Çok fazla düşünmeme neden oluyor. "Oyun mu oynuyoruz yoksa..."

Çenemi sahiplenici bir şekilde kavradı. Tutuşu güçlü, talepkar ama aynı zamanda çaresizdi. "Ne istediğini söyle bana, Jules. Bir gecemiz var. Sana her şeyimi vermek istiyorum."

O inanılmaz, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şeyini istiyorum.

Onun bana vereceği her şeyi almak istiyorum. "Düşünmek istemiyorum. Hissetmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, çıplak ruhumun bir parçasını ona açarak. Ama içimde bir his var, beni sadece anlamakla kalmayacak, aynı zamanda bana gerekeni de verecek.

Kendinden emin gülümsemesi, "Evet, teslim edeceğim" der gibiydi.

Dudaklarını benimkine yaklaştırıp beni açgözlü bir öpüşle sahipleniyor. Bıraktığında, "Güzel. O zaman şunu bil ki, kontrol bende. Sadece sana odaklanacağım. Sadece sana, Jules. Sadece sana." diyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Rol yapma oyunu bitti ama gece daha yeni başlıyor. "Teşekkür ederim," diyorum, liderliği üstlendiği için minnettarım. Aslında hiç de öyle istemiyorum.

Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Hayır, teşekkür ederim," diye düzeltti, sonra geri çekilip dizlerinin üzerine çöktü.

Vay canına. Gerçekten vay canına.

Ürperiyorum.

Bu yakışıklı, sert, yaşlı adam önümde diz çökmüş, eteğimi yukarı itiyor, bacaklarımı aralıyor ve ellerini bacaklarımda gezdiriyor. "Beni ne kadar istediğini görmem gerek." Gözlerimin içine bakmak için duraksıyor. "Göster bana."

Yutkunuyorum, ama bu onun emrinin verdiği heyecandan kaynaklanıyor. Bacaklarımı biraz daha açıyorum.

Başını salladı. "Utanma. Eteğini yukarı çek. Ellerini uyluklarına koy ve bacaklarını benim için aç."

İtaatkar davranıp esnek kumaşı yukarı çekiyorum, sonra da bacaklarımı aralıyorum.

Ödülüm, boğazından kopan hayvansı inilti. "Kahretsin, tatlım, benim için çok ıslaksın."

"Evet," diyorum nefes nefese, o da sıırılsıklam iç çamaşıırıma bakarken.

Dizime bir öpücük konduruyor, sonra yavaşça tenimde yukarı doğru ilerliyor. Orgazm maratonuna benimle oral seks yaparak mı başlayacak? Sanırım itiraz etmezdim.

Ama bacağımın ortasına geldiğinde duruyor. Başını kaldırıp ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor.

Ne yaptığımızı bilmiyorum. Ve herhangi bir erkeğe güvenip güvenmediğimi de bilmiyorum, ama isteği çok açık olduğu için ona biraz güvенеbilirim. Hareketleri isteklerini açıkça ortaya koyuyor. Kirli ve dürüst, bu kombinasyon baş döndürücü.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, tıpkı "The Scene"deki gibi yine sert bir tavır sergiledi. "Seni tanıdığımından beri vücuduna tapmak istedim."

Titriyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. İlk geceden beri yapmak istediğim şey buydu."

Bu çok imkansız görünüyor. "Gerçekten mi?" Şüpheli bir ses tonum var. Biliyorum, öyleyim. Ama başka türlü nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Gözleri gözlerime sıkıca kenetlenmişti. "Malikaneye girdiğin anda, senin hakkında her şeyi anında anlayabildim," dedi, yüzünü eğip boynumu öptü, boğazımı okşadı ve beni eritti.

"Ne gibi?" diye sordum okşamalarının arasında.

"Duygusal birisin. Bedeninle uyum içindesin."

Ben mi? Bedenimle uyum içinde miyim? Tamamen yanılıyor. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diyorum şüpheyle.

Gözlerime tekrar bakarken kararlı ve kesin bir şekilde başını salladı. "Piyano çalarkenki bütün benliğinizde bunu görüyorum. Giyiniş tarzınızda, sanki karaktere bürünüyormuşsunuz gibi. Bilmeseniz bile zevke susamış bir kadın olduğunuzu biliyordum."

Her yerim sıcacık. Çok seviyorum. Anlaşıyorum. Yıllarca kapalı kaldıktan sonra, güneşe açılan bir çiçek gibiyim, yapraklarım yayılıyor.

"Hoşuna giden bu mu? Zevk vermek mi?" diye soruyorum, onun sapkınlığının rol yapma olmadığını, beni orgazma ulaştırmak olduğunu hâlâ şaşkınlıkla anlamış haldeyim. Bu, iş görüşmesinde "En büyük zayıflığınız nedir?" sorusuna "Çok çalışıyorum" diye cevap vermek gibi bir şey.

O, şehvetli bir "evet" cevabı veriyor, sonra da "Size göstereyim" diyor.

Şimdiden başım dönüyor. Gömleğimin düğmelerini açarken ağzım sulanıyor.

Eteğimin fermuarını açarken tenim yanıyor.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken, sanki yeniden hayata dönüyormuş gibi hissediyorum.

Ve sonra, o korkunç an için, nerede olduğumu, kiminle birlikte olduğumu ve bunun asla sürmeyeceğini düşünüyorum.

Uzun sürmesi beklenmiyor. Sadece bu gizli tek gecelik ilişkinin tadını çıkar.

Bu adamın tek istediği benim kendimi iyi hissetmem, ben de buna razı oluyorum ve topuklu ayakkabılarımı çıkarırken yatağına uzanıyorum.

Yavaşça, tempoyu belirleyerek, ben izlerken gömleğinin düğmelerini açıyor. Güçlü, belirgin karın kasları, kaslı kolları ve göğsünde hafif bir kıl var. Ayrıca, o belli belli kıllar beni çok mutlu ediyor.

Hızla çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıyor. Sadece pantolonuyla yatağa yanıma geliyor, beni kendine doğru çeviriyor ve dudaklarını benimkine yaklaştırıyor. Eli yüzümde ve dudaklarımın kenarını öpüp dilini dudaklarımın üzerinde gezdirirken, bu baş döndürücü, şehvet sarhoşu dünyaya eriyormuş gibi hissediyorum. Öpüşleri şehvetli ve uzun sürüyor. Dudaklarının dokunuşları, dudaklarının tahrik edici hareketleri, yakıcı bir zevkin güzel bir vaadi.

Yüzümü bıraktığı anda bile öpüşmeyi kesmiyor. Eli vücudumda aşağı doğru, göğüslerimin üzerinden, karnımdan külotuma doğru ilerliyor.

Parmakları dantelin içine giriyor ve ıslaklığıma dokunduğunda inliyor. Islaklığım ve şehvetim onun için çok yüksek.

Aşırı derecede tahrik olmuş.

Öpüşürken beni okşuyor ama hiç acele etmiyor. Zamanını iyi kullanıyor ama parmaklarıyla beni tahrik etmeye çalışmıyor. Sadece çevik parmaklarıyla klitorisimi okşuyor, beni nefes nefese bırakan ve inlememe neden olan baş döndürücü daireler çiziyor. Bir şekilde ağzıyla beni kontrol ediyor, beni şehvetle döndüren uyuşturucu etkisi yaratan, baş döndürücü öpüşlerle beni şımartıyor. Kalçalarımı yukarı kaldırıp elini arıyorum, utanmadan ona sürtünüyorum.

"Evet, kesinlikle evet," diyor, ben eline sürtünürken sesi boğuk çıkıyor.

Nefes nefese kalmıştım ve yemin ederim orgazmım yaklaşırken o aniden durdu ve öpüşmeyi de birdenbire bitirdi.

Ne?

İnleyerek, "Çok yakındım. Neden yaptın...?" diye sordum. Kendime gelerek sustum. Bu onun tarzıydı; tahrik etmek.

Ve ben kıvranıyorum.

O şerefsiz.

Elimi tutuyor, pantolonuna götürüyor ve gerginleşmiş penisinin üzerine bastırıyor. "O gece bana bunu yaptın. Çok baştan çıkarıcısın. Her Allah'ın gecesi bana bunu yapıyorsun," diye ekliyor, sanki çekici olduğum için bana kızgınmış gibi. Bu öfkeli enerjiyi çok seviyorum. "Her gece sana mastürbasyon yapıyorum."

Tanrım, görüntüler... Elinin penisinin üzerinde gezinmesinin fantastik görüntüleri... Bedenimden ayrı bir deneyim mi yaşıyorum? Kesinlikle öyle hissettiriyor. "Yaşadın mı?"

"Evet," diyor, sonra parmaklarını dudaklarına götürüp teker teker emmeye başlıyor, her bilinçli yalamada inliyor. "Kahretsin, çok tatlısın."

Ben de boşum. Onun elini istiyorum. Dilini. Cinsel organını. Ama bunu söylemeli miyim?

Sıranın ona gelmesini bekliyorum. Tek gecelik ilişkilerin kurallarını bilmiyorum.

Gözlerinde muzip bir ifadeyle, "Az önce gelmeyi çok istedin, değil mi?" diye soruyor.

Doğruyu söyleyerek başımı salladım. "Evet, yaptım."

"Çok yakındınız." Şeytani bir tonda konuşuyor.

"Öyleydin," diye mırıldandım, keşke izin verseydi diye düşünerek.

Elini sağ göğsüme uzattı, dantelin üzerinden sıktı ve nefesim kesildi. "Ama eminim yüzüme boşalmak istersin," dedi ve hızla sütyenimin kopçasını açtı.

Ürperiyorum. "Ben de ürperirdim herhalde."

Bacaklarımın arasında şimşek gibi hareket ediyor, dantelli külotumu kavrayıp çıkarıyor. "Kahretsin," diyor, vajinama bakarak. "Çok güzelsin."

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak. Konuşamıyorum. Boğazım susuzluktan kurumuş.

"Benim için çok ıslak," diyor, beni açarak.

"Öyleyim," diyorum ve cinsel bir trans halindeyim.

Görünüşe göre o da bana şehvetle bakıyor. Ama uzun sürmüyor. Ellerini kalçalarımın altına kaydırıp beni yüzüne yaklaştırıyor ve üzerime sıcak bir nefes üflüyor. Burada çok savunmasızım, neredeyse hiç tanımadığım bir adamın kollarında çıplakım. Ama onu tanımamayı seviyorum. Geçmişimizin olmamasını seviyorum. Sadece ortak arzularımız var, dudakları ıslaklığıma açlıkla bastırırken tamamen şehvetten ibaret.

"Aman Tanrım."

"Yüzümü sık," diye ısrar ediyor, beni kendine daha da yaklaştırıp, sakallı çenesine doğru çekerek beni adeta yutarcasına emiyor.

Nazik değil. Tatlı değil. Açlıktan ölüyormuş gibi beni öperken doymak bilmez bir iştahı var. Yalayarak, okşayarak ve yiyerek, açgözlü klitorisimi ağzına çekip emerek beni zevkten çıldırtırken, ben onun yemeğiyim. Bana emrettiği gibi kıvranıp sallanıyorum.

O kadar ıslandım ki, ayıp olur. O kadar tahrik oldum ki, utanmam gerekirdi.

Ama ben değilim, çünkü o çok tahrik olmuş durumda. Çıkardığı sesler ham ve ilkel; açgözlü inlemeler, dolgun kalçalarımı sıkarken ve ıslaklığıma taparken çıkan aç ellerle birleşiyor.

Saniyeler içinde tekrar yaklaşıyorum, tekrar zirveye ulaşıyorum. Mutluluk dalgaları üzerime çöküyor ve ben de uçurumun kenarına uzanarak çığlık atıyorum. "Yaklaştım," diyorum, ona doğru kıvrılarak, zevkin peşinde koşuyorum.

Ama sonra, şeytan—kahrolası şeytan—duruyor. Dizlerinin üzerine doğruluyor ve ben uluyorum. "Gelmek istiyordum."

Sinsi bir gülümsemeyle bileklerimi kavradı ve daha önce yaptığı hareketi tekrarlayarak üzerime tırmandı ve bileklerimi başımın üstüne sabitledi.

“Biliyorum, yaptın.” Sırıttı. “Bana bir pislik olduğumu söyle.”

“Sen bir pislisin. Beni reddettin,” diyorum ve bu sözleri bir anda bir erkeğe söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama garip bir şekilde bunları dile getirme özgürlüğünü hissediyorum. Ona laf sokmak, onu kızdırmak için. Belki de bana karşı bu kadar açık sözlü olduğu için, ben de ona karşı doğrudan olabiliyorum.

Bana çarpık bir sırıtışla baktı. "Tatlı amcığın beni özlüyor, değil mi?"

“Finn!” Yalvarmaya cesaret ettiğime yarı şok oldum ama daha çok çaresizdim, başka bir şey yapamadım. “Sen berbat birisin!”

Çok memnun görünerek içini çekti. "Yalvar. Benim için yalvar."

Onun penisini mi, ağzını mı yoksa dilini mi kastettiğini bilmiyorum. Ama gerçekten umurumda değil. "Beni boşalt," diye yalvarıyorum.

Komodinin çekmecesine uzanıp minik siyah bir vibratör çıkarıyor. "Bunu geçen gece aldım. Sadece senin için," diyor.

Şaka mı yapıyorsun? Bana vibratör mü aldı? Son birkaç aydır tüm cinsel hayatım vibratörlerle geçirdiğim kaliteli zamandan ibaretti. Hadi bakalım.

"Şimdi!" diye talep ediyorum.

Titreşimli oyuncağı ağrıyan bölgede gezdiriyor, sonra yüzüme yaklaşıyor. Ama ağzımı öpmüyor. Titreşimli aleti klitorisimin üzerinde gezdirirken boynumu öpüyor.

Boşalma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Sırtım geriliyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Yalan söylemedi. Benim zevkime takıntılı, sanırım ben de öyleyim. Ama aynı zamanda çarşafı tırmalıyorum, kovalamacanın verdiği heyecanla kendimden geçiyorum. Yalvarıyorum, çırpınıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Aynı anda hem heyecan verici hem de dayanılmaz bir acı.

Özellikle de vibratörü kapatıp beni feryat ederken bıraktığında. "Finn," diye bağıryorum.

Bu da garip. Onunla birlikteyken hissettiğim bu tuhaf rahatlık. Yalvarma, rica etme, istediğimi isteme özgürlüğü.

Ama sormama gerek yok. Çünkü onun bir planı var ve bu plan sihirli ağzını içeriyor.

Bacaklarımın arasına geri kayıyor ve gözlerindeki o parıltı geri gelmiş bir şekilde bana bakıyor.

“Hadi bakalım.” Beni yiyor. Yüzüne sürtünerek evet, evet, evet diye bağıyorum. Zevk, çılgın bir coşkuyla, renk ve ışık patlamasıyla ve eşsiz bir mutlulukla bedenimi kasıp kavuruyor.

Zevkten titriyorum ve o da hayatında hiçbir şeyin benim orgazmımdan daha iyi olmadığını düşünerek inliyor.

Gözlerimi açtığımda, o ayakta duruyordu, üzerindeki her şeyi çıkarıyordu. Her yeri kaslıydı. Kolları, bacakları, karın kasları. Ve cinsel organı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup, utanmadan bana doğru yöneltilmiş penisini izliyorum. Kalın ve nabız gibi atıyor. Ama biraz da korkutucu. Bunca yıldır seks istememenin ardından, çok fazla istemek mümkün mü acaba?

Şu an sadece tatlı bir acı içindeyim.

Bütün bu arzunun ağırlığı üzerime çökerken, o da elini cinsel organına uzatıp okşayarak ne kadar çok tahrik olduğunu bana gösterdi. "Beni nasıl istiyorsun?"

Tereddüt ediyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Herkes ilk deneyimlerin kadının üstte olduğu, kontrolün onda olduğu zaman daha iyi olduğunu söylüyor. Ama ben kendi düşüncelerimi kontrol etmeye çalışarak çok fazla uyanık saat geçirdim. Yatakta, domine edilmek istiyorum. Ele geçirilmek istiyorum. Sahip olunmak istiyorum.

"Tıpkı. Böyle. Öyle," diyorum, önünde serilmiş bedenime bakarak.

“Güzel. Çünkü seni becerirken o güzel yüzüne, muhteşem göğüslerine ve inanılmaz ağzına bakmak istiyorum,” diyor, sonra komodinin üzerindeki prezervatifi alıp takıyor. Bacaklarımla arasına yerleşiyor. Ama duruyor, olduğu yerde donup kalıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ve... suçluluk duygusunu gördüğümde...

Sınırları aşmakla kalmadık; bilerek sınırların üzerinden atladık. Bir suça ortak olduk.

Birbirimizin gözlerine bakıyoruz, o korkunç gerçeği söylemeye gerek duymadan biliyoruz. Bir araya gelmemizin yanlış olduğunu biliyoruz.

Ve yine de yapıyorlar.

Doğrulup, avuçlarımla arasına alıp yanaklarını kavrayarak, kaderimi kendi ellerime alıyorum. "Beni al," diyorum kararlılıkla. "Sana yalvarıyorum."

Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Ama gözlerini açtığında, tüm teslimiyet çoktan kaybolmuştu. Cinsel organının ucunu ıslaklığıma sürüp sonra içeri

ittiğinde, içi ateş ve arzuyla doluydu.

Donakaldım. Canım acıyor ve o daha derine indikçe biraz daha acıyor. "Jules." Çok şefkatli. "İyi misin?"

Öyle miyim?

Elbette öyleyim.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu sadece geçici. Gececek. Acı uçup gidecek.

Gözlerimi açtığımda, ağrı çoktan azalmıştı. "İyiyim," dedim, gerçekten de öyle.

Şüpheyle kaşlarını çatarak homurdandı: "Emin misin?"

"Lütfen durmayın," diyorum.

İsteğime karşı koyamadığı için yavaşça hareket ediyor. Bir saat içinde onun hakkında bu temel gerçeği öğrendim. Beni zevkle boğmak istiyor, ben de örtülmek istiyorum.

Duraksıyor ve ben derin bir nefes alıyorum, sonra o yoğunluğun, o hissin ötesine geçip sadece o güzel duygunun tadını çıkarıyorum. "Bunu çok seviyorum," diyorum sesim titreyerek.

"Evet?"

"Evet," diye nefes nefese söyledim.

Öylesine tahrik oldum, öylesine mutluluktan kendimden geçtim. Elleriyle kendini destekleyerek bana bakıyor, kalçalarını çevirip beni lezzetli itişlerle paramparça ederken bakışlarını hiç kesmiyor; ben de ellerimi göğsünde gezdiriyor, parmaklarımı saçlarının arasında kıvırıyorum.

O yeşil gözlerindeki bakış, beni nasıl sahiplendiği, bana nasıl hükmettiği çok yoğun. "Bak sana. Benim sikimi tıpkı iyi bir kirli kız gibi alıyorsun," diye övüyor.

Evet, doğru.

Ve onun penisini emmek inanılmaz bir his. O ince kalçalarını hareket ettirirken gözlerini benden hiç ayırmıyor. Benim işaretlerimi takip ederek, nefesim hızlandıkça hızlanarak ve uzun, alçak sesle inlediğimde yavaşlayarak beni güçlü ve tutkuyla beceriyor.

Sonra, ben anlamsızca gevelemeye başlarken, elini bacaklarımın arasına sokup klitorisime nefis daireler çizerek masaj yapıyor. "Bir tane daha ver."

"Bu sefer beni reddetmeyin," diyorum çaresizce.

"Yapmayacağım. Amcığının sikimi sıktığını hissetmem gerekiyor."

Ağzı, pisliği, dizginsiz şehveti beni çıldırtıyor. Sanki tehlikeli, kirli bir şey söyleyebilmişim gibi hissediyorum.

Ve... yapabilirim.

Aman Tanrım.

Aklımdakileri söyleyebilirim. "Boşalana kadar beni sertçe becer," diye patavatsızca söylüyorum, kendimi vahşi ve cesur hissederek.

O da isteğimi yerine getiriyor, daha derine doğru itiyor ve klitorisimle oynayarak beni tamamen ateş, ter ve arzuya boğuyor.

Tek bir derin hamle. Birkaç hızlı hareket ve ben güzel parçalara ayrılıyorum. "Evet, kahretsin, evet!" diye kükrüyor ve benimle birlikte oraya geliyor.

* * *

Birkaç dakika sonra, bitkin bir halde yanımda uzanıyordu ve ben de sersemlemiştim.

Ben de tamamen emin değilim.

Şimdi ne yapacağım? Ne diyeceğiz? Ama tereddüt içinde oyalanmadan önce elimi tutuyor ve başparmağıyla yavaşça her iki parmak boğumumu okşuyor. "İlk partide tanıştığımızdan beri bunu istiyordum," diye fısıldıyor boynuma, tüylerim diken diken oluyor.

"Ama hâlâ iyi bir kız olduğumu düşünüyor musun?" diye şakayla karışık soruyorum.

Sırıttı ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurduktan sonra memnun bir ifadeyle geri çekildi. "Hayır. Bu gece sen benim çok yaramaz kızımsın."

Yanaklarım kızardı. "Seninle iyi geçinmek istemiyorum."

Eli bacağımın üzerinde yukarı doğru kayıyor, içimde yeniden elektrik kıvılcımları yaratıyor. Bu adam bedenime hükmedebiliyor. "Biraz asi davranıyorsun. Ama daha önce bana itaat etmedin. Külot konusunda."

İstemsizce gülümsüyorum. "Ve meydan okumamı beğendin."

"Seni koklamaya doyamadım." Boynuma sokulup kulağıma fısıldadı, "Ve yarından önce seni tekrar tatmak istiyorum. Hem de birçok kez."

Yarın—bu çalınmış gece kaçınılmaz olarak sona erdiğinde ve hayatlarımıza geri döndüğümüzde. Diğer rollerimize geri dönerek—bu sırlar şehrinde bir gece hiçbir şey olmamış gibi davranacak iyi kız ve iyi arkadaş rollerimize.

DÜŞÜNCELERİMİ OKU

Jules

Kalbim huzurlu ama zihnim meşgul. Sırada ne var? Bir yanım kaçıp gitmek istiyor. Sonuçta babamın en yakın arkadaşıyla aynı yatakta yatıyorum.

Gitmeliyim.

Temizlen, giyin ve teşekkür et. Sonra da eve gitmek için Lyft çağır. Gerçekten de geceyi burada geçirmemi istiyor olamaz. Şimdi ne yapmamız gerekiyor ki? Konuşmalı mıyız?

Uyuyamayacak kadar enerjikim.

Seks insanı yorgun düşürmez miydi? Bende tam tersi etki yaratıyor. Hücrelerim vızıldıyor.

Finn'in elinin koluma hafifçe değmesi beni dalgınlığımdan çıkardı. "Aç mısın? Hala açık olan harika bir Kore restoranı var. 24 saat açık bir lokanta. Ayrıca dün gecedan kalan yemeklerim de var. Eğer pizza seviyorsan tabii."

Bu absürt soru karşısında göğsümden bir kahkaha koptu. Ona döndüm, bu adamla yatakta yatmanın ne kadar tuhaf hissettirdiğine rağmen kıkırdadım; bu adamla, sevişirken saçlarını çekiştirdiğim için saçları dağılmıştı. İçimi bir sahiplenme duygusu kapladı; onu o hale ben getirdim. Ve o da beni güldürdü. "Pizzayı seviyorsam? Bu nasıl bir soru?"

"Sanırım bunun sebebi 'eğer' ifadesi," diyor kuru bir tonda.

"Pekala. Ama cidden, kim pizza sevmez ki? Bu mantıksız. Bu, pijamaları veya güneş ışığını sevmemek gibi bir şey."

Bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirdi. "Pijama giymemişsin. Ve senden hoşlanıyorum."

Nefesim kesiliyor. Ne demek istediğini biliyorum; bana kartondan kalp veren on bir yaşında bir çocuk değil ama o üç kelime yine de kalbimde aptalca şeyler hissettiriyor.

Aptalca, tehlikeli şeyler.

Doğrulup, sütyenimi aramaya başladım. "Giyinmeliyim. Pizza için yani," dedim.

"Haklısın. Çıplakken pizza yemek tuhaf," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdi.

Yine başlıyor, beni etkisiz hale getiren şeyler söylüyor. "Öyle," diyorum şakayla karışık, ortamı neşeli tutmaya çalışarak.

Işık daha iyidir.

Çenemi banyo kapısına doğru eğdim. "Banyonuz tam orada mı?"

Birkaç dakika önce prezervatifi çıkarmak için kullandı. Ama izinsiz oraya girmek hadsizlik gibi geliyor.

"Evet. Acele etme," diyor, sonra bacaklarını yataktan sarkıtıp giyinme odasına doğru yürüyor. Çıplak halini görmek göz kamaştırıcı. Uzun ve kaslı. Kalçaları muhteşem. Sıkı ve güçlü. Ben kalça seven bir kadın mıyım? Belki de öyleyim.

Ama sonra, poposunun neden bu kadar harika olduğunu hatırlatan korkunç bir şey beynime yerleşti. O bir triatlet. Babamla birlikte antrenman yapıyor.

Bu tatsız hatırlatma üzerine banyoya gidip kapıyı kapattım.

Birkaç dakika sonra, hâlâ çıplak ve biraz ağrılı bir halde, ama artık cinsel ilişkiden dolayı dağınık olmayan bir halde dışarı çıktım. Finn yatakta uzanmış, tabletinden bir şeyler okuyor ve pijamasıyla duruyordu.

Merhaba, görünüm.

Beğenilerimi ıslıkla dile getirmek isterdim. O lacivert pantolonlar düşük bel ve inanılmaz seksi. Gözlerim ondan ayrılmıyor.

"Yalancı," diye takıldım. "Pijamaları gerçekten seviyorsun."

Tableti komodinin üzerine bırakırken gözlerime bakıyor. "Sen de öyle." Beni ona dik dik baktığım için yakalamış.

"Sana söylemiştim," diyorum ama içimden şöyle düşünüyorum: Keşke çantamı buraya getirseydim de giyinmek için aşağıya çıplak inmek zorunda kalmasaydım.

Garip.

Ama Finn çoktan kalkmış, yataktan çıkmış ve bu gece daha önce giydiği tişörtü kapmış. "Bunu uyurken giy," diyor ve bu seksi teklif karşısında midem alt üst oluyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp gömleği bana uzattı. Aldım ve kollarımı içine geçirdim. Bana büyük geldiği için kollarını iki kere kıvırdım, sonra da düğmelerini iliklemek için uzandım. Ama elimi tutarak beni durdurdu. "Jules," dedi, alçak sesle bir uyarı gibi.

"Evet?"

"Gömleğim sana inanılmaz yakışıyor," diyor, sonra gömleğin kumaşını çekiştirip açlık dolu bir iç çekişle devam ediyor. "Çok güzel."

Bu adam bana kendimi bir tanrıça gibi hissettiriyor, özellikle de gömleğimin düğmelerini iliklerken, yarıda bırakıp göğüs dekoltemde açık bırakırken. Sonra da sahiplenici bir şekilde elini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. "Mükemmel. Bunlar senin için mükemmel pijamalar."

Kalbim hoplayıp hoplıyor. Özellikle saçlarımın arasından elini geçirip beni tekrar öpmek için kendine çektiğinde, kendimi çok istenmiş hissetmemi sağlıyor.

Kapıyı kırdığında, onu takip ederek aşağıya, ikinci kattaki sahanlığa doğru iniyorum.

Bir an duraksıyorum.

Merdiven sahanlığının köşesindeki küçük bir masanın üzerinde oyuncak bir kamyon var. Yukarı çıkarken onu fark etmedim.

Giriş katına ulaştığımızda ve o oturma odasının ışıklarını açtığında, bakışlarım sehpanın üzerindeki çerçeveli bir fotoğrafa takılıyor. Fotoğrafta küçük bir çocuk oyun parkındaki tırmanma aletine tırmanıyor.

Anında, mutfak tezgahındaki çedar peynirli tavşan şeklindeki çikolata kutusunu hatırlıyorum ve ipuçlarını bir araya getiriyorum. "Çocuğunuz var mı?" Sesim yükseliyor.

Finn'in baba olduğundan haberim yoktu. Ama Finn'in baskın bir zevk verici olduğunu da bilmiyordum. Yani, durum böyle.

Bana dönüp bakıyor, yüzünde bambaşka bir gülümseme var. "Evet, o Zach," diyor, gözleri çerçevede oyalanırken sesinde gurur var. "Şimdi yedi yaşında."

Yani Finn onu... yaşını bile bilmiyorumken dünyaya getirmişti.

Ve merak ediyorum. Ama bu kirli geceyi birlikte geçirdiğim adamın bu yeni yönü beni daha çok meraklandırıyor. Finn çapkın, kışkırtıcı ve müstehcen konuşan biri. Cömert biri. Dost canlısı. Ve ilgili bir baba.

Bu da beni birkaç saniyeliğine garip bir şekilde üzüyor. Aramızda çok şey var. Babam aramızda olmasa bile, hayatlarımızda çok uzaktayız. Ben kariyerime yeni başlıyorum. O zirvede. O ebeveynlik yapıyor. Benim kedim bile yok, bitkilerden hiç bahsetmeyin bile. Bitki yetiştirme konusunda tamamen yeteneksizim.

Aradaki farklılıkları bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

Belli ki Zach bu gece burada değil. Nerede olduğunu merak ediyorum ama sormanın uygun olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca, muhtemelen Finn'in eski karısıyla birlikte.

"Büyük anne ve büyük babasıyla birlikte," diye ekliyor Finn, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi; bu konuda giderek daha da ustalaşıyor.

"Ah, yakın olmaları güzel," diyorum. Ama aile konusuna çok fazla zaman ayırmak istediğimden emin değilim. Ailemle çok fazla yakınlaşabiliriz.

"Aslında, velayeti onlarla paylaşıyorum," diye ekliyor mutfığa vardığımızda.

Kaşlarım çatılıyor. Büyükanne ve büyükbabayla ortak velayet alışılmadık bir durum. Ama onun bana böyle davranmasından hoşlanmayacağım için, en azından kurcalamamaya çalışıyorum. "Mutlu bir çocuk gibi görünüyor."

"Evet, öyle. Çok şanslıyım," diyor Finn, sanki içten içe parlıyormuş gibi ışıldayarak. "Onu son sekiz aydır tanıyorum. O zamana kadar bir çocuğum olduğunu bilmiyordum, bu yüzden alışmak biraz zaman aldı. Ama çok iyi bir alışma süreciydi."

Bu çok büyük bir şey ve şimdi daha fazlasını öğrenmek için can atıyorum, belki de pizza eşliğinde. Finn buzdolabını açar, kırmızı beyaz bir kutu çıkarır ve "Bu Zach'in en sevdiği yerden. Ama gözü karnından büyük, bu yüzden şu anda mutfakta bulunan aşırı seksi pizza severler için bolca var." der.

Ama Finn yarım yenmiş pizza kutusunu açınca yüzümü buruşturuyorum. Üzerinde sos var. Sanırım sosisleri ayıklayabilirim. "İyi görünüyor," diyorum neşeli bir şekilde.

Finn başını yana eğerek yüz ifademi inceledi. "Emin görünmüyorsun."

"Hayır, sorun değil. Harika," diyorum yapmacık bir neşeyle. Pizza sevgimden bahsettikten sonra yemeği geri çevirmek çok kaba olurdu.

"Ah," diyor, durumu kavrayarak. "Et yemiyorsunuz." Bu adam bana gelince çok sezgisel davranıyor ve garip olan şu ki, bundan rahatsız

olmuyorum. Beni çözdüğünde hoşuma gidiyor. İsteklerimi açıkça belirtmek zorunda kalmadığımda. Ama bu duyguyu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden bir kenara bırakmaya çalışıyorum.

“Ben koparmam. Ama koparabilirim. Vejetaryenler için bir yaşam hilesi bu,” diyorum, konuyu hafife alarak. “Önemli bir şey değil.”

Alaycı bir şekilde güldü, sonra kutuyu kapatıp pizzaya veda etti. "Daha iyi bir yaşam tüyosu, istediğinizi elde etmektir. Ben sizin bir öğün yemek yemenizi istiyorum. Yeniden bir araya getirmeniz gereken bir şey değil."

Bu sadece yemek. Ama onun ısrarını beğeniyorum. "Asya mutfağını seviyorum. Erişte, tofu, sebzeler ve baharatlı her şey."

Bu da bende sinsi bir gülümsemeye neden oluyor. "Acı sever misin?"

Bu imayı alıp değerlendireceğim. "Ne kadar sıcak olursa o kadar iyi."

İnleyerek yaklaştı. "Baharatlı yemeklere olan düşkünlüğünü çekici bulmam garip. Ama..." dedi çenemi tutarak, "Gerçekten de öyle."

Titriyorum, onu daha yakından tanımak, oğlu hakkında sorular sormak ve bir öpücük istemek arasında kaldım. Ama o konuyu değiştirdi, belki de artık aile hakkında konuşmak istemiyordur. Dudaklarımı araladım, öpücüğün galip gelmesine izin verdim. Dudaklarımın üzerinden bir öpücük kondurdu, nefesim kesildi ve sonra bıraktı.

Arkasını dönüyor ve telefonundan yemek siparişi verirken, açık bir pencereden içeri giren o cezbedici hanımeli kokusunu fark ediyorum. Derin bir nefes alarak, o ekranda meşgulken kokunun tadını çıkarıyorum. Mutfaktan sonra bir bahçesi var mı? Zach orada oynuyor mu? Babam Finn ve oğluyla tam burada, bu evde vakit geçiriyor mu? Bu mutfağa girdi mi hiç? Bir bira açtı mı? Yemek yedi mi?

Finn telefonu kapatırken, hanımeli ile uyuşmayan düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak şakaklarımı ovuyorum. "Yirmi dakika içinde burada olmalıyım," diyor beni incelerken. "Ne düşünüyorsun?"

Bunu bilmek istemezsin.

Her şey yolunda diye gülümsediğim bir ifadeyle "Hiçbir şey yok" diye yalan söylüyorum.

Yüzü karardı ve bana şüpheyile baktı. "Sana inanmıyorum."

Onunla gerçekleri dolandırmak imkansız, bu yüzden derin bir nefes verip soruyorum: "Pazar günü babamla koşuya çıkacak mısınız? Ofisinde ikinizin bu konuda konuştuğunu duydum." Belki bu rahatsızlığı kabul etmek durumu yatıştırır. En azından gecenin geri kalanında bunu geride bırakmama izin ver.

Ama yüz ifadesi soluyor, ciddileşiyor ve ben bu anı mahvediyorum. Zamanın dışında, sonuçların dışında gerçekleşen bu mükemmel geceyi.

"Evet. Plan bu," diyor.

"Bu sizin için zor olacak mı?"

"Yalan söylemeyi sevmiyorum. Yalan insanı içten içe kemiriyor," diyor ve bunu açıkça tecrübelerinden yola çıkarak söylüyor, ancak yalan söyleyen mi yoksa yalan söylenen mi olduğunu bilmiyorum.

"Olabilir," diyorum tereddütle. Daha fazlasını bilmek istediğimi sanmıyorum. Tek seferlik bir şey için çok ağır.

"Ama seninle birlikte olduğum için en ufak bir pişmanlık duyamıyorum," diyor, gözlerine kilitlenmiş bir şekilde, gözleri yoğun bir ifadeyle. "Sen duyuyor musun? Bu gece pişman mısın?"

Nasıl yapabildim ki? Onu ilk maskeli balodan beri istiyordum. Ve anlaşılan o ki, babamdan ziyade bizden bahsetmeyi çok daha fazla tercih ediyorum. "Hayır. Ben de seni düşünüyorum. Seni piyanonun başına çağırdığımdan beri," diyorum, bunu itiraf etmekten keyif alarak.

"Beni çağırdığını tahmin ediyordum," diyor dudakları yukarı kıvrılarak. "Şimdi söyle bakalım Jules. Şimdi seksin de pijamaların kadar hayranı mısın?"

Gülümsedim, konuyu değiştirmesine ısındım, yanaklarım kızardı. Kolunu belime doladığında midem altüst oldu. "Hayallerimden bile daha iyiydi," diye itiraf ettim.

"Eminim çok detaylı fantezileriniz vardır," diyor.

"Evet."

"Daha iyi olduğundan emin misin?" Emin değilmiş gibi değil, daha çok benimle oyun oynuyormuş gibi. Sanki bizi bir sonraki yatak odası buluşmamıza doğru flört ediyormuş gibi.

Sert bedenine karşı kıpırdanıyorum. "Bilmiyorum. Daha sonra tekrar dene, gör."

"Mmm," diyor ve boynumu okşuyor. "Değdi." Daha derin bir nefes alıyor. "Yaz Günü elbisesi giymişsin."

"Eh, biraz hoşuna gidiyor işte," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

"Kokuna bayılıyorum," diye ekliyor. "Ve görünüşüne de." Gömleğindeki bir düğmeyle oynuyor. "Kıyafetlerime."

Poz veriyorum, seks sonrası kostümümün tadını çıkarıyorum. "Bu tişörtü gerçekten beğendim," diyorum utangaç bir şekilde.

"O kadar güzel ki, eve kadar üzerinizde giymelisiniz," diyor.

"Bir seks ganimeti gibi mi?"

"Aynen öyle, Jules," diyor ve anlaşılan onu tanımaktan, onu öpmekten aldığı zevk kadar zevk alıyorum.

O kadar ki, merakımı gidermek zorundayım. "Hanımeli çiçeğine karşı bir ilginiz var mı? Pencerenin dışında kokusunu alıyorum. Geldiğimde fark ettim."

"Küçük bahçede bir çalı var. Birkaç ay önce buraya taşındığımda da oradaydı. Beğendin mi?"

"Çok güzel. Bana şunu hatırlatıyor..."

Ama gerçekten de bana ilk gençlik fantezilerimi hatırlattığını mı söyleyeceğim? Ona, bana sıcak bir günde öğleden sonra yaşanacak bir buluşmayı, ilk kez seks hakkında düşündüğümde, ilk kez bir erkeğin dokunuşunu özlediğimde hayalini kurduğum türden bir buluşmayı hatırlattığını ve şimdi bile bana seni hatırlattığını mı söyleyeceğim?

Tek gecelik bir ilişki için bu çok fazla.

"Sana neyi hatırlatıyor?" diye soruyor. Cevap vermeden gitmeme izin vermeyecek.

Ama belki biraz bir şeyler söyleyebilirim.

"İstemek," diyorum ve bu fazlasıyla yeterli gibi görünüyor. "Bana istemeyi hatırlatıyor."

Finn kısık bir homurtu çıkarır. "O zaman şimdi bana seni hatırlatacak." Gözlerimi öyle bir yoğunlukla dikeyyor ki, bu bana cesaret veriyor.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

Hafifçe gülümsüyor, belki biraz da utanmış bir şekilde. "Kırk." Bir an duraksıyor, sanki benden bir tepki bekliyor. Şok mu? Sürpriz mi? Ama ben öyle hissetmiyorum. Kırk yaşın gelmiş geçmiş en seksi yaş olduğunu hissediyorum.

Ve onun da benim böyle düşündüğümü bilmek istediğini hissediyorum. "Çok seksi bir kırk," diye ekliyorum.

"Peki siz kimsiniz...?"

"Artık bakireliğini kaybetmiş yirmi beş yaşında bir kadın," diyorum.

Gözleri sahiplenme ve gururla parlıyor.

"Ve o kişi ben oldum," diyor ve onun da benim kadar bundan memnun görünmesi hoşuma gidiyor.

* * *

Kısa süre sonra yemekler gelir ve adam ödeme yapıp teşekkür ettikten sonra merdivenleri işaret eder. "Balkonda yemek yemek ister misiniz? Sıcak gecelerde orası benim en sevdiğim yemek mekanım. Ona 'açık hava kafem' diyorum."

Asla olmaz.

Ama Finn'in benim bu yönümü okumasını istemiyorum. Ona kesinlikle obsesif-kompulsif bozukluğum olduğunu itiraf etmek istemiyorum. Bu yüzden olabildiğince kolay bir gülümseme takınmaya çalışıyorum. "Mutfak sorun değil," diyorum rahat bir şekilde. "Yani, yarı çıplakım."

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Ama belki de bu, onun daha fazla soru sormasını engeller.

Buzdolabını açarken gözlerinde bir şey parlıyor. Bir tür anlayış. "Hatırlamalıydım. Yüksekliklerden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye soruyor, bir kavanoz acı biber pulu alırken.

Ah.

Vay.

Çatı katını ve benim ona nasıl hayır dediğimi hatırlıyor. Seçeneklerimi gözden geçiriyorum; inkar edebilirim ya da konuyu hafife alabilirim. Ama oğlu ve en yakın arkadaşı hakkında sorular sorduğumda açık sözlü davrandı.

Ona karşılık olarak biraz dürüstlük sunmak istiyorum. "Haklısın. Gerçekten yüksekliklerden hoşlanmıyorum." Bu doğru. Hoşlanmadığım mesafenin boyutunu paylaşmayacağım. Bu, terapiye giden tarafımın bir parçası, ailemin bile bilmediği tarafım.

"Bu gerçekten zor olmalı," diyor düşünceli bir şekilde, mısır gevreğini tezgâhın üzerine koyarken. Bu adam hem seks ustası hem de bu kadar anlayışlı nasıl olabilir?

"Beni gerçekten rahatsız ediyorlar," diye itiraf ediyorum. Görünüşe göre onun da gerçeği ortaya çıkaran serum güçleri var. "Beni biraz korkutuyorlar."

Vay canına. Bu... bir nevi rahatlatıcıydı. Bu sözleri söylemeye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Mantıksız korkular çok utanç verici. Kabul etmesi çok zor. Ama şimdi üzerimizden küçük bir yük kalktı.

"Sadece dışarıdaki yükseklikler mi sorun oldu? Yoksa üçüncü kattaki yatak odam da senin için rahatsız edici miydi?" diye soruyor ve ben de onu

rahatlatmak için acele ediyorum.

“Yatak odaları sorun değil. İç mekanlar sorun değil. Sorun sadece balkonlar, köprüler ve çatı katları gibi yerlerde.”

“Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Herkesin korkuları vardır. Hepimizin sırf kaçınmak istediğimiz şeyler vardır... Ve burada yemek yemek de aynı derecede işe yarıyor,” diyor nazik gözlerle ve sıcak bir gülümsemeyle.

Beni baştan çıkarırken bana hiç de öyle bakmamıştı. Benimle birlikte olurken de bana öyle bakmamıştı.

Bu yeni bir görünüm ve kalbimi hızlandırıyor. Kısa birkaç karşılaşmada onun bunca yönünü nasıl görmüş olabilirim? Kararlı tarafını, açgözlü tarafını, baskın tarafını, sadık tarafını ve sonra da "dünyayı boş ver, onu daha çok istiyorum" diyen, suçluluk duygusuyla karışık zevkini...

Şimdi onun başka bir yönünü görüyorum ve eminim ki oğluyla olan ilişkisinde de böyle bir adamdır. Nazik, düşünceli, büyük yürekli ve anlayışlı.

“Sanırım bu da bizim sırrımız olacak. Balkon korkum,” diyorum ve eminim ki bu da diğerleri gibi onun için güvende.

"Hepsini saklayacağım Jules. Her birini," diyor ve sesinde bir teslimiyet var.

Kalbimde de öyle.

Bana bir tabak uzattı, ben de üzerine biraz erişte koydum ama acı biber pulu kavanozunu açınca kaşlarımı çattım, sonra da ona gösterdim. "Boş."

İçeriye bakıyor. "O zaman bu erişteler kendi başına acı olmalı."

Öyleler ve baharat açısından onlara beş üzerinden beş yıldız veriyoruz.

* * *

Daha sonra yatağa geri döndük ve saat ikiyi geçmişti, ama gecenin geri kalanı için endişeli hissetmiyordum. Senaryoları zihnimde kurcalamıyor ya da ne söyleyeceğim konusunda endişelenmiyordum. Burada, yatakta, aklımdakileri söyleyebileceğimi ve bunu güvenli bir şekilde yapabileceğimi hissediyordum. "Öp beni," dedim usulca.

Beni bedeniyle örtüyor, kıvranıp bükülene ve daha fazlasını isteyene kadar beni derinlemesine öpüyor. Adını fısıldıyorum, dilimde bıraktığı hissi, enfes bir tatlının son lokması gibi, zevkle yaşıyorum.

Kokusu beni sarıp sarmalıyor, ama bu, onun kolonyasının başka bir versiyonu gibi; içine seks ve benim notalarım, sönmekte olan bir ateşin közleri ve çiçekler solmadan önce kalan son orkide esintileri karışmış gibi.

Karanlık şehri kollarıyla sarıyor, ay çalınmış gecemizi mühürlüyor, şafağa çok hızlı yaklaşıyor.

ANANASININ ARDINDAN SABAH

Finn

Et yok. Sorun değil.

Adams'lı bir adam doğaçlamayı bilir. Cumartesi sabahı, mahalledeki markete yaptığım sabah koşusundan getirdiğim market poşetiyle kahverengi taş evimin merdivenlerinden hızla çıktım. Giriş kodunu tuşladım ve kapı arkamdan kapandıktan sonra Jules'un sesini bekledim. Daha erken, yedi buçuk bile olmamıştı. Şehirdeki yirmi beş yaşındakilerin alışkanlıkları hakkında artık pek bir şey bilmiyorum ama ben o yaşlardayken, cumartesi sabahı bu kadar erken kalkmamın imkanı yoktu.

Eminim hâlâ derin uykudadır, kestane rengi saçları yastığıma yayılmış, gözleri kırpışıyor, tıpkı az önce ayrıldığım zamanki gibi. Sanki başka bir sabah da benim yatağında olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Bu düşünceyi birkaç tehlikeli saniye boyunca aklımdan geçiriyorum, sonra göğsüm sanki bir kemerle sıkıştırılmış gibi daralıyor. Bu fikir birçok nedenden dolayı aptalca. Birincisi, en yakın arkadaşımın kızıyla geçireceğim başka bir sabah yok.

Sınırı aştın dostum. Bir daha o sınırı aşmayı aklından bile geçirme.

İkincisi, şu anda hiç kimseyle bir sonraki sefer için bir planımız yok.

Amacım olabileceğim en iyi baba olmak. Zach'e tüm sevgimi, tüm dikkatimi vermek. Jules hayatıma çarpık bir şekilde bağlı olmasa bile, onunla cinsel ilişkiden öte bir şey kuramazdım.

Romantizm bir yalandır.

Bir yıl önce, Marilyn ile çift terapisine gidiyorduk, her şey hakkında tartışıyorduk. Birlikte uyumayı bırakmıştık. Randevulara çıkmayı bırakmıştık. Anlamalı sohbetler etmeyi bırakmıştık.

Onun hiç aile kurmak isteyip istemeyeceği konusunda zaten tartışmıştık. Tanıştığımızda aile kurmak istemişti, evlendikten hemen sonra da çocuklardan bahsetmişti, ama bunların hepsi yalan. Soğuk, acımasız bir yalan. Benimle para için evlendi, aşk için değil, aile için de değil. Eminim ki evliliği sadece kendi maddi kazancı için sürdürdü.

Dişlerimi sıkıyorum ve beni rahatsız eden o karanlık bulut, mutfığa doğru giderken daha da kararıp soğuyor. Onu aklımdan çıkarmalıyım.

Şunu da hatırlamam gerekiyor ki, harika seks tam olarak da harika sekstir.

Başka bir şey yok.

Eski karımı Jules'la geçirdiğim tek sabahtan uzaklaştırmak için elimden gelenin en iyisini yaparken, çantayı boşaltıp bir ananas, bir kutu yaban mersini ve bir kutu granolayı tezgâhın üzerine koyuyorum. Sonra ellerimi yıkıyorum. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kalbim hafifliyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Harika seksdi dostum. Hepsi bu.

Jules oturma odasına doğru dönüyor, odanın diğer ucundan gözlerime bakıyor; askılı bir bluz ve tayt giymiş, saçları dağınık bir topuz yapmış, yüzü taze. Ama omzunda bir çanta var ve gözlerinde kaçmaya hazır bir ifade var.

"Hey," dedim kaşımı kaldırarak. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Mutfaktaki arkamdaki pencereyi işaret ediyor, parlak sabah ışığı içeri süzülüyor. "Güneş doğdu. Sanırım saatler önce balkabağına dönüştüm."

Ayrılışını hafife almaya çalışıyor ama bence bu kadar erken kalkmasının sebebi bu değil. "Beni... gittin mi sandın?"

"Hayır. Burası senin yerin. Neden böyle düşünüyim ki?" Ama ses tonu yalan söylediğini gösteriyor.

Mutfaktaki mutfak adasının etrafında dolaşıp, ondan bir adım ötede durdum. "Uyandın, beni yok gördün ve ne sandın, koşuya mı çıktım?"

İçini çekti. "Ne düşüneceğimi bilemedim. Seni tanımıyorum. Ve misafirliğimi uzatmak istemedim."

"Dışarıya markete gittiğimi bildiren bir not bırakmalıydım. Dediğim gibi, paslanmışım."

Hafifçe gülüyor ve biraz utançla başını sallıyor. "Bunlar benim için de yeni şeyler."

Tanrım, onun bunca yeniliğiyle neler yapmak isterdim! Ama bu mümkün değil. Kahvaltı ise mümkün. "Sana kahvaltı sözü vermiştim. Onu almaya gittim," diyorum.

"Bana yemek hazırlamak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Bu kadın için kimse güzel şeyler yapmıyor mu? Muhtemelen erkeklerden pek bir şey beklemeye alışkın değil. Bakire işte. Neyse, bir zamanlar öyleydi.

"Neye gülümsüyorsun?" diye merakla soruyor.

Sanırım yüzümde bir sırıtma belirdi. "Sizin için güzel şeyler yapmaktan ne kadar hoşlandığımı düşünüyordum. Başkalarının da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Sonra da muhtemelen bir sürü ahmakla karşılaşmışsınızdır diye düşündüm."

"Aslında pek fazla flört etmedim," diyor.

Hımm. Sanırım daha önce de berbat adamlarla çıkmıştır. "Gerçekten mi?"

"Flört etmek... karmaşık bir şey."

"Evet, anlıyorum," diyorum. Evlilik de öyle. Benim evliliğim de sevdiğim kadının tutmadığı vaatlerle doluydu. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak nefes veriyorum. "Ama biliyor musun, karmaşık olmayan bir şey var?"

"Ne?"

Tekrar sunum tabağına döndüm. "Hiçbir şeyi tek tek ayıklamak zorunda kalmayacağınız bir kahvaltı. Pastırma yok," dedim.

Yüzündeki gülümseme anında ve elektrik yüklüydü. "Yaşasın!"

Kahkaha atıyorum. "Daha önce hiç kimsenin pastırmanın yokluğuna sevindiğini görmedim."

"Her şeyin bir ilki vardır. Bana ilkini sen verdin," diyor göğsüne vurarak. "Ben de sana bir tane veriyorum." Onun bu alaycı tarafını çok seviyorum.

"Bu kahvaltıda da yumurta yok." Kaşlarımı çattım. "Yumurta yiyip yemediğinizden emin değildim."

"Evet, yerim. Yeter ki katı haşlanmış, rafadan, Benedict yumurtası gibi sulu, az pişmiş veya yumurta salatası içinde olmasınlar," diyor ürpererek. "Yumurta salatası felakettir."

"Yiyecek dünyasından mı?"

"Tüm dünyanın," diyor, vurgulayarak.

"Pekâlâ, o zaman sizi biraz... meyveyle şaşırtayım."

Gülümsüyor. "Dün gece bana seks hareketlerini gösterdin. Şimdi de kahvaltı hareketlerini göster."

Evet, o, The Scene'de tanıştığım kadın. Kütüphanede bana meydan okuyan kadın. Yanıma gelip beni kendisiyle birlikte olmaya zorlamamı isteyen kadın. İşte benim cesur kızım.

"Tamam," diyorum.

"Yardım edebilir miyim?"

"Kesinlikle imkansız," diyorum.

Tabureye oturmuş, homurdanıyor. "Pekala. Bay Patron."

"Benim otoriter olmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Bilmiyorum. Öyle miyim?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

İçinde biraz şımarık bir kız var ve onunla neler yapabilirdim ben. Arkasına geçip ellerini sıkıca kavradım. Titredi. "Bana sataşmaya devam edersen, bir daha gelmene izin vermeyebilirim," diye sertçe kulağına fısıldadım.

Bu sözler üzerine gerildi, belki de bunun tek seferlik bir şey olduğunu unutup unutmadığını merak ediyordu. Hiç unutmadım.

"Bir dahaki sefere derken... seni doyurduktan sonra demek istiyorum," diye ekliyorum. Ama çenemi sıkıyorum ve onunla bir gece daha geçirebilmeyi diliyorum.

Sadece bir gece.

Hepsi bu kadar.

Elimi bıraktım, tezgâha doğru gittim ve ananası kesme tahtasının üzerine koydum.

"Ananas mı? Beni gerçekten etkilemek istiyorsun, değil mi?"

"Orgazm ve ananas mı? Kalbinize ve ruhunuza giden yol bu mu?"

Çenesine dokunarak, "Yani, ananas oldukça lezzetli," dedi.

Gülümsüyorum. Bu da yeni bir şey. Bir kadınla gülümsemek. Bir kadınla iyi geçinmek.

Bu ilk buluşma etkisi, aptal herif. Tabii ki de sihir gibi hissettiriyor. Marilyn'de de öyleydi.

Eski sevgilimle ilgili düşünceleri kafamdan atmaya tekrar çalışıyorum. Ananas ve orgazmlarla dolu bir dünyada ona yer yok. Ahşap bıçaklıktan bir bıçak alıp meyveyi dilimledim ve bir kaseye koydum. Bir çatal bulup

Jules'e bir lokma uzattım. Dudaklarını araladı ve bana yedirmeme izin verdi.

Onun yemekten duyduğu memnuniyeti dile getiren mırıltılarından zevk alarak, isteğini memnuniyetle yerine getiriyorum. Ona bir lokma daha uzatıyorum ve o da alıp, fazla baştan çıkarıcı bir sesle "Daha" diye mırıldanıyor.

Tanrım, o kelime... "Bunu söylerken dikkatli ol," diye uyarıyorum.

Başını yana eğdi, rol yapmayı bıraktı. "Neden?"

"Bunun bana neler yaptığını bilmek istemezsin," diyorum sert bir şekilde.

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ama belki de haklıyım."

"Jules," diye uyarıyorum.

Kahverengi gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Daha fazla," diye mırıldanıyor.

Mutfak tezgahının etrafında sessizce dolaşıyorum. Kalçalarını sertçe kavrayıp, ona dik dik bakıyorum. "Bunu benim gibi bir adama söylersen, hemen şimdi seninle sevişmek isterim."

Ürperdi, sonra bacaklarını araladı. "Senin gibi bir adam," dedi ve yüzünü yana eğdi. "Yani beni zevkle cezalandırmayı seven biri mi demek istiyorsun?"

"Evet. Tam olarak bunu kastediyorum."

"Yani 'daha fazlasını' dediğimde bana daha fazlasını vermek istiyorsun. Seks yapmak mı istiyorsun?"

Kalçalarını daha sıkı kavradım, parmaklarımı etine batırdım. "Evet, ve 'sikmek' derken... seni orgazma ulaştırmayı kastediyorum."

Dudaklarını yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde yaladı. "Daha fazla, Finn. Daha fazla."

İşte bu kadar. Onu tabureden kaldırıyorum, taytını aşağı çekiyorum, sonra da hızla çıkarmasına yardım ediyorum. Taytı çıkardıktan sonra hiç de nazik davranmıyorum. Pembe külotunu yırtıyorum. "Arkanı dön. Ellerini tezgaha koy, kalçanı yukarı kaldır."

Pozisyon alıyor.

Saçlarını avucumun içine alıyorum, bir elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve parmağımı tatlı, ıslak vajinasının üzerinde gezdiriyorum. Titriyor, başını düşürüyor, saçları etrafına dağılıyor. İşte böyle, okşayıp

oynuyorum. Kulağına müstehcen övgü sözleri fısıldıyorum. "Çok güzelsin. Çok iyi itaat ediyorsun. Tüm orgazmları hak ediyorsun."

Gitgide daha da ıslanıyor. Daha çok kıvrılıyor. Elime karşı daha hızlı hareket ediyor. Böyle çok özgür, çok duyarlı ve bu benim motorumu çalıştırıyor. Nefesi kesilene, yalvarana ve paramparça olana kadar parmaklarımla onu beceriyorum.

Hepsi sabah sekizden önce.

Hâlâ orgazmın etkisiyle titriyordu, ben de saçlarını bıraktım, tatlılığını yaladım, sonra ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. "Şimdi daha fazla ananas ister misin?"

Baş dönmesi yaşıyor gibi görünüyor. "Evet, öyleyim. En sevdiğim meyve."

"Benim de öyle."

Ona kahvaltısını servis ediyorum ve onun orgazm sonrası halinin tadını, onun meyvenin tadını çıkarırkenki halinden bile daha çok çıkarıyorum.

* * *

Bir saat ve onun için birkaç orgazm daha, benim için de bir orgazm daha sonrasında, çantasını omzuna atıp yatak odamdan çıktı.

Ne yazık. Jules yatak odamda çok güzel görünüyordu. Sanki oraya aitmiş gibiydi.

Merdiven sahanlığının köşesindeki masanın üzerindeki oyuncak kamyonu bakışları takıldığında, benden birkaç adım önde aşağı indi. Dün gece Zach hakkında daha fazla şey sormak istiyor gibiydi, ama gecenin bu kadar erken saatinde ne paylaşacağımı bilemedim. Eski eşimden beri birlikte olduğum ilk kadın ve kuralları ya da zaman çizelgelerini bilmiyorum. Ama gece boyunca ve kahvaltıda Jules ile korkuları, arkadaşlıklarım ve birbirimize nasıl dokunmayı sevdiğimiz hakkında konuştuk. Bunların hepsi mahrem konular.

Dolayısıyla, "Şirin kamyonet" dediğinde, fırsatı hemen değerlendiriyorum.

"O benim," diyorum kuru bir şekilde.

Durdu, arkasına döndü. "Kamyonları sever misin, Finn?"

"Aslında, gerçekten neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye sorarak durumu yokluyorum.

Kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. "Kıçım dışında?"

Gülüyorum. "Evet, bunun dışında," diyorum ve sonra da devam ediyorum. "Bir şeyler inşa etmeyi gerçekten çok seviyorum. Bir ağaç ev görmek ister misin?"

Diyalog açısından bakıldığında, pek de sayılmaz. Bu öneriye nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama bu büyüleyici, karmaşık kadına kim olduğumu göstermek zorundayım.

Ödül mü? Büyü gibi bir gülümseme. "Bir ağaç ev görmek isterdim."

Onu merdivenlerden aşağı indirip mutfağın yan kapısından dışarı çıkardım, sonra da elini uzattım. "Şehrin en küçük bahçesi burası."

Ağzı açık bir şekilde, avluya/çitlerle çevrili çimenlik alana bakakalmış. Küçük alanın bir tarafı, volkan deneyimizden kalan lavlarla kaplı taşlarla çevrili. Kenarda, sadece üç metre ötede, yüksek bir tahta çit var. Sonra, köşede, içinde minyatür bir ev bulunan ağaç duruyor.

"Bu, New York şehrinin Yedi Harikası'ndan biri olmalı," diyor. "Manhattan'da başka ağaç ev var mı acaba?"

Çenemi kaşıdım. "İyi soru. Ağaç evlerin yaygınlığı üzerine bir araştırma yapmadım, ama belki asistanım bu konuyu inceleyebilir."

Ağaca doğru ilerlerken gözlerini devirdi, sonra gövdeye tırmanmak için merdiven görevi gören tahta bloklara hafifçe vurdu. "Ve yatak odası becerilerinizin etkileyici olduğunu düşünmüştüm. Ama bu bambaşka bir seviye. Oğlunuz..."

Sanki Zach hakkında soru sormanın kurallara aykırı olduğunu düşünüyormuş gibi duruyor.

"Çocuğum istedi, ben de yaptım," diyerek yarım kalan sorusuna cevap veriyorum.

Kadın kahkaha attı. "Bu kadar mıydı? Tek gereken bu muydu?"

"Aşağı yukarı öyle," diye itiraf ediyorum mahcup bir şekilde. "Belki de çok kolay kandırılan bir babayım."

Başını salladı. "Hayır. Bence bu çok tatlı." Bir an tereddüt etti, sonra sordu: "Bunu seviyor mu?"

"Evet, öyle. Sadece normal bir çocukluk geçirmesini istiyorum. Annesini kaybetmek kolay olmamıştır."

Eğer Jules tek gecelik bir ilişki istiyorsa, bu çok ağır bir durum olurdu. Gerçekten ilgili görünüyor, sadece merak değil ve çocuğumdan

bahsetmemek benim için zor. Onu bir sır olarak saklamak istemiyorum. Hatta sırlardan nefret ediyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm Finn," diyor, ayrıntılar hakkındaki anlaşılabilir kafa karışıklığına rağmen anlayışlı bir şekilde.

"Eski eşim onun annesi değil," diye hızlıca açıklıyorum, sonra hikayeyi biraz daha detaylandırarak ve kendimden de biraz daha bahsederek devam ediyorum. "Sekiz yıl önce Roma'da bir iş gezisindeyken annesiyle tanıştım. Amerikalıydı. Bir gece birlikte geçirdik ve soyadlarımızı hiç paylaşmadık." Pişmanlıkla iç çekiyorum. Keşke Nina'ya adımı ve numaramı verseydim. Keşke somut detaylardan yoksun, seksi bir oyun gibi görünen şeyi oynamasaydık. O zaman Zach'i tüm hayatı boyunca tanımış olurdum. "Neyse, birkaç yıl önce öldüğünde, ailesi beni bulmayı kendilerine görev edindi. Ve bunu yaptıkları için çok mutluyum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Çünkü onun babası olmaktan ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum."

Başımı öne eğerek yüz ifademi gizledim. "Açıkça belli değil mi?"

Ağacı okşadı. "İşte, ona bir ağaç ev yapmışsın."

"Evet, kesinlikle çok kolay kandırılan biriyim," diye onaylıyorum. Ama belki de çok fazla şey paylaşan biriyim. Kahretsin, bu kötü. "Çok fazla şey anlattın, değil mi?"

Jules seks konusunda yeni olabilir ama ben paylaşma konusunda kendimi yeni hissediyorum.

"Hayır, öyle değildi." Sessizleşiyor ama kafasında bir şeyler düşündüğü belli. "Dün gece oğlunuz hakkında meraklandım ama ısrar etmek istemedim. İnsanlar her şeyi kendi zamanlarında paylaşırlar. Bazen de hiç paylaşmazlar."

"Onu sır olarak saklamak benim için zor," diyorum.

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Ve yapmadığına sevindim," diye ekliyor ve sesinde bir hüznün var. Sanki bu durumun daha büyük bir şeye dönüşmesini diliyor. Başka bir gece. Başka bir zaman. Bahçede başka bir an.

Yirmi dört saatten az bir sürede çok şey sığdırdık. Çoğu insanın altı buluşmada paylaştığından daha fazlasını paylaştık.

Bu sadece kağıt üzerinde tek gecelik bir ilişkiydi.

Başka insanlar olsaydık, elini tutar, onu kapının yanındaki bir köşeye, komşulardan uzakta, neredeyse görünmez bir yere çeker ve evimin duvarına

yaslayarak öperdim. Onu dışarıda, hanımeli ağacının yanında sahiplenir, sevişirken ikimiz de arzunun kokusunu içimize çekerdik.

Sonra onu tekrar davet ederdim.

Ama dün gece öyle değildi. Bu sabah ve bu yakınlık, bu kolay bağlantı beynimi altüst ediyor.

"Dinlediğin için teşekkürler, Jules."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini göğsüme koydu ve tişörtümün kumaşını nazikçe kavradı. "Her zaman."

Bu kelime, tutamayacağımız bir söz gibi geliyor, ama keşke tutabilseydik.

* * *

Tam içeri girerken taksi servisi gelip geleceklerini mesajla bildirdi. Jules'u bir kez daha kendime doğru çektim, sonra boynunu kokladım. "Mmm. Sabah kokun da çok güzel. Seksi bir bahçe gibisin," dedim ona, ama övgüye son vermem gerek. Artık iltifat yok. Öpücük yok. Onu bırakmalıyım. Boğazımı temizleyip geri çekildim. "Hoşça kal, Jules."

"Güle güle... Finn." Sanki "Görüşürüz" diyecekmiş gibi duruyor.

Ama aslında, muhtemelen görmeyeceğiz. Yine de, ne olur ne olmaz diye ekliyorum: "Eğer seni şu kişiyle birlikteyken görürsem..."

Elini kaldırarak beni durdurdu. "—Biliyorum. Hiçbir şey olmadı."

O benden uzaklaştığında içimi buruk bir acı kaplıyor, ama yakında geçecek.

Elini kapı koluna koydu ve... kahretsin. Bunun hiçbir şey olmadığını düşünerek gitmesine izin veremem. Onu döndürdüm, yanağını avuçladım ve gözlerine baktım. "Teşekkür ederim. Dün gece için. Bu sabah için. Bana seni verdiğin için."

"Senin olmana sevindim."

"Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsiniz."

Utangaç bir şekilde omuz silkerek, "Aslında, sanırım öyleyim," dedi.

O, gün ışığına doğru uzaklaşarak ayrılıyor. Ben de evime geri dönüyorum; tezgahın üzerindeki telefonumda yanıp sönen bir mesaj görüyorum.

Tate: Beş mil. Şimdiye kadarki en hızlı süre. Yarın görüşürüz, tembel hayvan.

İçimde suçluluk duygusu kabarıyor. Ama yarın sabah arkadaşım ile görüştüğümde bununla yaşamayı bir şekilde öğrenmem gerekecek.

Şimdilik mutfağında dolaşıyorum ve kızının yokluğuyla mutfak bomboş geliyor.

BİR HİKAYEYİ ANLATMANIN BİRDEN FAZLA YOLU VARDIR

Jules

Küçük dairemin teknik olarak tek yatak odalı bile olmadığına eminim. Kiraladığımda emlakçı ona "küçük" tek yatak odalı demişti. Ama bu sadece emlak jargonunda "burada bir köşe var, oraya niş diyebiliriz" demekten ibaret.

O akşam, ben de dahil olmak üzere dört kadın benim köşeme doluştu.

Ben perukların sorumlusuyum, bu yüzden bu akşamki karaoke ve dans için hazırlık yapıyoruz.

Layla, ona ciddi bir anime havası veren küt mor peruğunu düzeltirken, "Bana bir bakın," diyor.

Harlow, "Bir peri gibi görünüyorsun," diye belirtiyor.

Layla, Harlow'un burnuna dokunarak, "Çok havalı bir peri," diye düzeltti.

"Ama tabii ki," diye ekledi Harlow, uzun, kıvrıkcık kiraz kırmızısı peruğundaki birkaç saç telini savurarak. "Ve şimdi kızıl saçlıların gerçekten daha çok eğlenip eğlenmediğini öğreneceğim."

Camden, bakır rengi ve parlak doğal saç tutamlarından birini çevirirken boğazını temizliyor ve "Ah, evet canım. Kesinlikle öyle," diyor.

Gözlerimi devirdim. "Doğru, Cam. Doğru."

"Ya da belki esmerler öyle yapar, Jules," diyor Cam, sanki "Dün gece ne yaptığını biliyorum" der gibi bir tonda.

Çünkü, evet, öyle yapıyor.

Daha önce spor salonunda yan yana duran eliptik bisikletlerde birlikte egzersiz yaptık ve ona hemen hemen her şeyi anlattım. Harlow ve Layla'ya bir şey söyleyip söylemeyeceğimden emin değilim, çünkü çok fazla şey paylaşmak istemiyorum. Ayrıca ağzımdan kaçırarak da istemiyorum. Bir şey söylesem, bu Finn'e veya bana zarar verir mi?

Hiçbir fikrim yok. Ama şimdilik, dışarı çıkmadan önce kızlarla birlikte peruk denemek ve eğlenmek istiyorum.

Dikkatimi dağıtmak da yardımcı oluyor. Buna çok ihtiyacım var. Evinden ayrıldığımdan beri, yani on bir saat önce, Finn'i neredeyse hiç durmadan düşünüyorum ve onu tekrar görebilmeyi diliyorum. Evine giderken sınırları biliyordum ama beynim aşırı düşünmeye programlı. Birkaç gün daha sonra muhtemelen onu bir daha düşünmeyeceğim. O zamana kadar da kendimi çok meşgul tutacağım.

Bu gece için en uygun stili bulmak amacıyla Layla'nın yanından sıyrılıp geçiyorum.

"Billie Eilish nerede?" diye soruyor Camden, bir yandan da peruklarımın arasında arama yapıyor.

"En üst raf. Sağ taraf," diye cevap veriyorum ve Lady Gaga'nın strafor kafasını alıyorum.

"Bekle. Perukların isimleri mi var?" diye araya girdi Layla, belli ki çok sevinmişti. "Benimki kimin?"

"Katy Perry," diyorum, elektrik mavisi peruğumu alıp taktığım peruk başlığının üzerine geçirirken.

"Peki Harlow'un kadrosunda kimler var?"

"Pembe. Cam ona bu ismi verdi." Lady Gaga'nın resmini ayarlarken telefonum bir mesajla titredi.

Yarınki yatırım fonu görüşmemizin saatini babam teyit edebilir. Aman Tanrım, sabırsızlıkla bekliyorum. Ama bir yandan da bununla başa çıkmam gerekiyor, bu yüzden peruğumu takar takmaz telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Kapıcı Hank, bana bir teslimat olduğunu ve komşuma da bir şey götürmesi gerektiği için yukarı getireceğini söylüyor. Hım. Bir şey beklemiyordum. Annemden çikolata olabilir, ya da belki de katıldığı festivalden gece boyunca sipariş ettiği bir şarap bile olabilir. Böyle şeyler yapmasıyla biliniyor.

"Hemen döneceğim," dedim ve kapıyı açtığımda Hank bana siyah çizgili pembe bir çanta uzattı.

"Buyurun, Bayan Marley."

Bu fotoğraf "Bugün Çok Güzel Görünüyorsun" adlı kitaptan ve kesinlikle annemden olmadığını biliyorum.

Çanta elimde arkamı dönüyorum. Bu hediye saklamanın imkanı yok. Hem heyecandan hem de endişeden tüylerim diken diken oluyor.

Ne diyecekler? Daha da önemlisi, ben ne diyeceğim? Kelimeler boğazımda kabarıyor, dilimi cezbediyor. Geceyi birlikte geçirdiğim adam zevk düşkünü bir Dominant. Bir erkeğe durmasını yalvarana kadar kaç orgazma dayanabileceğinizi düşünüyorsunuz? Bunu öğrenmek, sınırlarımı test etmek, onunla birlikte sınırları keşfetmek için can atıyorum.

Pembe ve siyah çantayı iki elimle sıkıca tutarken tüm arkadaşlarımdan gözleri üzerimde. Parmaklarım bu beklenmedik hediye açmak için kaşınıyor. Hem sıkışmış hissediyorum hem de heyecanlıyım.

"Kimden?" diye soruyor Harlow, gözleri merakla açılmış bir şekilde.

"Bugün doğum günün mü ve bize söylemedin mi? Başın belada," diye takılıyor Layla.

Bakışlarımı Harlow'dan Layla'ya, oradan da Camden'e çeviriyorum, sözlerimi tartıyorum. Finn'in "hiçbir şey olmadı" sözü zihnimde yankılanıyor. Topluluk önünde buna sadık kalmalıyım.

Camden araya girerek, "Ya da, kendinize bir şey mi gönderdiniz?" diye soruyor.

Onu öpebilirdim. Bana destekleyici küçük bir baş sallaması veriyor, bu garip durumdan kurtulmak için masum bir yalan uydurmama izin veriyor. Ama bunu gerçekten istiyor muyum?

Evet, Finn'i korumak istiyorum. Ama onun evine varmadan önce arabada geçirdiğimiz o anları, arkadaşlarımla mesajlaşmayı ve heyecanımı paylaşmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu düşünüyorum.

Hediye göndermiş olsa bile, Finn hayatımdan çıktı. Ama bu kadınların hayatımda olmasını istiyorum. Tamam, beni tamamen tanımıyorlar. Takıntı hastalığımı, manipülatif eski sevgilimi veya Willa'nın boğulduğu geceden sonra ailemin beni nasıl suçladığını bilmiyorlar.

Ama elimdeki bu çanta sadece güzel bir hediye içeriyor, ruhumun sırlarını değil. Ve bir hikaye anlatmanın birden fazla yolu vardır.

"Kendime hediye almayı çok severim," diye başlıyorum gergin bir şekilde gülerek, "ama bu sefer hediye benden değil."

Harlow bana doğru muzipçe sırıtıyor. "Peki, Jules, sanırım dün gece çok iyiydi." Son kelimeyi on heceye uzatarak, daha fazlasını anlatmam için beni

davet ediyor.

Göğsüm tuhaf bir umutla doluyor. Kalıcı bir dostluğa dair umut.

Layla, "Gerçekten, gerçekten çok iyi," diye ekliyor.

Sesleri nazik. İlgi gösteriyorlar, daha fazla şey söyleyeceğimi umuyorlar.

Cesur olan benim, cesur olan benim. Cesur olan benim.

Omuzlarımı dikleştirdim, mavi saç tutamımı geriye savurdum ve ilk deneyiminin hikayesini anlatma hakkımı kendime mal ettim.

"Bakın kızlar, dün geceki adam bana ne göndermiş bakalım," diye sinsî bir sırıtışla söze başladım. Poşeti tezgâhın üzerine koyup açtım, yumuşak, soluk pembe ambalaj kağıdını açtım. Sonra nefesimi tuttum. Mağazayı bildiğim için iç çamaşırı olduğunu biliyordum ama vay canına. Bunlar muhteşem. İçeri uzanıp nazikçe parlak, güzel pembe bir külot çıkardım. Bel kısmı düşük, küçük bir fiyonk ve yumuşak, narin dantelli. Finn'in bu sabah üzerimden yırtıp aldığı külotla neredeyse aynı ve bu anıyı hatırlayınca yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Kız arkadaşım. Detaylar. Muhteşemler!" diye mırıldanıyor Layla.

Harlow, ayağının ucunu neşeli bir şekilde yere vurarak, "Ve onları neden gönderdiğini öğrenmek istiyorum," diyor.

Daha fazla bir şey söylemeden önce, iliştilmiş notu okudum. Seni bunlarla görsem, muhtemelen ben de yırtıp atardım.

Yanaklarımın kızarmasını her yerimde, hatta vücudumun derinliklerinde bile hissediyorum. O pis, çapkın adam. Hem de zeki bir adam. Notu imzalamadı, bu yüzden gerçekten cesur bir şey yapıyorum. Notu arkadaşlarıma yüksek sesle okuyorum.

Bitirdiğimde Layla sevinçle çığlık atıyor. Harlow kollarını havaya kaldırıyor. Camden kendini yelpazeliyor. Ben de yatağa yığılıyorum, başım dönüyor. Kendimi biraz şampanya gibi, köpüklü hissediyorum. "Daha fazlasını istiyorum," diyor Harlow.

Doğrulup oturdum ve dün gece olanlardan bazılarını zihnimde canlandırırdım. "Çok, çok cömert biri."

Harlow kaşını oynatarak, "Cömert bir erkeği çok severim," dedi.

"Sanki saplantılıymış gibi," diyorum. "Bana sadece kitaplarda okuduğum şeyler yaptı."

"Beğendin mi?" diye soruyor Layla.

Dudaklarımı ısıırıyorum, anılara dalıyorum. "Beni orgazmlarla gece geç saatlere kadar uyutmadı. Ve bunu asla unutmayacağımdan emin oldu."

Dairem bir an sessiz kalıyor, ta ki Harlow kıskançlıkla iç çekene kadar. Sonunda, "Bu çok seksi," diyor.

Ve hava çok sıcaktı. Yoğun bir zevk gecesi idi ve şaşırtıcı bir şekilde güven de vardı.

Birbirimizin sırlarını saklayacağımıza güvenin.

Hâlâ o dalganın üzerinde ilerlerken, arkadaşlarıma bakıyorum ve onların kabulünü ve anlayışını içime çekiyorum. Bu anda, sadece cesur olan, gece dışarı çıkma planlarını yapan, mükemmel bir poker suratına sahip olan kişi değilim.

Ben de onlardan biriyim. Zaten olmak istiyordum.

"Beni orgazm için yalvarttı. Ve benden orgazm çıkarmak için canla başla zaman geçirdi," diyorum, biraz daha detaya girerek. "Az önce ona ne demiştin, Cam?"

Gururlu bir gülümsemeyle, "Edging'in Kralı" diyor.

Layla ıslık çaldı. "Vay be, kızım!"

Harlow, iki hafta önce onlara söylediklerimi hatırlayarak, "Özel partideki kişi o mu?" diye sordu.

Bunu söyleyebilirim, değil mi? Elbette Finn'in bir çeşit sapkınlık kulübüne sık sık gittiğini bilmiyorlardır. "Evet."

Layla, saçının bir tutamını çevirerek, "Peki," diyor, "onu tekrar görecekmisin?"

Kalbim sıkıştı. "Durum karmaşık, ama sanmıyorum."

Layla'nın kaşları çatıldı. "Neden olmasın ki? Sana külot gönderdi. Bir erkek, seni tekrar görmek istemiyorsa, seks sonrası hediye göndermez."

Aman Tanrım. Kahretsin. İtirafın bu kısmını neden tahmin edemedim? Baskıyı. Soruları. Neden olmasın sorusunu.

Ama ayrıntıları açıklamak zorunda değilim. Bazen, belki de çoğu zaman, aşk zaten uzun sürmez. "Sadece bir kerelik bir şeydi. İkimiz de kendi hayatlarımızla meşgulüz. Belki de böyle olması en iyisi," diyorum. Etrafımdaki anlayışlı yüzlere bakıyorum ve... boş ver.

"Kolay kolay güvenmem. Üniversitedeki eski sevgilim günlüklerimi okudu ve içindeki tüm detayları haftalarca bana karşı kullandı."

"Ne?" Layla'nın üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"Evet," diye onayladım. "Yani, bir erkek arkadaş edinmek için can atmıyorum." Yatağımdan fırlayıp dolabıma doğru gittim. "Ama dışarı çıkmak için can atıyorum."

Bu da doğru. Bunu dile getirdiğim için minnettarım, böylece beni tanıyacaklar ve anlayacaklar, ama en önemlisi, biraz eğlenmeye hazırım.

* * *

O gece, evimde yine yalnız kaldığımda, lavanta kokusu beni sakinleştirirken ve tek yoldaşım yıldızlarken, günlüğümü çıkarıyorum. Kart kayıyor ve ön yüzüne bakıyorum—mavi gökyüzündeki yıldızların resmi—sonra da içindeki kelimelere. Onları ezberledim. Uzun zamandır biliyorum onları, ama yine de okuyorum. Küçük Prens'ten bu alıntı bana her zaman bir huzur duygusu veriyor.

Sonra Willa'ya bu gece ne yaptığımı anlatıyorum.

Ona gizli dilimi tekrar okuduğumda, düşüncelerimin bu kaydını Brandon'a doğru sallamak istiyorum. Memnuniyet dolu bir alayla sallamak istiyorum. Artık beni asla çözemezsin.

Asla.

Sonra kilitliyorum.

Artık kimsenin özel düşüncelerimi okumasını istemiyorum.

ONUN ÖNÜNDE

Finn

Pazar sabahı Tate ile buluşmaya giderken, sanki bir maske takıyormuş gibi hissediyorum.

Arkadaşımla bunu yapmak istemiyorum. Yalan söylemekten nefret ediyorum ama bundan kaçış yok. Kardeşim Layla ile ilişkisini oğlundan sakladığında, ilk çıktıkları zamanlarda, Nick'e gizlice görüşmeyi bırakmasını tavsiye etmişim. Ama bu hafta sonu, gizlice görüşen bendim. Ama bu hafta sonu bitti. Artık geride kaldı.

Hemen egzersiz yapmam gerek. High Line girişindeki bankın yanında bacak kaslarını esneten Tate'i görünce yanına doğru koştum.

Başını kaldırıp, her zamanki gibi işine odaklanarak kısa bir onaylama işareti verdi.

Perşembe gününden beri hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyorum. Ki sanırım gerçekten de değişmedi.

"Gelmene şaşırdım," diyor sert bir şekilde. Neredeyse her şeyi sert bir şekilde yapar, kusursuz sözleşmeler yazmak hariç. İşte bu yüzden onu seviyorum. Hayatta dürüst, işinde ise çalışkan.

"Çünkü ben genellikle hiç gelmeyen biriyim," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Boğazını temizleyerek dün önceden vazgeçtiğimi hatırlattı.

Hayır, oraya gitmeyeceğim. Sabah saat yedide bile hafta sonu sporcularıyla dolup taşan koşu yoluna başımı sallıyorum. "Evde ısınma hareketleri yaptım. Hadi başlayalım, yaşlı adam," diyorum.

Gözlerini devirdi. "Siktir git."

Kolay bir hedef ama yine de kabul ediyorum. Arkadaşınız sizden sekiz yaş büyükse, her zaman yaşlı olduğu için onunla dalga geçebilirsiniz.

Sözlü atışmalar ve egzersiz, suçluluk duygumu örtüyor.

Sabah havası serin, ışık binaların kenarlarına vurarak altın rengi bir parıltı yaratıyor. Koşucuların arasından hızla geçerek tempomuzu artırıyoruz.

"Cuma akşamın nasıl geçti?" diye soruyor Tate. Dün koşmadığım için sorması kaçınılmazdı. Yine de can sıkıcı. "Son birkaç yıla göre daha iyi miydi?"

Bu kıvrınma mı? Şu an karnıma saplanan bir bıçak gibi.

Marilyn ile işler kötüye gittiğinde Tate her zaman yanımda oldu; tam da ihtiyacım olan şekilde, antrenman partneri olarak bana bir odak noktası sağladı, kanserden çocuk hastanelerine kadar çeşitli amaçlar için para toplayan triatlonlar buldu ve koşu, bisiklet ve yüzme için bir antrenman programı geliştirdi.

Bu durum onun ihtiyaçlarına da uygundu. Yarışlarımıza bağımlı hale geldi. Kızının ölümünden birkaç ay sonra yerel koşu kulübümüze katılmıştı ve bir keresinde bana koşmanın onun için bir terapi olduğunu söylemişti.

"Hiçbir şikayetim yok," diyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Tek şikayetim, bu sabah tam bir kaplumbağa gibi olman."

Daha hızlı koşarak öne geçiyorum, mesafeye ihtiyacım var. Belki birkaç gün sonra bu... bilgi gizleyerek yalan söylemek daha kolaylaşır.

Ama Tate dirençli biri. Kaybetmekten nefret ediyor. Bu yüzden yetişene kadar durmaksızın çalışıyor. Yetiştğinde ise konuşmanın kontrolünü ele alıyorum. "Peki ya sen? Liz yeni çalışanlarla nasıl gidiyor?"

Yol boyunca karısının şirketindeki projelerinden bahsediyor.

Bu benim için özgürlük demek; konfor alanımızın dışına doğru gittikçe daha da ilerlerken diğer koşucuları geride bırakmak. Son yılların kalp kırıklıklarını, belki de geçen geceki zevki bile geride bırakırken kalbim hızla çarpıyor. Ciğerlerim yanıyor ve bacak kaslarım acıyor, ama her geçen kilometreyle içimdeki huzursuzluk azalıyor, sanki duyguları yakıp atmışım gibi.

Çok geçmeden yavaşlıyoruz ve koşumuzun sonuna yaklaşıyoruz.

"Önümüzde yoğun bir hafta var," diyor Tate, patikadan çıkışa doğru dönerken nefesi hızlanarak. "Evrak işlerinin hepsi tamamlandı. Bu anlaşmayla gerçekten çok gurur duyuyorum."

Onun omzuna vuruyorum, ben de onunla gurur duyuyorum. "Öyle olmalısın," diyorum, hafifçe koşmaya başlayarak. "Bütün bunları sen başardın."

Dudaklarında nadir görölen bir gülümseme belirdi. Adam çoğu zaman duygusuzdu, neredeyse hiç duygusunu dışa vurmazdı. Nedenini anlıyorum. Cehennemden geçti ve bir daha böyle bir acı hissetmek istemiyor.

Yavaşça yürümeye başladık ve koşu yolunun hemen kenarındaki her zamanki kahve tezgahımıza doğru yöneldik. Tate, içtenlikle, "Bu yaşlı polise şans verdiğiniz için teşekkürler," dedi.

Gölüyorum. "Hayatımın en kolay kararıydı."

"Hayır, ciddiylim," diyor sesi daha kırılgan bir tonda. "İlk müşterim sendin. Büyük bir risk aldın. Sana karşı dürüst olmak istiyorum, Finn."

Ah, kahretsin.

Bıçak daha derine iniyor, daha da derine saplanıyor. "Yaptın dostum. Yaptın," diyorum, sadece bu anlaşmaya odaklanarak.

Cuma gecesi ve Tate'in kızını neden davet ettiğim veya o gelmeden önce neden iptal etmediğim konusunda fazla detaya girmek istemiyorum. Hatta "anlık bir karar" bahanesi bile bulamıyorum. Jules ile geçirdiğim gece tamamen önceden planlanmıştı.

Onu neden davet ettiğimi, neden iptal etmediğimi biliyorum; çünkü onu istiyordum.

Ama gün ışığında bakıldığında, bu mantık geçerli değil. Gerçek ve samimi bir dostluğa kıyasla bu çok zayıf ve önemsiz. En iyisi ona odaklanmak.

Tate avukatlık sınavını geçtikten sonra bana geldi. Kendi girişim şirketimi yönetirken, küçük sözleşmeleri başkalarına devrederek ona bir şans verdim. Yeteneğini kanıtladı. Nick ve ben yakın zamanda şirketlerimizi Strong Ventures adı altında birleştirdiğimizde, kardeşime artık Tate'in müşterilerinden biri olduğumuzu söyledim.

Hikaye burada bitiyor.

O benim avukatım. Anlaşmalarımı o yapıyor.

"Sonraki adımları hayata geçireceğimiz için yoğun bir hafta olacak," diyor arabaya doğru ilerlerken. "Ve teşekkür olarak kahve benden."

Hayır. Bu olmayacak. "Ben hallederim." Küçük bir şey bu. Ama kızıyla yattıktan ve ona külot aldıktan sonra kahvenin parasını ödemesinin imkanı yok.

Sipariş verdikten sonra, bardaklarımızla birlikte bir banka oturup önümüzdeki haftayı değerlendiriyoruz.

Bizim dostluğumuz var. Spor hedeflerimiz var. İş ortaklığımız var.

Gece hayatımla ilgili konuşmamıza gerek yok.

Durmadan.

* * *

"Ve sonra, sadık köpeğiyle birlikte, Kaptan Köpek ve Kaptan Adam, şehri bir kez daha kurtardıktan sonra gün batımına doğru yürüdüler," diyorum, Zach ile bugün öğleden sonra An Open Book'tan aldığımız bir çizgi romanın son sayfasını okurken.

Hikayenin bittiğine sevindim, çünkü ağaç evin daracık mekanında okumak zordu.

"Bir hikaye daha dinleyebilir miyim?" diye soruyor, genç sesi umut dolu. "Sonrasında ne olacağını bilmek istiyorum." Daha dik oturuyor, yeşil gözleri çılgınca parıltıyor. "Ya da belki Kaptan Dude'un sahip olduğu gibi bir köpek edinebiliriz?"

Kahretsin.

Aman Tanrım.

Bu istekle ne yapacağım?

Nick bu günün geleceği konusunda beni uyarmıştı. Bir gün köpek isteyecek ve o zaman çok kötü durumda kalacaksın. Aylar önceydi, Zach Central Park'ta bir Border Collie ile oynarken yakalanmıştı.

Zach'in saçlarını okşayarak, cazip konudan uzaklaşıyorum. Ben de köpekleri çok seviyorum. "Şu hikaye nasıl, evlat? Ama yatağa girdiğinde sana okurum." Son birkaç saattir içinde bulunduğum bükülmüş halden sıyrılıp doğruluyorum.

Zach'in istediği şeye sahip olabilmesi için ve tamam, babalık kaslarımı sergilemek için ağaç ev yaptım. Ama burada ne kadar zaman geçirmek isteyeceğini veya yetişkin bir adamın kendini küçücük bir ağaç eve sıkıştırmasının ne kadar rahatsız edici olacağını tahmin edememiştim.

Bugün zaten kabartma tozuyla çalışan bir roket yaptık ve bir yığın çizgi romanı bitirdik. Ama gün batımı yaklaşıyor ve yatak bizi çağırıyor.

Ağaç evden çıkarken uzuvlarım sızlıyordu, Zach de arkamdan aşağıya doğru hızla iniyordu.

Binanın içine girer girmez, mutfakta hızla ilerleyerek buzdolabına koştu ve kapağını sertçe açtı. "Hâlâ açım. Biraz daha ananas alabilir miyim?"

Jules'u düşünmeyi reddediyorum. Zach için ananasım var. Kendime bunu söylüyorum.

"Elbette, dostum," diyorum, sonra kabı alıp bir kaseye biraz tropikal meyve koyuyorum ve tezgahın yanına oturuyorum. Dün sabah bu tezgahta yaptıklarım, Jules'un güzel vücudundan kopardığım pembe külot ya da bunların komodinin çekmecesinde durması aklımdan geçmiyor.

Zach yemek yerken, önümüzdeki birkaç gün için planlarımızdan ve birkaç hafta sonra babam ve annemle kampa gitmeyi ne kadar dört gözle beklediğinden bahsediyoruz. Onlar, diğer torunlarıyla birlikte onu New York'un kuzeyine bir geziye götürüyorlar. Nick'in oğlu yirmi iki yaşında, ama David doğayı çok seviyor, bu yüzden ailece kamp yapmaya hazır.

"Kamp malzemelerini stoklamamız gerekecek," diyorum. Zach'in anne babamı yeni dedesi ve ninesi olarak benimsemesine sevindim. Ailesinin mümkün olduğunca çok üyesini tanımasını istiyorum.

Meyvenin son lokmasını yuttuktan sonra, "Tıpkı graham krakerleri, marshmallowlar ve çikolata gibi," diyor.

"Başka hangi kamp malzemeleri var?" diye soruyorum.

"Bir köpek," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Müzakere becerilerinde bana benzediğini şimdiden görebiliyorum." Alnına bir öpücük konduruyorum.

Temizliği bitirdikten sonra ikinci kata çıktık ve o da yatağa hazırlanmaya başladı. Yorganın altına girerken, gözlerinde sorularla odasını inceledi. "Baba, benden önce bu odayı ne yaptın?"

Ondan önce. Bazen sanki ondan önce diye bir şey yokmuş gibi geliyor; o, uzun zamandır istediğim kişiydi.

"Senden önce burası benim değildi," diyorum yatağın kenarına oturarak.

Başını yana eğerek beni merakla inceledi. "O zaman nerede yaşıyordunuz?"

"Altmışlı yıllarda çok yüksek bir binada, eski eşimle birlikte."

"Bu evi benim için mi aldın?"

"Evet, doğru. Sen ve ben, dostum," diyerek bacağına hafifçe vurdum.

Geniş ve harika bir şekilde gülümsüyor. "Bu çok güzel," diyor. "Büyükannen ve büyükbabanın seni bulmasına çok sevindim."

Kalbim sevinçle doldu. "Ben de. Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin," dedim, ona sarılırken boğazım düğümlendi. "Keşke seni bütün hayatın boyunca tanısaydım."

Ama en azından artık o yanımda. Tüm dünyada benim için en önemli şey o.

Ebeveynlik işte böyle tuhaf bir şey. Birini hiç tanımamaktan, o kişinin tüm kalbiniz olmasına geçiyorsunuz.

İyi geceler diyorum, ev artık o kadar boş değil. Ofisimde biraz çalışıyorum, sonra sonunda yatağa gidip kapımı kapatıyorum. Yalnız başıma, karanlıkta, yorganın altında, mesajlarımı açıyorum, kendime son bir kez daha göz atma izni veriyorum.

Jules: Bunları giydiğimde seni hatırlayacağım.

Bu mesajı duyunca tüylerim diken diken oldu. Ve onu fotoğraflarda hayal ediyorum, beni düşünürken neler yapıyor olabileceğini düşünüyorum.

AÇIKÇA KONUŞMA ÖZGÜRLÜĞÜ

Jules

“İşte. Ve açıldı.” Babam Zoom görüşmesinin kendi tarafını bitirdiği için memnun görünüyor. Emeklilik planlaması benim için rahatlatıcı bir Pazar akşamı fikri değil, ama artık bitti.

“Teşekkürler baba,” diyerek yatırım fonu sayfasındaki pencereyi kapatıyorum.

İçini çekerek rahatlamış bir ifadeyle, "Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum..." dedi.

Bu kelime çok anlam yüklü geliyor. Ama Willa'nın başına gelenlere kimse gerçekten hazırlıklı olamazdı. Yine de, geleceğime hazırlanmak, pratik olmak ve sorumluluk sahibi olmak, onun Willa'ya duyduğu saygının bir göstergesi.

En azından ben öyle düşünüyorum. Bilmiyorum. Bu konuda konuşmuyoruz.

"Başlamak için asla çok erken değil. Keşke daha erken tasarruf etmeye başlasaydım," diye itiraf ediyor.

“Elbette, anlıyorum,” diyorum. Yatırım fonumda sadece beş yüz dolar var, ama sanırım bu da bir şey. İleriyi düşünmenin bir zararı olmaz, gerçi en çok ilgimi çeken gelecek bu hafta ve Bridger'ın benim için planladığı gündem. Patronum birkaç gün içinde Los Angeles gezisinden dönecek ve Happy Enough'ın yeni sezonunu görüşmek ve The Rendezvous hakkında daha fazla konuşmak için Webflix toplantılarından bazılarına katılmamı istiyor.

"The Rendezvous" üzerinde daha fazla çalışma umuduna çok fazla kapılıp gitmiyorum ve bunun yerine babama ve onun finansal tavsiyelerine odaklanıyorum. "Çok geç başlamayacağım," diyorum.

"Güzel. Bu, en büyük pişmanlıklarımın biri," diye ekliyor.

En büyük pişmanlıklarından biri. Ama en büyüğü değil. Hepimiz onun en büyük pişmanlığını biliyoruz: Willa'nın boğulduğu gece evde olmaması. Willa gizlice dışarı çıkmıştı. Ama o geceden de bahsetmiyoruz.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diyorum.

"Her zaman, sevgilim." Bu da nadir rastlanan bir durum; ses tonundaki gizli sevgi. Sonra da ekliyor, "Seni seviyorum."

Kendimi çok kötü hissediyorum. En yakın arkadaşıyla yattığımı bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü acaba?

Ama ben de aynı sözleri tekrarlıyorum: "Ben de seni seviyorum."

Boğazını temizledi. "Şey, bu hafta görüşürüz."

"Öyle mi?" Perşembe akşamı yemeğini kastediyor olmalı. "Elbette, Perşembe günü."

"Doğru, doğru," diyor ve saatine bakıyor. "Gitmem gerek."

Zoom görüşmesini bitirdik ve az önce neden garip davrandığımı düşünmek istemiyorum. Benim de garip davranmamın sebepleri var. En iyisi onları da konuşmayalım.

* * *

Hayatımın hikayesi bu—neredeyse her zaman halk önünde söylememem gereken bir şey söylemekten korkarım. Ama asla söylemem.

Benim takıntı bozukluğum işte böyle işliyor. Korku bile beni mahvetmeye yetiyor. Ama bu korku için bir psikiyatriste gitmenin en güzel yanı şu ki... İstedğim her şeyi söyleyebiliyorum.

Bu paylaşım özgürlüğünün verdiği cesaretle, Pazartesi sabahı erken saatlerde Shira Bergman'ın ofisine bir toplantı için girdim ve kapı kapanır kapanmaz şunu söyledim: "Cuma gecesi babamın en yakın arkadaşıyla yattım."

Bana gözlerini kocaman açarak bakıyor.

Oturup sırtıttım, onu şaşırtmayı başardığım için biraz şeytani bir keyif duyuyordum. "Seni şok ettim," dedim, apaçık ortada olanı belirterek.

"Evet, yaptın. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Evet," dedim, bacaklarımı çaprazlayıp gözlerine bakarak. Koyu, kıvrık saçları bilge yüzünü çerçeveliyordu ve sabırla bekliyordu.

Ama buna gerek yok. Ben çok istekliyim. Anlatacaklarım var. Ondan güvence istemiyorum. İyi olduğumu söylemesine ihtiyacım yok. Ona gizli hayatımda neler olup bittiğini anlatmak istiyorum.

Detayları saklamıyorum. Ona kostümlerden, seksten, orgazmlardan, külot hediyesinden ve onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeğinden bahsediyorum ve anlatmayı bitirdiğimde, bana düşünceli bir bakış atıyor; bu bakış, beyninin Pazartesi sabahı verdiğim şok edici haberi sindirmeye çalıştığını gösteriyor.

"Sizce bu durum, aile terapisine gittiğinizde yaşananlarla ilgili olabilir mi?"

Ne? Başım dönüyor. Cinsel ilişkiye girmemden ve bundan zevk almamdan bahsederken, onun bunun aile terapisine gittiğimiz zamanla ilgili olduğunu düşünmesine nasıl geldik?

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkesle birlikte gittiğinizde işlerin iyi gitmediğini söylediniz."

Doğru. Annem, babam, Liz ve ben, tüm acı ve suçlamayla başa çıkmak için birkaç kez birlikte yas terapisine gittik. Başlangıçta seanslar faydalıydı, hatta arındırıcıydı. Ama korkunç bir şekilde ters giden şey, o seanslardan birinin ertesi günü Willa'nın mezarı başında oldu. Babamın kız kardeşimin mezar taşı başında ağladığında bana söylediklerini Shira'ya hiç anlatmadım. Kimseye anlatmadım. Kimseye anlatamam. Sözler çok acı veriyor. Shira'ya sadece yasımızla iyi başa çıkamadığımızı söyledim. Son zamanlarda, kayıp hakkında konuşmam için beni daha çok teşvik ediyor ve bazen kız kardeşim hakkında konuşuyorum, ama bugün konuşmak istemiyorum.

"Ondan intikam almaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, bu noktaya takılıp kalmış bir şekilde.

"Ben öyle demedim. Siz öyle mi anladınız?"

Aşağı yukarı öyle. "Finn'le ilk tanıştığım gece kim olduğunu bilmiyordum. Babam yüzünden tekrar görüşmeyi kabul etmedim. Onu görmek istiyordum," diyorum sinirli bir şekilde. Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Jules, demek istediğim bu değildi," diyor, ben paniklerken sakinliğini koruyarak.

"Ne demek istedin?" diye sordum kollarımı kavuşturarak.

"İlk birlikte olduğunuz kişiyi, onunla bir ilişki kuramayacağınızı bilerek mi seçtiniz acaba? Sizin sözlerinizle, onu bir daha asla görmeyeceğinizi bilerek mi?" Öne eğiliyor. "Bunun geçmişinizle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Belki ailenizle birlikte terapiye gittiğinizde neler yaşandığını konuşabiliriz."

Hayır.

Hayır, yapmayacağım. O korkunç zamanı tekrar yaşamak istemiyorum. Ve o da bunu biliyor.

"İstemem," diyorum biraz sakinleşerek. "Bu hafta birkaç toplantım var. Patronum The Rendezvous hakkında konuşmak istediğini söyledi ve umarım bana o programı atar. Bunun için stratejilerimizi gözden geçirmeyi tercih ederim. İş toplantısı sırasında cinsel düşüncelere dalmak gerçekten istemiyorum."

Shira başını sertçe salladı ve "Haklısın" dedi.

Seansımızın geri kalanında farkındalık tekniklerine ve bilişsel davranış becerilerine odaklanacağız. Gelecek düzeltilebilir. Onun yardımıyla ilerleyebilirim.

Neden geçmişle yüzleşmemi istediğini anlamıyorum. Ne kadar yazarsam yazayım, kız kardeşimin o yaz gecesi başına gelenleri değiştiremem.

Ya da evden ayrılmadan önce ona söylediklerim.

Ya da babamın aylar sonra bana söyledikleri.

* * *

Çarşamba günü Bridger kapımı çaldı ve ben de siyah gözlüklerimi düzelterek dizüstü bilgisayarımın başını kaldırıp onu selamladım. "Los Angeles'taki toplantıların nasıl geçti?"

"Harika," diyor sanki başka bir şey konuşmak istiyormuş gibi. "Bir saniyeniz var mı?"

Sinirlerim alt üst oldu.

Beni işten çıkarıyor.

Beni azarlıyor.

"Elbette," diyorum, endişelerimi bir gülümsemeyle gizleyerek.

"Bugün öğleden sonra Streamer'daki yeni yöneticilerle yapacağım toplantıya katılmanızı umuyordum."

Oh, çok şükür.

Birkaç programımızın yapım koordinasyonunu ben yürütüyorum, ancak hiçbiri Streamer'da yayınlanmıyor. "Elbette. Ama nedenini merak ediyorum?"

Ve umudumu koruyorum. Bana ekmek kırıntıları bıraktı. Ama onları yememeye ya da beni doyurmalarına izin vermemeye çalıştım. Umut edip sonra kaybetmek istemiyorum.

"Listene bir dizi daha eklemek istiyorum. Bunun karşılığında küçük bir maaş zammı da vereceğim. The Rendezvous'un yapım koordinasyonunu üstlenmek ister misiniz?"

"Bunu çok isterdim," diyorum ve sevincimi gizlemeye çalışmıyorum. Gizleyemiyorum. Bu, tam da aradığım dizi. Üzerinde çalışmayı çok istiyordum ama çok kıdemsiz olduğumu düşünmüştüm.

"Harika," diyor ve ardından mahcup bir gülümsemeyle ekliyor. "Senaryoları okumanı istememin sebebi buydu. Geçiş yapmayı umuyordum, ama önce açık bir yapımcı görevi olup olmadığından emin olmam gerekiyordu ve varmış."

"Paris'i ve dizinin geçtiği semtleri araştırdım. Sanki Montmartre'da bir tur düzenleyebilmişim gibi hissediyorum," diyerek kendimi övüyorum. Babam gurur duyardı.

"Harika. Hemen işe koyulmaya hazır olduğunuzu biliyordum. Ya da kaldırım taşlarına, demeliyim." Kırmızı gömleğinin kolunu yukarı çekiyor. "Öğlen saat 12'de yöneticilerle öğle yemeğinde buluşacağız."

"Oradayım," diyorum.

* * *

Lyft ile şehir merkezindeki popüler bir iş yeri olan McCoy's adlı biftek restoranına gidiyoruz. Yol boyunca dizi, çekimler ve yoğun program hakkında sohbet ediyoruz, ardından Bridger öğle yemeğine geçiyor. "Ah, bir de McCoy's'tan bahsetmek istiyorum. Sadece biftekten daha fazlasının olduğunu bilmenizi istedim," diyor Bridger, zümrüt yeşili tenteli restorana

vardığımızda. "Harlow, makarna ve salatalarının muhteşem olduğunu söylüyor."

Yeme şeklimi düşünmesi çok nazik bir davranış. Patronumda takdir ettiğim şeylerden biri bu. Ama benim için endişelenmesini istemiyorum. Arabadan inerken, "Yan yemekler en iyisi," diyorum.

"Harlow da aynı şeyi söylüyor." Kapıya doğru giderken telefonu titriyor. "Bir saniye," diyor, durup baş parmağıyla ekranda geziniyor. Sonra bana bakıyor. "Gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama babanız burada."

Bu garip. "Streamer ile mi çalışıyor?" diye soruyorum, ama öte yandan, müşteri listesi babamın benimle paylaşmadığı birçok şeyden biri.

"Yöneticilerden biri için bazı işler yapıyor," diye açıklıyor Bridger, meşe panelli lokantaya girerken. Işıklar loş ve hostes selam vermeden önce masaları inceliyor.

"İşte oradalar." Bridger, Streamer yöneticilerini gördüğü uzak bir köşeyi işaret ediyor. Çok odaklanmış, her zaman tetikte ve hızlı hareket eden biri.

Restoranın bir ucundan diğer ucuna doğru ilerliyoruz. Shira ile yaptığım çalışmalar, beklenmedik durumlara dair kaygılarımla başa çıkmama yardımcı oldu, ancak hiçbir terapi, bakışlarım karşılaştığımız insanlara takıldığında yaşayacağım duruma beni hazırlayamazdı.

Babam ve Finn.

ONUN İŞ DÜNYASI TAVRI

Jules

Hayatın sürprizlerle dolu olduğunu söylerler.

Bridger bana çok istediğim işi teklif ettiğinde böyle bir sürpriz beklemiyordum. Finn'in kaşlarının çatılmasına bakılırsa, o da beni görmeyi beklemiyordu. Babam muhtemelen biliyordu ama gizlilik nedenleriyle bana bir şey söyleyemedi.

Yine de, Bridger konuşurken son derece profesyonel bir şekilde gülümserken, yıllarca uslu kız rolünü oynamanın verdiği tecrübe devreye giriyor. Babamı tanıyor, belli ki, bu yüzden gülerek, "Tate, Jules'u elbette tanıyorsun. Bilmediğin şey ise, üç saat önce The Rendezvous yapım ekibine katılmış olması" diyor.

Babamın gözlerinde kısa bir an heyecan belirliyor, sonra yüz ifadesini polis ifadesine dönüştürüyor—tamamen soğukkanlı ve kontrol altında. Ama onu soğukkanlı olmadığı zamanlarda da gördüm. Yıkılmış, paramparça olmuş haldeyken. Hayatının en kötü günlerinde onu gördüm. O korkunç görüntüleri silmeye çalışıyorum.

"Harika haber," diyor babam. "Julia'nın bu kadar değerli hale gelmesine çok sevindim." İyi niyetli ama bu beni masadaki çocuk gibi hissettiriyor. Zaten bu üç adamla da kendimi öyle hissediyorum. Aramızdaki yaş farkını ve deneyim farkını görmezden gelmek zor.

Bridger, "Bu kadar kısa süre sonra tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim" diyerek Finn'e döndü. "Siz Finn Adams olmalısınız.

Yatırımınız için tebrikler. Streamer'da neler yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Finn boğazını temizlemek için bile bir an beklemeden Bridger'ın elini sıkıyor ve "Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum Bridger, ve yarın sabah anlaşmayı duyurmadan önce bunu yapabildiğimiz için mutluyum." diye cevap veriyor. Bana, çünkü ben bu konuda bilgisizdim, Strong Ventures'ın yeni kurulan yayın platformu Streamer'a çoğunluk hissesi için yatırımını yeni tamamladığını hızlıca açıklıyor. "Ve dizinin gördüğü ilgi nedeniyle, Strong'daki ekibimin yarınki basın bülteninde The Rendezvous'u öne çıkarabilmesi için yapımcılarla tanışmak istedim."

"Kulaklarıma müzik gibi geldi," diyor Bridger, henüz başlamamış olan diziyle haklı olarak gurur duyarak. Bana dönüyor. "Ve Jules de bu ekibin bir parçası olacak. Eminim Jules'u tanıyorsunuzdur."

Bunu söylüyor çünkü babam Finn'in avukatı. Dolayısıyla Bridger doğal olarak babamın beni arkadaşına ve müvekkiline anlattığını varsayıyor.

Finn'in beni başka birçok yönden tanıdığından haberi yok.

"Seni görmek ne güzel," dedim, elini alıp olabildiğince hızlı bir şekilde tokalaşırken, o büyük ellerini benimkilerin etrafına sarıp beni duvara yaslamayı nasıl sevdiğini düşünmemeye çalışarak.

Ellerimizi bıraktığımızda rahatsız bir şekilde yutkunuyorum.

Bridger, "Onu The Rendezvous'a geçirmek için bir fırsat arıyordum ve yakın zamanda bir boşluk oluştu," diye ekliyor. "Tasadüf değil mi?"

Finn, "Ne tasadüf ama!" dercesine içten bir gülümseme sergiliyor. Ama eminim içten içe "Gerçekten de çok tuhaf!" diye düşünüyor.

Çünkü ben de öyleyim.

Babamı kenara çekip, Finn'in Streamer'ın yarısını satın almak için çalıştığından neden hiç bahsetmediğini sormak istiyorum. Düzenli olarak Streamer'a programlar sunduğumuzu biliyor. Tamam, babamın iş anlaşmaları gizli, gizlilik sözleşmeleriyle korunuyor. Ama eminim ki Pazar gecesi garip davranmasının sebebi de buydu. Henüz programa dahil olmamış olsam bile, anlaşmasının iş hayatımla yakından ilgili olduğunun farkında olmalıydı. Her avukat gibi etik değerlere çok önem veriyor ve anlaşmalarının eksiksiz ve doğru bir şekilde yapıldığından emin oluyor.

Bu, şimdiye kadarki en garip öğle yemeği olacak. Otururken, parmaklarımı oyalamak için kalem eteğimin üzerinden elimi düzeltiyorum, sonra da gözlüklerime götürüp ayarlıyorum.

Garson menülerle yanıma geliyor. Menüdeki yemeklere gereğinden uzun süre bakıyorum. Zaten sipariş edeceğim sadece birkaç şey var. Ama her bir yemeği sanki matematik denklemleri çözüyormuş gibi inceliyorum.

Menüye bakmazsam nereye bakacağım? Ya Finn'e yanlış bakarsam? Ya Mary Jane ayakkabılarımla yanlışlıkla pantolonuna sürtünürsem? Ya babamla konuşurken birden Finn'in beni yatağına nasıl yatırıp yediğini hatırlarsam?

Yanaklarım kızaracak.

Ve... harika. Gerçekten harika. Zaten öyleler.

Yüzümü aşağıya doğru eğik tutuyorum, kızarıklığın çabuk geçmesini umuyorum. Bu çok utanç verici, bu kadar kolay kızarıyorum.

Geçecek. Geçecek. Geçecek.

Öğle yemeği menüsüne uzun süre bakakalıyorum çünkü Sezar salatası mı yoksa şef salatası mı daha iyi sorusu gerçekten büyüleyici bir ikilem.

Adamlar menülerini bırakıp zaman geçirmek için New York Comets hakkında boş boş sohbet ederken ben okumaya devam ediyorum. Komik olan şu ki, Bridger'ın babam kadar spor meraklısı olmadığını biliyorum. Bridger daha çok tiyatrocudur. Ama küçük sohbet sanatında ustalaştığı için takımın kısa stop oyuncusu veya kazandıkları galibiyet serisi hakkında akıllıca bir yorum yapabiliyor.

Spor sohbetlerinde de yalan söyleyebilirim ama ağzımı hiç açmak istemiyorum.

Neyse ki garson geldi ve bize özel yemekleri anlattı. Belki de tüm yemek boyunca burada kalır. Keşke.

Ama hayır, o gidiyor ve ben masada patronumla, babamla ve benden kopardığı pembe dantelli külotların yerine yenisini gönderen adamla baş başa kalıyorum.

Beni şimdi öldür.

Bridger, Finn'e Streamer'a onu neyin çektiğini sorarak sohbetin bir sonraki turuna başlıyor. Cuma gecesi sevgilim, koltuğuna yaslanmış, havalı ve kendinden emin bir şekilde, beni tahrik eden o derin, seksi sesiyle konuşuyor. "Strong Ventures'ın içerik işinde daha derinlere inmesini istiyordum ve açıkçası, tüm medya sektörü Webflix'e ciddi bir rekabet getirecek yeni bir yayın ağı arıyordu. Ben de bunun öncülüğünü yapmak ve Webflix'i biraz korkutmak istiyorum. Onları birazcık ürkütmek istiyorum." Onun umursamaz, küstah omuz silkmesi, beklediğimden daha ateşli.

Ama sonra, Finn'le bir hayalet olarak karşılaştığım gece, onun özgüveni beni etkiledi.

Gatsby rolünü oynadığı gece, onun kararlılığı beni ona daha da yaklaştırdı.

Yoğunluğu ve şaşırtıcı hassasiyeti, geçen hafta sonu beni mutluluktan uçurdu.

Şimdi mi? Onun zengin iş adamı tavrı beni çok etkiledi.

Lanet olsun vücuduma.

“Rekabetin ayaklarının dibinde olduğunu, nefeslerinin enselerinde olduğunu hissetmelerini sağlayın,” diye devam ediyor Finn ve aman Tanrım, boynum yanıyor. Derim alev alev yanıyor. “Ve bence The Rendezvous gibi popüler bir proje, saldırıyı başlatmanın en iyi yolu.”

Üşüdüm, sonra da vücudumun verdiği tepkiyi kimsenin fark etmemesi için gözlüklerimi tekrar düzelttim.

Gözümün ucuyla Finn'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirmediğini görüyorum. Ama anında siliyor o gülümsemeyi.

Bana olan etkisini fark etti.

Tabii ki fark etti. Bu adam beni her zaman fark ediyor. Beni her zaman görüyor. Bu hem ürkütücü hem de çekici aynı anda.

Babamın yönüne bakmayı reddediyorum.

Bridger, Finn'e memnun bir gülümseme gönderdi. "Bir Açılış Numarası projesi hakkında bunu duymak gerçekten çok hoşuma gitti."

Babam boğazını temizledi. "Sen de öyle olmalısın Julia. Diziyi çok merak ettiğini biliyorum."

İş bulmamı sağlayan bağlantıyı o sağlamış olabilir, ama ben işimi kendim hallettim. Sohbetin içine katılmam için bana işaret vermesine gerek yok.

“Evet, gösteriye bu kadar heyecan olması harika. Ben de şimdiden programlama karmaşasına daldım,” diyorum. Bu benim özel yeteneğim.

"Bu yüzden Jules'u The Rendezvous'a aldım. Lojistik konusunda bir dahi," diyor Bridger.

"Teşekkür ederim," diyorum.

“İlgili olmana sevindim,” diyor Finn. Bakışları benimkilerle buluşuyor, yeşil gözleri keskin. Ama iş odaklı modunda bile, o irisler hâlâ bacaklarımın arasında bir sızıya neden oluyor. Bu kesinlikle rahatsız edici, araya giren cinsel düşünceler gibi değil, bu gerçek bir şey. Özellikle cuma gecesi evinde geçirdikten sonra, karşımda oturup bana bakarken onunla seks yapmayı

düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu düşüncelerin hiçbir yanı rahatsız edici değil, kesinlikle.

Bu da tamamen ayrı bir sorun.

“Strong olarak Webflix ile rekabet etmek ve yeni müşteriler kazanmak için büyük planlarımız var.” Finn devam etmeden önce duraklıyor. “Kardeşimle yatırım planımızı oluşturduğumuzda, bu Streamer için net bir büyüme stratejisine bağlıydı. Bu amaçla, önümüzdeki birkaç ay içinde pazarlamacılar, sponsorlar ve ortaklarla görüşmelerde bizzat aktif rol alacağım. Dizi birkaç hafta içinde çekimlere başladığında, oğlum büyükanne ve büyükbabasıyla kamp gezisine çıkacak,” diyor Finn ve Zach'ten bu kısa bahsinde bile neşesi ve gururu hissediliyor. “Yani ilk hafta Paris'e gidip pazarlamacılar ve dağıtım ortaklarıyla bizzat görüşeceğim.”

Bridger gülümsüyor. “Bu harika. Çünkü Jules'u çekimlerin ilk haftasını denetlemesi için gönderiyorum. Seyahatleriniz denk gelecektir.”

Gözümü kırıyorum.

Sonra yutun.

“Öyle mi? Sen mi?” Umarım sesim şoktan titrememiştir.

“Evet. Sağ kolumun sahada olması çok mantıklı,” diyor Bridger.

Masada karşımda babamın yüzü ışıltıyor. Bu iş başarımından daha fazla mutlu olamazdı. “İkinizin birlikte çalışabilecek olmanıza çok sevindim. Finn'den çok şey öğreneceksiniz,” diyor babam en iyi arkadaşı hakkında.

O bunun farkında bile değil.

Bu, tarihin en rahatsız edici öğle yemeği.

Finn, hakkını vermek gerekirse, en ufak bir kasını bile kıpırdatmıyor. Tam bir poker suratı var. “Paris harika,” diyor. Sanki bir biftekten ya da bir şişe şaraptan bahsediyormuş gibi, büyüleyici aşıklarıyla ünlü şehirden değil.

Bir şekilde yemeğin geri kalanını atlatıyorum, bu sırada kafamda başka bir düşünce döngüsü dönüp duruyor. Babamın en yakın arkadaşıyla bir hafta Paris'te olacağım. Geçen gece bana sayısız orgazm yaşatan adamlar. Beni zevkle cezalandırmak isteyen adamlar.

Hesap geldiğinde Finn hiç soru sormadan hesabı öder. Finn kredi kartını beklerken Bridger, “Kamp dışında oğlunuz bu yaz kendini nasıl meşgul ediyor?” diye sorar.

“Oldukça yoğun bir takvimi var; bilim deneyleri yapıyor, ağaçlara tırmanıyor ve Kaptan Dude çizgi roman koleksiyonunun tamamını okumaya çalışıyor,” diyor.

Finn'in oğlundan bahsederkenki gurur ve sevgi dolu tavrına, tıpkı hafta sonu bahçede yaptığı gibi, gülümsememi gizleyemiyorum.

"O zaman o da okumayı seven biri," diyor Bridger gülümseyerek.

"Kesinlikle. Hızlı koşmak ve bir milyon mil hızla konuşmakla dengelenmişti," diyor Finn, sonra duraksıyor. "Sanırım çocukken çok kitap okurdunuz?"

Bridger, "Ben neredeyse kütüphanede büyüdüm," diyor ve sonra beni işaret ediyor. "Ama Jules kadar hızlı okuyan kimse yok. Ona öğlen senaryolar veriyorum ve o da onları on iki buçukta bitiriyor."

İltifattan dolayı utandım.

"Hızlı okuyucu musun?" diye soruyor Finn ve bu konuşmayı herkesin önünde yapmak garip geliyor, sanki bu konuşmayı özel olarak, evinde, yatak odasında, avlusunda yapabilirdik.

"Ne kadar hızlı okursam, o kadar çok kitap bitirebilirim," diyorum.

"Hep böyleydi," diye araya giriyor babam ve keşke girmeseydi diye düşünüyorum. "Çocukken de hep böyleydi."

Evlat. Teşekkürler baba.

"Sanırım şimdi sırada ne okuyacağımı biliyorum. Kaptan Dude," diyorum, babamdan konuşmanın kontrolünü biraz olsun geri alarak.

Babam saatine baktı. "Başka bir toplantım var, o yüzden hemen çıkmalıyım. Ama herkes için işlerin yolunda gitmesine sevindim."

Libidom hariç.

Bridger bana dönerek, "CTM ile görüşmek için şehir merkezine gitmem gerekiyor," dedi. "Ama daha sonra ofiste görüşürüz ve detayları hallederiz."

Bu, sık sık birlikte çalıştığımız yetenek ajansı ile yaptığı görüşme. Benim orada olmama gerek yok. Benim masamda olmam gerekiyor, orada The Rendezvous ile ilgili her şeye dalmalıyım.

Ama hepimiz restorandan ayrılıp Bridger ve babam gittikten sonra, kaçma isteğim o kadar da kalmıyor.

Burada kalmak istiyorum çünkü Manhattan'da sıcak bir yaz gününde restoranın önünde Finn'le birlikteyim ve o bana çözmek istediği bir bulmaca gibi bakıyor.

RAHATLAMA ARZUSU

Finn

"Gözlük takıyorsunuz," diyorum, apaçık ortada olanı belirterek. Ama aslında bambaşka bir şey kastediyorum.

Muhteşem görünüyorsun.

Jules, biraz çekinerek elini kaldırıp siyah çerçeveli gözlüklerine dokundu. "Çoğu zaman lens kullanıyorum. Ama işte genellikle gözlük takıyorum."

Bence bunlar bir kalkan. Kendisiyle başkaları arasında tuttuğu bir katman. İçinde çok şey saklıyor. Belli ki çok şeyi kendine saklıyor.

İhtiyaç duysa bile, gözlükler sanki... iş yerinde rol yapma oyunu gibi görünüyor.

"Seni ilk gördüğümde gözlük takıyordun, hatırlıyorum. Yaklaşık bir yıl önceydi," diyorum.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Muhtemelen ofisten geldim. Akşam yemeğine."

"Bunlar gerçek mi?"

Başını salladı. "Geçen gece taktıklarım değildi," dedi. Tahmin etmiştim zaten. Evimde o gözlükleri çıkarmıştı ve onlara ihtiyacı yok gibiydi.

Midtown trafiğinin ağır ağır aktığı, takım elbiseli ve eşofmanlı New Yorkluların kulaklarına yapışmış telefonlarıyla, gözlerinde varış noktaları ve son teslim tarihleriyle yanımızdan geçip gittiği bir ortamda, onun bakışlarına kilitleniyorum ve ikimizin de gözlüklerden bahsetmediğini

biliyorum. Birbirimizden bahsediyoruz. Fark ettiğimiz şeylerden. Kaydettiğimiz detaylardan.

Yeşil kravatıma doğru başını salladı. "Ve kravat takmışsın." Bu sadece bir gözlemden daha fazlası. Takım elbise içinde nasıl görüldüğünü beğendiğim anlamına geliyor.

Az önce yaptığımız görüşmeden bahsetmeliyim. Gerçekten de bahsetmeliyim. Ama sadece ona sorular sormak istiyorum. Neden engeller koyuyorsun? O anlamlı gözlerin ardında ne var? Kimin sırlarını saklıyorsun?

Onun içine kapanıklığını hissedebiliyorum. Halk önünde kendini geri tutuyor. Ama özelde, ona dokunduğumda neredeyse bambaşka bir insana dönüşüyor.

Hayır, bu tam olarak doğru değil. Yatakta özgür görünüyor. Kendisinin serbest bırakılmış bir versiyonu. Gözlüklerini çıkarıp saçlarını serbest bırakan seksi kütüphaneci.

Benim için.

Mmm. Bir dahaki sefere Jules'la o sahneyi oynamak isterim. Kalem etek giymiş, dudakları büzülmüş, raftan bir kitap indirirken bana baştan çıkarıcı, davetkar bir bakış atan halinin görüntüsünde biraz kayboluyorum. Bu kadından kütüphane cezası almak için tüm kitaplarımı geç iade ederdim.

"Bu nedir?" diye sorarak kirli hayallerimi bölüyor.

Ah, seninle ilgili müstehcen bir senaryonun başlangıcını hayal ediyordum sadece.

Ve boş ver. "Kütüphaneci gibi görünüyorsun," diyorum, bakışlarım onu baştan aşağı süzüyor. Yani, o etek. O daracık, lanet olası etek.

Hafifçe ama bir nebze de olsa rahatlamayla karışık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Belki de yemek boyunca kendini tutmuştu –anlaşılabilir bir durum– ve şimdi tamamen kendini tutmasına gerek kalmamıştı.

Ama ona kapılmamalıyım. Ona karşı bir çekim duyuyorum ve bu tehlikeli. Hayatı böyle yaşamayı sevmiyorum. Yatak odasında da, iş hayatında da kontrolü elimde tutmayı seviyorum.

Ne yazık ki yanaklarındaki o kızarıklığı çok beğeniyorum. Yaz Günü kokusuna da bayılıyorum. Koku, beni baştan çıkarıcı bir şekilde cezbediyor. Bir nefes alıyorum ve başım özlemle dönüyor.

Odaklanmalıyım.

"Dizide çalışmaya bu kadar istekli olduğumu bilmiyordum. Hiç iş hakkında konuşmadık," diyorum, hem bir bahane olarak hem de birlikte

geçirdiğimiz zamana dair alaycı bir gözlemle.

Dudaklarının kenarı bir anlığına yukarı kıvrıldı. "Sanırım başka işlerimiz vardı."

Artık birlikte yakından çalışacağımız için kontrolü elimde tutmalıyım. "Opening Number'da çalıştığını biliyordum çünkü baban bahsetmişti," diyorum, bu kelimelerin içimde yarattığı burukluktan nefret ederek—baban. İstedğim kadının babasından bahsetmek zorunda kalmamalıydım. "Ama tabii ki ikimiz de Streamer'da bir programa geçeceğini bilmiyorduk."

Gözlerini kocaman açarak, "Beni başka bir odaya taşımalarını isteyebilirim," diyor.

Şaka mı yapıyorsun? Öğle yemeğinde The Rendezvous'un onun için büyük bir fırsat olduğu çok açık belliydi. Ve bu fırsatı değerlendirmeye can attığı da çok netti.

"Böylece daha kolay olur," diyor, sanki bana yardım etmek istiyormuş gibi nazikçe.

"Hayır," dedim, itiraza yer vermeden. "Daha önce o ikinci partide benden uzak durarak beni korumaya çalıştın. Bunu bir daha yapamayacaksın."

Dudaklarının kenarını hafifçe ısıyor, belki de sert ses tonumu fazla beğenmiş. "Belki de korumacı davranıyorum," diyor, biraz ürkek bir sesle, tıpkı The Scene'deymiş gibi, tıpkı evimdeymiş gibi.

Tıpkı onun bana karşı olduğu gibi.

Ona doğru yaklaşıyorum, ona çekiliyorum, parfümünün kokusuna bir kez daha ihtiyaç duyuyorum. Tek bir nefesle günün geri kalanını atlatabilirim, yemin ederim. "Değiştirmek ister misin?"

Sessiz biri ama kahverengi gözlerinde bir isteksizlik var. Bu bile göğsümü acıtmaya yetiyor. Hayallerinin gerçekleşmesini istiyorum. "Yapma, Jules," diyorum cevap vermeden önce, sesim alçak ama kararlı. "Değişme. Dizide çalışman gerekiyor. İstedğini anlıyorum ve dizinin sana ihtiyacı var."

Omuz silkerek başını salladı, biraz da eğlenmişti. "Düşüncelerimi okumayı bırak," dedi yumuşak bir sesle. Duruma rağmen, cevabına hafifçe gülümsedim.

"Öyle mi? Düşüncelerinizi mi okuyorum?" Bu fikrin beni neden heyecanlandırıldığını bilmiyorum. Bu kadını bu kadar kolay anlayabilmek şeytani bir heyecan.

"Beni böyle görmek korkutucu," diye mırıldanıyor.

Bu da onu unutmamı sağlamıyor. "Hoşuma gitti," diyorum ve sanki sadece ikimiz varmışız gibi, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranıyorum.

"Ben de öyle." O da bu heyecana kapılmış gibi görünüyor.

Sarhoşum. Evet, onunla birlikteyken böyle hissediyorum, ama ne yapıyorum ben? Neden bunu itiraf ediyorum ki? Evet, onu kolayca anlayabilmeyi, onu yakından okuyabilmeyi, umut ve yalnızlık ipuçlarıyla dolu gözlerinin ardında neler olup bittiğini hissedebilmeyi seviyorum.

Ama hayatımda ona yer yok. Daha da önemlisi, hayatımda onun için hiçbir şans yok.

Bir sonraki adıma odaklanmaya çalışıyorum. "Ve sizi çok iyi görebildiğim için bu programın sizin için önemli olduğunu biliyorum," diyorum profesyonel bir ses tonuyla.

Nihayet.

"Tek ben değilim," diye karşılık veriyor ve beni tetikte tutuyor. "Öğle yemeğinde söylediklerinizin hepsi bu anlaşmanın işe yaramasını ne kadar çok istediğinizi açıkça ortaya koydu. Büyük hedefleriniz var."

Sevdiğim bir kadının beni bu kadar dikkatle dinlemesine ve sözlerimin anlamını bu kadar derinlemesine özümsemesine alışkın değilim. Bu... tedirgin edici. Ve aynı zamanda inanılmaz derecede çekici. Benden on yıldan fazla genç olabilir ve zaman zaman bana boyun eğebilir, ama dinliyor. Dikkat ediyor. Eşit bir konumda. "Haklısın. İkimizin de hayalleri var. Senin hayallerine ulaşmanı istiyorum," diyorum.

"Bak bakalım, ne oldu?" diye soruyor şakayla karışık.

"Ne?"

"Aynı şeyi senin için de istiyorum," diyor, kırılgan ve içten bir şekilde her şeyi açıkça ortaya koyarak.

Kalbim sinir bozucu bir şekilde çarpıyor. Ama duyguların tehdidine karşı koyuyorum. "Paris'e birlikte gideceğiz. Dizide gerektiği kadar birlikte çalışacağız. Sadece bir hafta. Prodüksiyonda her gün birbirimizle karşılaşacak değiliz. Pazarlamacılar ve sponsorlarla toplantılarım var, sen de çekim yerinde olacaksın. Üstesinden gelebiliriz."

"Yapabiliriz."

Elini uzatıyor. Gülüyorum ama sonra elini sıkıyorum, sanki bir tür anlaşmaya varmışız ya da uzlaşmaya varmışız gibi el sıkışıyoruz.

Peki neyden uzlaşma? Arzudan mı?

Belki.

Ama elimi onun eline doladığım anda, arzu alevlendi.

Tek bir dokunuş vücutumu elektriklendiriyor. Tenim yanıyor. Onu kendime çekip, McCoy'un tuğla duvarına yaslayıp, yalvarana kadar öpüp durmak istiyorum.

Gözlerim daralıyor. Arabalar, taksiler ve hatta karşıdaki faytonlar bile görüş alanımdan kayboluyor. Öğlen ışığı sadece ona odaklanıyor, tatlı ve baştan çıkarıcı. Gördüğüm tek şey o.

Ellerimiz kenetlenmiş halde, başparmağımla avucunun üzerinde dairesel hareketlerle gezinerek tenini okşadım.

Dudakları aralanıyor ve o muhteşem dudakların arasından yumuşak bir nefes süzülüyor. Başparmağımı parmaklarının üzerinde gezdiriyorum ve ürperiyor. Hafif bir dokunuşla New York sokaklarında eriyor adeta.

Gözlerim ondan ayrılmıyor. "Seni o iç çamaşırıyla görmek istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, şehvet beni esir almışken.

"Ne kadar?"

"Bu durum beni çıldırtıyor."

Dudaklarını yaladı, gözlerinde yaramazlık vardı. "Keşke şu an onları takmıyor olsaydım." Gözleri restoranın kapısına kaydı. "Ah, biliyor musun? Bayanlar tuvaletinde bir şey unuttum."

Elimi bıraktı ve restoranın içine doğru geri çekildi. Fırsatı gördüğümde değerlendirdim ve onu takip ettim.

TIRAMISU HAKKINDA

Finn

Bunu yapmamalıydım. Gerçekten yapmamalıydım.

Ama banyo kapısını kapatıp kilitlediğim an, yalan söylemekten ne kadar nefret ettiğimi unutuyorum. Önemli olan tek şey ona dokunmak. Bir anda onu duvara yaslıyorum ve o da gözlerinde tutkuyla bana bakıyor.

Elimle kalçasından aşağı doğru bir dokunuş yaptım. "Peki, ne giyiyorsun?"

Dudaklarının kenarını ısırdı. "Vay canına, hatırlamıyorum."

Tanrım, nasıl da çalıyor! "Unutmanı istemem."

"Ben de."

Elimle eteğinin kumaşını okşadım. "Bana bir şey söyle."

"Evet?"

"Bu sabah onları giyerken beni düşündün mü?"

"Evet," diyor sesi tüy gibi hafif.

"İşe gitmeden önce o mükemmel vajinanla oynadın mı?"

İhtiyaç dolu bir şekilde hızlıca başını salladı. "Evet."

Ona bakakaldım, o dolgun dudaklardan, o rüya gibi gözlerden bakışlarımı alamıyordum. "Penisimi mi hayal ettin? Dilimi mi? Yoksa parmaklarımı mı?"

Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp, zevkinin sahibi bir kadın gibi cevap veriyor: "Seni üzerime boşalırken hayal ettim. Göğüslerime."

Aman Tanrım. O kadar lezzetli bir şekilde kirli ki. Ağzımı onun ağzına bastırıp ateşli, vahşi bir öpüşmeye başlıyorum ve öpüşmeyi keserek, "Sen çok pis bir kızsın. Hem de pis bir ağızla." diyorum.

Benden uzaklaştı. "Ağızla ne yapmak istiyorsun?"

"Jules," diye uyarıyorum.

"Finn," diye karşılık veriyor, kendi görüşünü savunarak.

Gözlerimi kısarak, "Buraya, orgazmlarınızın kontrolünün kimde olduğunu size hatırlatmak için geldim." dedim.

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?" diye soruyor.

Kalçasından tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Seni bir dakika içinde orgazma ulaştırabilirim."

"Yap da görelim."

Kimle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok. "Eteğini yukarı çek. Arkana dön ve kalçanı kaldır."

O, dönerken bir yandan da eteğini yukarı çekerek aynı anda birkaç işi birden yaparak, kusursuz bir şekilde itaat ediyor.

Evet, çok güzel beyaz dantelli bir külot giymiş. Yüzü kapıya dönük bir şekilde kollarını ahşap kapının üzerinden yukarı kaydırıyor, sonra da kalçasını dışarı çıkararak külotunu sergiliyor.

"Ah, ne yazık ki bunlar sana gönderdiğim çift değil," diyorum.

"Ne yazık."

"Ama bu." Kısa bir süre avuçlarımın içine kasıklarını koyuyorum. "Bu çok güzel."

Bana sürtünerek inliyor.

Ama ona hemen dokunmuyorum. Fark ettiğim kadarıyla bazı konularda temkinli bir kadın ve bir kadına temiz ellerle dokunmak son derece saygılı bir davranış. "Parmaklarım birkaç saniye içinde derinlere girecek ve seni sertçe becereceğim," diyorum lavaboya gidip ellerimi yıkarken.

Sanki aklından geçenleri okumuşum gibi gülümsüyor. "Ama senin o pis ağzını ve zihnini seviyorum."

"Biliyorum," diyorum ona dönerek. "Şimdi söyle bana, Jules," diyorum, bir yandan muhteşem göğüslerinden birinin üzerine elimi kıvrıp beyaz dantelin kenarını çekiştirirken onu övüyorum. "Söyle bana, orgazmlarının sahibi kim?" diye soruyorum.

"Evet, öyle," diye nefes nefese kaldı, elimde kıvrınarak.

"Doğru," diyorum, sonra ona yaklaşıyorum, boynunu öpüyorum ve elimi külotunun ön tarafına ve altına doğru kaydırıyorum. Çok kaygan ve

hazır. "Sırılsıklam olacağını biliyordum."

"Öyleyim," diye fısıldıyor. "Seni istiyorum."

"Benden orgazm olmanı istiyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sertleşmiş klitorisine yumuşak dairesel hareketlerle dokunarak.

Ürperdi. "Lütfen."

Boynunun arkasını öpüyorum, vücudumu ona yaslıyorum ve okşarken kulak memesini hafifçe ısıriyorum. "Say," diye emrediyorum.

"Altmış," diyor.

Bir okşama daha, bir öpüş daha, bir titreme daha.

Altmıştan geriye doğru saymaya başladı, hızla saymayı bıraktı, ben de boynunu öpüp parmaklarımla onu becerirken kıvranıp inlemeye başladı ve restoranın ona benim gibi kimsenin onu beceremeyeceğini, hem de bir dakikadan kısa sürede, tehlikeli bir şekilde belli etmesine çok yaklaştı. "Sessiz ol," diye uyardım onu.

"Deniyorum," diye mızızlandı.

"Sana yardım edeceğim," diyorum, sonra boşta kalan elimle ağzını kapatıp tatlı klitorisiyle oynuyorum. "Bana ver. Elime boşal."

Saniyeler sonra titriyor ve doruk noktasına ulaşıyor. Ve dünyada onun zevkinden daha güzel bir şey yok. Titrerken parmaklarımı yalıyorum, sonra onu çevirip o güzel ağzını öpüyorum. Ceketimin yakalarına tutunuyor, sonra bana bakıyor. "Penisini istiyorum Finn. Lütfen emmeme izin ver."

İnleyerek parmağımı üst dudağının üzerinden geçirdim. Parmağımı hafifçe ısırdı ve dolgun ağzına alıp emmeye başladı, sözleriyle ve hareketleriyle ne istediğini bana belli etti. Parmağımı bıraktığında, "Bırak beni," dedi.

"Ne kadar güzel bir dilencisin," diyorum ona. "Ağzı bozuk ama güzel bir dilenci."

"Lütfen," diyor muhtaç bir fısıltıyla. "Lütfen, sana oral seks yapmama izin ver."

"Yalvar," diye talep ediyorum.

Dudaklarını uzun bir O şekline getirerek, göğsünü öne çıkarıp, o memelerini sergileyerek harekete geçiyor. "Senden penisini yalvarıyorum. Lütfen tadına bakmama izin ver. Menini yutmak istiyorum. Boğazımdan aşağı kaymasını hissetmek istiyorum. Penisini ağzıma soktuktan sonra buradan çıkıp gitmek istiyorum."

Göğsüm fırın gibi yanıyor. Ceketimi çıkarırken vücudum alev alev yanıyor, sonra o diz çöküp ceketimin fermuarını açıyor ve penisimi

boğazının derinliklerine kadar sokuyor.

Bu zevk kutsal değil. Zaman daralıyor. Yakında biri kapıyı çalacak. Ve umrumda bile değil.

Ona karşı koymak imkansız, çok mükemmel.

Parmaklarımı kestane rengi saçlarının arasına geçirdim. "Sana bak. Benim penisime ihtiyacın var."

Titriyor, övgülerden belli ki çok hoşlanıyor ve beni sıcak dudaklarının içine daha da çekiyor.

Şehvetten titriyorum. "Doğru. Beni inanılmaz derecede iyi karşılıyorsun."

O, hevesli gözlerle yukarı bakıyor ve gösteriş yaparken boğazını gevşetiyor, böylece penisim biraz daha derine kayabiliyor. Saçlarını daha sıkı kavriyorum. Bacaklarımda sıcak elektrik akımları çakıyor. "Penisimde boğulmak istiyorsun, değil mi?"

Vahşi bir baş sallama daha. Gözlerinde sert bir evet. Ellerimi kafatasının etrafına doladım, boğazına daha da derine doğru ittim. Öğürdü ama pes etmedi, sadece acımasızca boşalmamı bekledi. Bacaklarım titreyene ve testislerim kasılana kadar beni emdi. Gözlerim bulanıklaştı ve boğazına kırık bir iniltiyle boşaldım.

Hâlâ o anın etkisinden titrerken, o ayağa kalktı, seksi vücudunu bana yapıştırdı ve elini eteğinin altına soktu. Bu küçük banyoda parmaklarıyla oynaşarak bir orgazm daha kovalıyordu.

"Benim," diye hırlıyorum. "O am bana ait."

"Öyleyse sus ve beni boşalt," diye emrediyor ve vay canına.

Bu çok sıcak.

"Emirleri ben vereceğim," diyorum, "ve orgazmları da. Bu sefer sessiz olsan iyi olur." Parıldayan vajinasından elini itip uzaklaştırıyorum, sonra titreyip tekrar boşalana kadar okşuyorum, dudaklarını birbirine bastırarak zevk çılgınlığını mühürlüyorum. Manhattan'ın ortasında bir iş yemeğinden sonra yüzü enfes, çalınmış bir zevkle buruşmuş halde onu bütün süre boyunca izliyorum.

İşini bitirdiğinde nefes nefese kalıyor, inliyor ve bana yaslanıyor. Nefes kesici ve onu ofisime götürüp masama yatırıp, durmam için yalvarana kadar vajinasını yalamak istiyorum.

Şimdilik onu bırakıyorum ve doğruluyoruz. Ellerimi kuruladıktan sonra avucumu uzatıyorum. "Ne yapacağını biliyorsun. Bana ver onları."

Keyifli bir sırtışıla—emirleri ne kadar da iyi yerine getiriyor—etek altından elini uzatıp beyaz külotunu çıkarıyor ve bana veriyor. Ben de onu buruşturup cebime koyuyorum. Ceketimi omzuma attıktan sonra onu öpüyorum. Kısa ama tutkulu bir öpücük, ardından ihtiyaç dolu bir inilti geliyor.

Keşke onu tekrar görebilsem. Ve keşke ondan kurtulabilsem de. Bana çok zarar veriyor.

Öpüşmeyi bitirdiğimde, "Bunu bir daha yapamayız" diyen ilk kişi o oluyor.

Haklı. Yapamayız. "Bunu bir daha yapmayacağız," diye ekliyorum ve bu sefer sözümü tutmalıyım.

* * *

O akşam, ofisten çıktıktan sonra, artık onun sevdiğini bildiğim dükkana uğradım. "You Look Pretty Today" (Bugün Çok Güzel Görünüyorsun), pembe divanlar ve mağazanın her yerine yayılan hafif leylak parfümü kokularıyla, yukarıdan çalan yumuşak müziğe koku açısından mükemmel bir uyum sağlayan, kadınsı bir harikalar diyarıydı. Tüm atmosfer incelikli bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Her yer dantel ve saten, işlemeli çiçekler ve kabartma kelebekler, siyah ayıcıkların üzerinde rujdan yapılmış kalpler. Sanki hem Noel sabahı hem de Vegas'ta kazanan bir el gibi. Baştan çıkarılmış, duyuşal zevklerle dolu gece bahçesinin derinliklerine doğru çekilmiş hissediyorum.

Onu tekrar elde edemem. Sınırları aşmaya devam edemem. Ama ona küçük bir şey verebilirim. Hediyelerle şımartılmayı hak ediyor.

Bakışlarımı raftan rafa, vitrinden vitrine gezdirirken, kafamda Jules'un şu siyah sütyenle, şu beyaz iç çamaşırıyla, kısacası her şeyle olan görüntüleri canlanıyor.

Onu pembe bir divanda uzanmış, bacaklarını uzatmış, kameraya poz verirken hayal ediyorum.

Eminim ki, yuvarlak kalçalarının, dolgun göğüslerinin ve dantelin sadece yumuşak teninin bir kısmını örttüğü hallerinin fotoğraflarını

çekmeme izin verirdi. Elini kalçasından aşağı doğru gezdirir ve bana en somurtkan bakışını atardı.

Onu gelip almanız için bir davet.

Evet derdim ve ona aralıksız, ardı ardına orgazmlar yaşatırdım.

"Size bir şey bulmanızda yardımcı olabilir miyim?"

Dükkân sahibinin sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Buraya alışveriş yapmaya geldim. Bugün dokunmamam gereken bir kadını hayal etmeye değil.

Dokunmayı bırakmam gereken bir kadın.

Külotları cebimde olan bir kadın. Ben tam bir sapık ve külot hırsızıyım. Bana ne oluyor böyle?

Sen asla sahip olamayacağın bir kadını istiyorsun, aptal herif.

Çilli burnu ve sıcak gülümsemesiyle güler yüzlü satış görevlisiyle karşı karşıya geldim. Ellerimi uzatıp açıkça yardım istedim. "Seni düşünmeden duramadığımı ifade eden bir şeye ihtiyacım var... ama durmalıyım da."

Gülümsemesi nazik ama biraz da hüzünlü. Bu isteği yapan ilk erkek ben değilim, sonuncusu da olmayacağım. "Size göstereyim."

Beni mağazada gezdiriyor ve ben de her şeye evet diyerek peşinden gidiyorum. Durdurulamaz biriyim. Kendime engel olamıyorum. Tamamen kapılmış durumdayım ve eğer ona sahip olamıyorsam, tüm bu güzel şeylere sahip olmasını istiyorum.

On beş dakika sonra, satış görevlisi tüm bir iç çamaşırı setini paketlemeyi bitiriyor. Birkaç çift dantelli külotun yanı sıra, kırmızı lalelerle işlenmiş beyaz dantelli bir külot ve sütyen takımı da var.

Bir not yazıyorum.

Paris'te daha iyi olacağım. Söz veriyorum.

Ve yapacağım. Onu orada gördüğümde, arkadaş canlısı ve profesyonel olacağım. Onu karanlık bir köşeye sürükleyip kıyafetlerini yırtmayacağım. Ona penisimi yutmasını söylemeyeceğim. Ve tekrar tekrar benim için boşalmasını talep etmeyeceğim.

Yemin ederim.

Bunu yaptıktan sonra, Zach'i bir arkadaşının evinden alıyorum; Arjun adında bir çocuk var ve Donut adında, havlayan ve koşturup duran, cana yakın, enerjik küçük bir melez köpek.

Mahvoldum resmen.

Zach vedalaşırken, kaçınılmaz köpek isteğine kendimi hazırlıyordum, ama ayrılırken bunun yerine, "Kitapçıya gidebilir miyiz? Hiç okumadığım

eski bir Kaptan Dude var ve yenisi çıkmadan önce okumak istiyorum." diye sordu.

Pekala, bu çok daha kolay. "Hadi başlayalım."

Birkaç blok ötedeki An Open Book'a gidiyoruz ve Zach kapıdan içeri girer girmez koşmaya başlıyor. İki uzun adımla ona yetişiyorum, gömlek yakasından tutuyorum. "İçeri gir," diye uyarıyorum.

Pişmanlık duyarak kaşlarını çattı. "Özür dilerim baba."

Çocuk bölümüne gidip çizgi romanı alıyor. "Başka kitap da alabilir miyim? Daveed'in annesi bir yayınevinde çalışıyor ve bize çok güzel kitaplardan bahsetti."

"Ne istersen al." Onun isteğini yerine getiriyorum ve bunun farkındayım.

Ama bana kalırsa kitaplar asla kısıtlanmaması gereken bir zevktir.

O, erzaklarını aldıktan sonra, Neon Diner'da kardeşim ve oğluyla buluşmaya gidiyoruz.

Nick'in çocuğu Zach'e yumruk tokuşturuyor. "Z, mağazadan ne aldın?"

"Şuna bir bak." Zach, David'i yanına çağırır ama ona mağazadan aldığı şeyleri göstermez. Kuzeninin kulağına bir şeyler fısıldar.

David'in yüzünde geniş bir sırıtiş belirir. Hayır. Bu yanlış. Şehri ele geçiriyor.

"Elbette," diyor David ve iki kuzen, küçük yaramazlar gibi görünerek birlikte bir masaya oturuyorlar.

Nick bana döndü ve eğlenerek başını salladı. "Bir şeyler çeviriyorlar."

"Evet, bana bir zamanlar tanıdığım iki beş para etmez adamı hatırlatıyorlar," diye fısıldadım, onların karşısına otururken.

"Kesinlikle öyleler."

Yemeğin ortasında David boğazını temizledi. "Finn Amca. Zach'e bir köpek almanın zamanı geldi. Şehirdeki tüm hayvan barınaklarını biliyorum ve yardımcı olabilirim."

Nick kahkaha attıktan sonra sırtıma vurdu. "İşin bitti."

Evet. Evet, öyleyim.

Ama ben boşuna pazarlıkçı değilim. Oğluma, "İş için hâlâ seyahat ediyorum," diye hatırlatıyorum. "Köpeğe bakmak için her zaman evde olamayacağım."

David başını salladı, ifadesi ciddi. "Ama ben iş için seyahat etmiyorum. Tiramisu Cynthia ve benimle kalabilir."

Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, sonra inanılmaz derecede etkilendim. "Henüz sahip olmadığımız bir köpeğe isim mi verdiniz?"

Zach daha dik oturdu. "Bu senin en sevdiğin tatlı, baba."

Nick ağzını kapatıyor ama kıkırdamasını gizleyemiyor. Kardeşim sonunda sustuğunda, araya bir şey sıkıştırıyorum. "Birkaç hafta içinde Paris'e gitmem gerekiyor," diye geçiriyorum.

"Duyduklarıma göre Paris'ten sonra harika bir zaman olacak." David çocuğuma döndü. "Sen de duyuyor musun, kardeşim?"

Zach, David'e başıyla onaylayarak karşılık verdi, bakışları da son derece ciddiye. "Bunu kesinlikle duydum."

Alnımı avucuma yaslayıp gülüyorum.

Nick kıkırdadı. "İyi şanslar, babacım."

Başımı kaldırıp David'le göz göze gelince gülümsememi kaybettim. "Ama bana kamp fotoğrafları göndermen lazım. Anladın mı?" Baş belası olan kardeşimin oğlunu işaret ettim.

David bana asker selamı veriyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, David ve Zach bizden önce çıkışa doğru ilerlerken, Nick, "Baba gibi oğul," dedi.

"Evet. Çocuğunuz ortalığı karıştırmayı seviyor."

Nick gözlerini devirdi. "Seninkini kastettim."

"Evet, öyle görünüyor."

Başımı belaya sokan adamla eve gidiyorum ve kendim daha fazla sorun çıkarmamaya çalışıyorum. Odaklanmam gereken bu adam var ve önemli olan da bu.

Ancak birkaç gün sonra postayla bir teşekkür notu aldım ve bu da bana verdiğim tüm sözleri bozmak isteği uyandırdı.

Kart sade, ön yüzünde papatya resmi var. İçinde ise şöyle yazıyor: Teşekkür ederim. Hepsini giymek için sabırsızlanıyorum.

O an onun dairesine doğru sinirlenip gitmemem bir mucize.

SİZİNLE BURADA KARŞILAŞMAK ÇOK KOMİK!

Jules

Finn önümüzdeki birkaç hafta boyunca sözünde durdu. Ondan bir daha haber alamadım; ne iç çamaşırlarından, ne Paris planlarından, ne de başka bir şeyden.

Ben de onunla iletişime geçmiyorum. Kendimi işle, Krav Maga ile, kız arkadaşlarımla evde poker oynayarak ve dışarıda dans ederek geçiriyorum. Bir gece, ekibimiz Camden'in çalıştığı bara gidiyor ve o da bize -Harlow, Layla, Ethan ve onunla birlikte burada olan Tessa'ya- seksi bir aşk şarkısı söylüyor.

Camden özlemle ilgili bir şarkıyı başarıyla seslendirdikten sonra Ethan ona, "Kızım, harika bir sesin var," diyor.

Tessa da erkek arkadaşını destekleyerek, "Daha fazlasını ver, seni rock yıldızı!" dedi.

Camden kızıl saçlarını savurduktan sonra mikrofona doğru ikisine birden, "Israr ediyorsanız," dedi.

Başka bir şarkı daha seslendirerek dinleyicileri büyüledi.

* * *

Camden ve ben, son setinden sonra birlikte eve yürüyoruz. Her zamanki sohbetimize kısa bir ara verdiğimizde, dirseğime hafifçe dokunuyor. "Yakında Paris'e gidiyoruz. Listemizi yapar mısın?"

"Elbette." Mezuniyetten sonra bir gün Avrupa'da yaşamak istediğimiz yerler listemizi nasıl unutabilirim ki?

"Güzel. Birkaç şey daha eklemeni isteyebilirim." Camden çenesine dokunarak yıldızsız Manhattan gökyüzüne baktı. "Mesela, yakışıklı bir Fransızla ya da yakışıklı bir Amerikalıyla akşam yemeği yemek gibi."

"Bu olmayacak."

Şüpheyle mırıldandı. "Bilmiyorum. Sanki ikiniz birbirinizden elinizi çekemiyorsunuz. Ya da onun penisini ağzınızdan çıkaramıyorsunuz," diye ekledi, akşam kalabalığının açık terasa taşıdığı Olive and Dry adlı martini barının önünden geçerken.

"Size neden bir şey anlatıyorum ki?" diye yapmacık bir şekilde yakınıyorum.

"Çünkü beni seviyorsun," diyor kirpiklerini kırıştırarak.

"Gerçekten, delicesine ve derinden." Bunu tuhaf, içine kapanık, yaralı kalbimin en derininden söylüyorum. Dostluğa özlem duyan ve ekibimle yeniden bulan kalbimden.

"Bol bol fotoğraf çekip bana hikayeler gönderir misin? Bana Paris'le ilgili öyküler anlatır mısın? Kim bilir belki bir gün giderim?"

"Ah, gideceksin," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Büyük bir sahnede şarkı söyleyeceksin. Ünlü bir gitaristle falan sahne alacaksın. Ve uluslararası bir sansasyon haline geleceksin."

"Bunu bilmiyorum. Bence seksi bir Amerikalı ile akşam yemeği yeme ihtimaliniz daha yüksek."

"Yeter artık, sen de bu duruma göz yum," diyerek onu susturdum. "Başka bir şey olmayacak."

O riski alsam bile, Finn'in bunu yapacağını sanmıyorum. Babamın dostluğu onun için çok önemli ve ben zaten Finn'e yeterince değer verdiğim için bu dostluğu zedelemek istemiyorum. Dostluk çok kıymetli.

Kız kardeşimle ben ergenlik çağındayken, Willa, Taylor, Hannah, Josh, Ollie ve Emma'dan oluşan büyük grubumuzun birleştirici gücüydü... Bir yaz gecesi havuz partisinde öldükten sonra, bir daha asla bir araya gelemedik. Hepimiz kendi yollarımıza gittik. Ama Willa benim en iyi arkadaşımdı, ilk kankamdı. Kalbimin bir parçası ve onu asla geri alamayacağım.

Artık yeni arkadaşlarım var ve şanslıyım. Babamın Finn'i var ve babamın tekrar üzülmelerini de istemiyorum.

Konuşmayı tekrar Camden'e çeviriyorum. "Bu akşam sizinle seyirciler arasındaki o müzisyen arasında bir uyum sezdim mi?"

"Kız arkadaşıyla birlikteydi," diyor, tam olarak kimden bahsettiğimi biliyor.

"Ve?"

"Ve kız arkadaşıyla birlikteydi," diye tekrarlıyor.

"Ama seni izlemekten keyif alıyor gibiydi."

"Çünkü müziği seviyor," diye ısrar ediyor, ama ben yürüyüşümüzün geri kalanında ortalığı karıştırıyorum. Bu, kendi yasak arzularımdan aklımı uzak tutmamı sağlıyor.

* * *

Ama Finn'den bir daha diğer arkadaşlarımla hiç bahsetmiyorum. Scarlett bana üçüncü kez katılmak isteyip istemediğimi sorduğunda bile, o ortama da geri dönmüyorum. "Modern bir kostüm partisi ve teması şeytanlar ve melekler," diyor bana bir akşam ofisten eve dönerken telefonda.

Kısmen de olsa, en sevdiğim ikinci el mağazasında seksi bir melek kostümü gördüğüm için çok cazip geliyor. Eteği o kadar kısa ki, neredeyse yasa dışı olmalı. Onu giyip çok kötü biriyken iyiymiş gibi davranmayı çok isterdim.

Ama kendimi ayartma yoluna sokamam. Ve kesinlikle Finn'in orada kısa beyaz etekler veya göğüslerini belirginleştiren dar kırmızı korseler giymiş başka kadınlarla takıldığını görmek istemiyorum.

Bu korkunç düşüncelere dişlerimi sıkıyorum. Bunlar gerçekten korkunç, sadece rahatsız edici derecede korkunç değil. "Keşke," diyorum Scarlett'e. "Ama işlerimle çok meşgulüm." Ve bu doğru. Prodüksiyon hazırlıkları, ay sonunda ayrılana kadar beni meşgul edecek.

Bir öğleden sonra ofiste, Bridger ve ben, Paris'te birlikte çalışacağım dizinin yürütücü yapımcısı Solange Marina ile Zoom üzerinden görüştük. Bridger beni yükselen yıldız yapımcısı olarak tanıttı. Bunu duymak hem utanç verici hem de harika bir duyuydu.

"Her konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım," diyorum ona.

"Sizi meşgul etmeyi dört gözle bekliyorum," diyor ve ne demek istediğini anlamak zor, ama verimli çalışıyor ve bu hoşuma gidiyor.

Önümüzdeki hafta boyunca Paris hazırlıklarıyla meşgul olacağım. Şehri sayısız kez araştırdım, çalışma günlerimi planladım ve akşamları boş zamanlarımda neler yapacağımı belirledim.

Her zaman ziyaret etmeyi hayal ettiğim şehri ziyaret etmeye neredeyse hazırım.

* * *

Uçuşumdan birkaç gece önce, işten sonra An Open Book'a uğrayıp yeni çıkan kitaplara göz atıyorum, uçakta okumak için ilgi çekici bir anı kitabı veya dedikodulu bir itiraf arıyorum. Yeni çıkan bir ünlü biyografisinin sayfalarını karıştırırken, "İçerideki ayaklar" diye seslenen bir sesle irkiliyorum.

Ekranın üzerinden baktığımda, Finn'in kadifemsi, safır mavisi halının üzerinde yürüdüğünü görüyorum. Koyu mavi pantolon ve ütülü kömür rengi bir gömlek giymiş, eli de ona çok benzeyen küçük bir çocuğun omzuna dolanmış; aynı koyu saçlar, yeşil gözler ve yaramaz bir gülümseme.

Finn, oğlunun mağazanın ana koridorunda hızla ilerlemeden önce onu yavaşlatıyor. Sanırım henüz beni görmedi, "Gençken" ve "Birini Bağla" gibi kitapların bulunduğu bir rafın arkasında saklanıyorum. Kendimi bir casus gibi hissediyorum ve onları birlikte görmek çok eğlenceli. Biraz da büyüleyici.

"Özür dilerim baba. Ama yeni Kaptan Dude'u çok istiyorum," diyor oğlu, son kelimeyi uzatarak ısrarcı ve istekli bir şekilde.

Dayanamadım. Rafların arkasından cesurca çıkıp Finn'in arkasından, "Yenisi çok güzel," dedim.

Durup arkasına dönüyor ama beni burada gördüğünü anlaması birkaç saniye sürüyor, bu da beni eğlendiriyor. "Ah. Merhaba. Jules."

Yanakları normalden biraz daha mı pembe? Onu hiç böyle telaşlı görmemiştim. Neredeyse sevimli. "Buradan alışveriş yaptığını bilmiyordum." Çocuğu ondan kaçıp, çocuk edebiyatı kitabındaki hedefine doğru hızla koridorda ilerliyor.

"Ya da ben seni," diyorum kuru bir şekilde.

“Zach hoşuna gitti.” Hız tutkunu olan çocuğa işaret etti. “Yeni kitabını almak için acele ederken rafları devirmemesine dikkat etmeliyim.” Bir an beni inceledi ve kafasında dişlilerin döndüğünü hayal ettim. “Bize katılmak ister misin?”

Bu akşamki yapılacaklar listemde yoktu. Ama bir çocukla kitap ödünç almak güvenli görünüyor. "Tabii," diyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi gizlemiyorum. Davet edilmek güzel.

Çocuk bölümüne doğru ilerlerken Finn, sanki kafasında bir şeyi durdurup geri sarıyormuş gibi parmağını kaldırdı. "Yeni Kaptan Dude'un iyi olduğunu mu söyledin az önce?"

Ah, onun benim yorumuma karşılık vermesini bekliyordum. "Evet, okudum. Bu sabah spor yaparken Kindle'ımda okudum," diye ekledim.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Finn.

Bay Tycoon'u gerçekten şok ettim. Bu çok eğlenceli. Sanırım bunu yapmaya devam edeceğim. "Şey, son maceradan beri Metropolisville'de neler olduğunu öğrenmek için can atıyordum," diyorum. "Özellikle de şehri kontrolden çıkmış trenden kurtardıktan sonra. Ya da daha doğrusu, kontrolden çıkmış trendeki çikolatayı kurtardıktan sonra."

"Evet!" diye araya girdi yanımdaki genç bir ses. Çocuk, hareket ettiği hızda konuşuyordu. "Çikolatayı yiyebildikleri için çok sevindim. Ama köpek yemedi. Köpekler çikolata yiyemez."

Mini Finn, en yeni kitabı göğsüne bastırarak neşeyle sohbete dahil oldu. "Ama bana bu kitapta neler olduğunu söylemeyin, tamam mı?"

Yemin eder gibi elimi kaldırdım. "Kesinlikle hiçbir spoiler vermeyeceğim."

Derin bir rahatlama nefesi verdi. "Ama nasıl bu kadar hızlı okuyorsunuz? Ben de öğrenebilir miyim?"

Finn boğazını temizledikten sonra elini oğlunun omzuna koydu. "Zach, bu arkadaşım Jules. Onunla birlikte çalışıyoruz. Jules, bu da oğlum Zach," dedi Finn, öyle belirgin bir gurur ve sevgiyle ki kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Elimi uzattım ve Zach elimi sıktı. "Merhaba Zach. Sana çok önemli bir sorum var."

Çocuğun yüz ifadesi birden ciddileşti. "Ne oldu Jules?"

"Son kitaptaki kedi hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce onlarla güçlerini birleştirmeli miydi?"

Zach'in gözleri haklı bir heyecanla parıltıyor. "Evet! Bunun olmasını bekliyordum. Neden olmadı?"

"Bazı kediler sadece uyumayı sever," diyorum içimden bir "tsk" sesi çıkararak, Finn ise ikimizi dünyanın en büyüleyici tenis maçıymışız gibi izliyor.

"Bu yüzden köpekleri severim, ama en azından Kaptan Dude ve Kaptan Köpek bu zorluğun üstesinden geldiler."

"Her zaman öyledirler," diye onaylıyor Zach. "Ne kadar zor olursa olsun." Kaptanların en cesur kurtarma operasyonları hakkında konuşmaya başlıyoruz, sonra Zach, "Bu kitabı alıp akşam yemeği yiyeceğiz. Belki yemekte okurum. Gelmek ister misin?" diyor.

Teklif çok cazip, diye sırtıyorum, Zach'e evet demek için can atıyorum. Ama Finn benim orada olmamı istemeyebilir. Finn'in gözlerine baktığımda, "Rahatsızlık vermek istemiyorum," diyorum.

"Müdahale et, Jules. Lütfen müdahale et," diyor Finn, o buyurgan tonla. Birkaç hafta önce restoran tuvaletinde kullandığı ton. Ve bende de işe yarıyor.

Ama bu sefer işler tamamen farklı bir şekilde yürüyor. Diz çökmüyorum elbette. Bunun yerine, asla isteyeceğimi hayal etmediğim bir geceye evet diyorum: Finn ve oğluyla akşam yemeği. Zach ile konuşmak rahatlatıcı. Kolay. İkisiyle birlikte akşam yemeği yemek de samimi bir hava yaratıyor.

"Önce bunu almalıyım," diyorum, Tie One On adlı kitabımı sallayarak.

Finn elimden kaptı. "Benden olsun," dedi ve tezgaha doğru yöneldik. Zach öne fırladı, sonra yavaşlayıp yanıma yetişti. "Hiç Rube Goldberg makinesi yaptın mı?"

"Hayır, ama bazen her gün bir günmüş gibi hissediyorum." Finn ile tanışmak bir Rube Goldberg makinesi gibiydi; bir gece piyano çaldım ve şimdi domino taşları durmadan düşüyor. "Peki sen öyle mi yaptın?" diye soruyorum, soruyu Zach'e geri çevirerek.

"Bugün bilim kampında yaptık," diyor kasaya vardığımızda ve kasiyer Finn'in satın aldıklarını hesaplarken. "Bu yaz ikinci bilim kampım. Babamdan beni kaydettirmesini çok istedim çünkü Rube Goldberg makinesini gerçekten yapmak istiyordum. Oldukça havalıydı, ama henüz işimiz bitmedi."

"Size bir sır verebilir miyim?"

O yeşil gözler "evet" ve "şimdi" dercesine parıltıyor ve "çok merak ediyorum" diyor. Finn, temassız ödeme yaparken telefonunu ekranda

kaydırırken sırtarak bakıyor.

"Söyle bana," diyor Zach, neredeyse zıplayarak.

"En iyi bilim deneyi hâlâ Mentos ve diyet kola patlatmak. Bahçeniz var mı?" diye soruyorum, kendimi oldukça isyankar hissederek.

Finn, görevliye teşekkür ederken ve defterleri alırken gülüyor.

"Evet," diyor Zach.

"O zaman akşam yemeğinde sana nasıl yapılacağını anlatırım."

Zach kapıya doğru koşarken, Finn geride kaldı ve sadece bana hitap edecek şekilde alçak sesle konuştu: "Biliyorsun ki bir arka bahçem var ve deneye hayır demeyeceğimi de biliyorsun."

Sinsi bir sırıtışla sadece "Biliyorum" diye cevap veriyorum, sonra Madison Avenue'deki akşam kalabalığının arasından, arabalara ve taksilere doğru koşan New Yorkluların arasından sıyrılıp yakındaki Neon Diner'a doğru ilerliyoruz.

Önce Zach geçiyor, sonra Finn kapıyı benim için açık tutuyor. Kısa bir süre için elini sırtıma koyuyor ve bu... sahiplenici bir his veriyor.

Ve ben bunu seviyorum.

Tıpkı onun ve oğlunun karşısında, retro tarzda dekore edilmiş lokantada oturup, arka planda Elvis şarkıları çalarken ve nane yeşili üniformalı garsonların telaşla yanımızdan geçmesini sevdiğim kadar.

Sipariş verdikten sonra Finn, merak dolu bir bakışla masanın karşısındaki bana döndü. "Peki, Kaptan Dude'daki her bir hikayeyi nasıl biliyorsun?"

"Baba, tabii ki. Çok güzel bir dizi işte."

Gülüyorum. "Haklı." Ama sonra ona gerçek cevabı veriyorum. "Öğle yemeğinde bahsetmiştin ve zevkin iyi olduğu için, ayrıca Bridger çocuklar için bazı programlar yapmak istediği için, araştırdım. Henüz kimse haklarını satın almamış ve sonraki birkaç gece hikayeleri okudum. Bridger şimdi bunların peşinde," diyorum ve sonra—

Aman Tanrım. Benim ve o koca ağzımın hali.

"Bunu söylememeliydim," dedim, telaşlanarak ve kendimi çok, çok aptal hissederek. Peşinde olduğumuz mülkleri ifşa etmemem gerekiyordu.

Finn, Jules'e daha da yaklaşarak, "Tek kelime etmeyeceğim," dedi.

Kalbim tehlikeli derecede hızlı, son derece endişeli bir ritimle atıyor. "Bunu söylememeliydim," diye tekrarlıyorum, peçetemle oynarken.

Finn beni rahatlatarak, "Gerçekten sorun yok," dedi. "Biz yanındayız."

Derin bir nefes alıyorum, aptallığımın geçip gitmesini engellemeye çalışıyorum.

Zach kaşlarını çattı. "Merak etme Jules. Kaptan Dude sır saklar, biz de aynısını yapacağız."

Minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Teşekkürler."

"Söz veriyorum," diyor Finn.

Biraz daha rahatladım. Finn'e güveniyorum. Oğluna da şimdiden güveniyorum. Bu benim için garip bir durum; insanlara bu kadar çabuk güvenmek.

Ama Finn en önemli sırlarımı saklayabileceğini kanıtladı. Endişelerimi bir kenara bırakıp, yakışıklı bekar baba ve genç oğluyla beklenmedik bir şekilde dışarıda yemek yemenin tadını çıkarmayı seçiyorum.

Vejetaryen burgerim ve onların normal burgerleri eşliğinde hikayelerden, deneylerden, ağaç evlere gizlice gitmekten bahsediyoruz ve Zach'e diyet kola ve Mentos'tan oluşan bir çeşme yapmanın tam olarak nasıl yapılacağını anlatıyorum.

"Baba! O her şeyi biliyor," diyor Zach yemek bittiğinde. Ben bir şey diyemeden masadan kalkıyor. "Erkekler tuvaletine gitmem gerek."

"Hemen geri gel, tamam mı?" diyor Finn ve Zach başını sallıyor.

Zach gittikten sonra Finn bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Sen gerçekten her şeyi biliyorsun."

Elimi savurarak geçiştirdim. "Hayır. Sadece gençken internette deneyler yapmayı severdim. Kız kardeşimle birlikte bütün bunları yaptık." Sonra parmağımı dudaklarıma götürerek biraz eğlendim. "Babama söyleme."

Finn elini indiriyor, sonra masanın altında, elinin dizimin üzerinde kıvrıldığını hissediyorum. "Sana söylemiştim. Sırlarını saklayacağım."

Dokunuşundan ürperiyorum, parmaklarının sıcaklığını ve gözlerindeki ateşi içime çekiyorum. "Sırlarını üzerimde taşıyorum," diye fısıldıyorum. "Siyah dantelli olanı giyiyorum."

Derin bir nefes alıp birkaç saniye gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığı anda ise sadece başını sallıyor ve bir uyarı gibi, "Benim için tehlikelisin," diyor.

Sizi bu kadar kızdırmak istememiştim. "Özür dilerim."

Dizimi daha sıkı kavradı, güven verici bir dokunuştı bu. "Özür dileme. Beğendin mi?"

"Kesinlikle öyle."

“Güzel. Bunlar bir hediye. Keyfini çıkarman için.” Gözlerimi dikkatle süzdü, sonra ekledi, “Seni melekler ve şeytanlar kostüm partisine götürmek istedim, Jules.”

Demek haberdardı. "Gittin mi?" diye soruyorum, hayır diyeceğini umarak.

“Sensiz mi? Neden gideyim ki? Gideceğini söylemedin, üstelik görmek istediğim tek kişi sensin.”

Bunu duymak çok güzel hissettiriyor. Ama bu duyguya kapılmamaya dikkat etmeliyim. "Eminim çok eğlenceli olmuştur." Belki de birini çocuğunuzla birlikte dışarı davet etmek büyük bir olay olduğu için, ya da belki de harika bir baba olmak için ne kadar çok çabaladığını bildiğim için ekliyorum: "Ama bu da eğlenceli. Seninle ve oğlunla akşam yemeği. Çok hoşuma gidiyor."

Onun sadece yatak odasındaki Finn'i sevdiğimi düşünmesini istemiyorum, çünkü bekar baba Finn'in de büyüleyici olduğunu öğreniyorum.

"Zach'le tanıştığına sevindim. Senden hoşlanıyor, bu zaten çok açık."

"Aynı duyguları paylaşıyoruz," diyorum, bu konuda biraz neşeli bir şekilde. "Gerçekten de olayların akışına kendini bırakıyor, değil mi?"

Finn gülümsüyor. Kendini bambaşka bir şekilde, bir baba olarak görüldüğünü hissettiği açıkça belli. "Hayatını olayların ortasında yaşıyor. Sanırım bunun sebebi tüm bu değişimleri yaşamış olması. Olaylara ayak uydurmayı öğrenmiş. Anı çok iyi kucaklıyor."

"İyi bir yaşam biçimi," diyorum. Ben de öyle yaşamak isterdim.

“Eminim ki bu yedi yaşında olmanın bir parçası, ama bence bu aynı zamanda onun kişiliğinin bir parçası.” Koşulsuz sevdiği küçük insanı aramak için tuvalete doğru bakıyor. Bir yıl önce tanımadığı biri.

O adamı sevmek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu.

Ama şimdi bende bir tane var.

Harika. Gerçekten harika.

* * *

Daha sonra Finn ve Zach Madison Avenue'da bana veda ediyorlar, ama Finn Paris'te benimle görüşmekten bahsetmiyor. Ben de yaklaşan seyahatten

bahsetmiyorum. Orada buluşup Avrupa seyahat listemi birlikte gözden geçirmek için plan yapacak değiliz zaten. O bundan bile habersiz.

Bu gece sadece bir tesadüf gecesi idi.

KAÇINILMAZ

Jules

Birkaç gün sonra havaalanında, acaba tesadüf yine kazanacak mı diye merak etmeden duramıyorum.

Tıpkı tanıştığımız gece Albrecht Konağı'nda olduğu gibi.

Tıpkı Açık Bir Kitap gibi.

Üçüncü kez yapılacak mı?

Finn'i check-in masasında arıyorum. Güvenlik kontrolünde. Adrenalinle beslenen bir umut beni ileriye doğru itiyor. Daha hızlı yürüyorum, kapıda olup olmadığını kontrol ediyorum.

Ama ondan hiçbir iz yok.

Charles de Gaulle Havalimanı'na giden uçağa bindiğimde hâlâ onu arıyorum ve bu hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Birinci sınıfta onu arıyorum, gür saçlarını, sakallı çenesini, belirgin elmacık kemiklerini. Beni aydınlatan o rahat gülümsemesini.

Her şeyden çok, beni tanıyor gibi görünen gözleri arıyorum.

İlk birkaç sıra, Chanel marka takım elbiseli kadınlar, eşofman ve ters takılmış şapkalı erkekler ve bol kot pantolonlu gençlerle doluydu.

Ama Finn yok.

Perdenin önünden geçiyorum, birinci sınıfı arkamda bırakıyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çektim. Onu göreceğimi düşünmek aptallıktı. Üstelik o birinci sınıf bir adam ve ben ekonomi sınıfında, 21. sıraya

yerleşmiş durumdayım.

Uçuşun büyük bir kısmında uyudum, sonra bavullarımı alıp uykulu gözlerle Montmartre'deki kıvrımlı bir sokakta bulunan butik otelime doğru yola koyuldum. Taksi Paris sokaklarında hızla ilerlerken, esnemeler arasında manzaraları seyrettim. Odamıza vardığımda, Sacré-Coeur'ün muhteşem bir manzarasıyla karşılaştım; bazilika, cesur, mavi Paris gökyüzüne karşı uzun ve gururlu bir şekilde yükseliyordu.

Yatak beni çağırıyor, ama pencerenin ardındaki şehir de öyle; daha önce hiç görmediğim ve yapmadığım her şey. Uzuvarım ağırlaşıyor, ama Paris'te görülecek çok şey ve yarınki iş için yapılacak çok şey var, bu yüzden ellerimi yıkıyorum, yüzüme soğuk su serpiyorum ve daha önce giymediğim kıyafetlerimi giyiyorum.

Yaz geldi, bu yüzden pembe bir kısa bluz ve bol paçalı bir kot pantolon giyiyorum. Güneş gözlüğümü de alıp, beni tamamen uyandıracak bir kahve bulmak için dışarı çıkıyorum.

İdeal olarak, beynimi içine boğabileceğim kocaman bir bardak.

Esneyerek köşeyi dönüyorum. İleride hareketli bir meydan var. Bir sanatçı şövaesinde karikatürler çiziyor. Bir diğeri Audrey Hepburn esintili ipek eşarplar satıyor. Bir yaylı çalgılar dördlüsü tanımadığım ama Édith Piaf'ı anımsatan bir melodi çalıyor. Kimse bere takmıyor veya baget ekmek taşımıyor, yine de tüm sokak biraz The Rendezvous filmini andırıyor. Modern Paris, ama bu şehrin meşhur olduğu o vintage havasıyla birlikte. Şehir hem yeni hem de eski hissettiriyor; bunu içgüdüsel olarak anlıyorum.

Meydanın en ucunda kırmızı tenteli bir kafe var ve umarım bol miktarda kafein bulunuyordur.

Güneş yükseliyor, çıplak omuzlarımı ısıtıyor. Yönümü bulmak için sokak tabelalarına bakıyorum—burası Place du Tertre—ve gözümün ucuyla birini fark ediyorum. Koyu kahverengi saçlarında gümüş rengi teller var. Geniş omuzlu... Başını öne eğmiş, telefonuna bakarak yürüyor.

Başını kaldırdığında duruyor. Gülümsüyor. Eğlenerek başını sallıyor. Midem alt üst oluyor resmen.

"Burada karşılaşmak ne güzel," diyor ama gerçekten şaşırmış gibi görünmüyor.

"Belki de değiliz," diyorum. "Aynı otelde miyiz?"

"Hotel Particulier Eighteenth'teyim. Dün geldim," diyor ve benim kaldığım otelin aynısını işaret ediyor. Ona rastlamam o kadar da tesadüf

değilmiş demek ki. Kaçınılmazdı. Başka sorular sormak istiyorum—ne yapıyorsunuz, Paris nasıl gidiyor, telefonunuzda dikkatinizi çeken ne oldu?

Ama sonuncusunu sormama gerek kalmadı çünkü telefonu bana çevirdi. "Şuna bak," dedi ve Zach ile kuzeni David'in kamp ateşinde marshmallow kızarttıkları bir fotoğrafı gösterdi. Birdenbire gözlerimden yaşlar süzüldü ve nedenini bile bilmiyordum. Belki yolculuktan, belki jet lag'den, belki de kafein ihtiyacımdan kaynaklanıyordu.

Belki de bu sadece, hayatın büyük değişimlerine —annesizliğe, babasızlığa, babalığa— gerçekten de kolayca uyum sağlayan mutlu bir çocuğun tatlı bir fotoğrafıdır.

Gözyaşlarımı yutuyorum ama "Daha fazlasını, bana daha fazlasını göster" derken sesimde bir duygu var.

Finn hafifçe gülümsedi, sonra bir sonraki fotoğrafa baktı. Bir karavan.

"Ve onlar kamp yapmıyorlar. Lüks kamp yapıyorlar," diyorum, onu suçlarken gülerek.

"Görünüşe göre annemin fikriymiş. Nick ve ben çocukken babamın yaptığı zorlu kamp gezilerine yeterince katlandığını söyledi. Şimdi bunu yapmak istemiyor."

Biraz daha yaklaşıyorum. "İtiraf edeyim: Beni asla kamp yaparken göremezsiniz."

Şüpheli bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Asla mı?"

Başımı sallayıp saçımı savurdum. "Düzleştiricimi, akan suyum ve yumuşak yastıklarımı çok seviyorum. Bir de kahveyi."

"Kamp yaparken de kahve yapabilirsiniz," diye belirtiyor.

"Ya da bir kafede alabilirim," diyorum esneme sesim yüzüme çökerken.

Finn elini sırtıma koydu, dokunuşu sıcak ve güven vericiydi. "Hadi sana bir kahve ısmarlayalım, Jules." Zaten gitmeyi planladığım kırmızı tenteli kafeye doğru alnını kaldırarak, buraya geldiğinden beri bu kafeyi denemek istediğini söyledi.

Sadece kahve. Meslektaşlarım bunu sürekli yapıyor. "Bana da uygun," diyorum.

Ama onun elinin tenime değmesi kadar iyi hissettirmiyor. Özellikle de etrafımdakilere ona ait olduğumu gösterdiği için.

Ben öyle düşünmesem bile.

* * *

İlk fincan kahve harika geliyor ama tadı berbat. Boş fincanı kaldırırken, "Sanırım çamur kelimesinin Fransızca karşılığını öğrenmem gerekiyor," diyorum.

"Fransızlar kahveleriyle ünlü değiller," diyor.

"Daha önce burada bulundunuz, değil mi? Paris'te?" diye sordum, çünkü öğle yemeğinde şehrin harika olduğunu söylemişti. Dünyanın dört bir yanında anlaşmalar imzalayan onun gibi bir adamın Fransızca da bilmesi muhtemel.

Şık giyimli Parisliler yanımdan geçerken, kaldırımda minik yuvarlak bir masada oturuyoruz. Fransızca kelimeler kulaklarımın arasından geçiyor ama hiçbir şey ifade etmiyor.

"Birkaç kez," diyor espressosunu kaldırırken. "Ama her zaman iş için."

Hemen cevap veriyor ve ima ettiği şey açık: Buraya asla eski karısıyla ya da başka bir kadınla gelmedi.

Bundan fazla anlam çıkarmayın.

"Fransızca biliyor musunuz?"

Küçük fincanını bitirip yere bırakır, yeşil gözleri parıldar. "Sana bir sır söyleyeceğim," diye fısıldar.

Tüylerim diken diken oldu. "Dinliyorum."

"Herhangi bir restoranda veya mağazada yalan söyleyerek işi halledebilirim, hepsi bu," diyor.

Bu beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor. Dil bilmemesini seviyorum. Dil becerisi eksikliği konusunda bana karşı son derece dürüst olmasını ama bir şekilde işin içinden sıyrılmaya çalışmasını seviyorum. Bu ona çok yakışıyor; hayatta kendine güvenle ilerleyen, istediğini cesaret, zeka ve karizmayla elde eden biri.

"Yani, tıpkı piyano çalarken uydurduğun yalanlara benzer bir şey," diyorum.

Sandalyeye arkaya yaslandı, en güzel şekilde kendinden emin bir ifadeyle, "İstedığimi istedim," dedi ve o gece beni amansızca takip etme seçimini sahiplendi.

Ama geriye dönüp baktığında, keşke maskelerimiz düşmüş olsaydı diye düşünüyor mu? Kütüphaneye koşmadan önce ikimiz de tüm gerçekleri bilseydik diye düşünüyor mu?

Belki de uçak yolculuğunun yorgunluğu yüzünden soruyorum. Ya da belki de burada bizi kimse tanımıyor. Kendimizi bir baloncuk içinde gibi

hissediyoruz ve bu baloncuk bana cesaret veriyor. "Kostüm giymemiş olsaydım benimle konuşur muydunuz?"

"Hayır," diyor hemen. "Ben yapmazdım."

Omuzlarım düştü. Cevabın geleceğini biliyordum ama yine de soruyu sordum.

"Ve bilmediğime sevindim," diye ekliyor yatak odası sesiyle—bana bacaklarımı açmamı söylediğinde kullandığı ses tonuyla. "Kütüphanedeki buluşmayla ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Evimdeki geceyle ilgili. Restorandaki öğleden sonrayla ilgili. Tek bir şey bile." Bana karanlık bir bakışla bakıyor. "Anlaşıldı mı?"

Ürpererek "Evet" dedim. "Kristal."

"Güzel. Ama ne olur ne olmaz diye şunu da ekleyeyim—piyano çaldığın gece maske takmış olmama çok sevindim. Çünkü sen tanıdığım en şehvetli, en duyarlı, en heyecan verici kadınsın."

Bilinen.

Dokunduğunu söylemedi.

Ama bilinen. Nedense bu kelime daha da büyük bir ağırlık taşıyor. Beni öldürdüğü kadın sayısıyla kıyaslamıyor. Beni, olduğum gibi olduğum için, yani sadece ben olduğum için, bir kaideye yerleştiriyor.

Onun verdiği güvence, duvarlarımın bir katmanını daha yıktı. "Üniversitedeki eski erkek arkadaşım," diye başladım ve o daha da dik oturdu. "Onunla yatacaktım. Yatmadım."

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Finn, kelimeleri zorlukla ağzından çıkararak.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bana fiziksel olarak zarar vermedi. Ama o..." Duraksıyorum, tereddüt ediyorum. Bu düşündüğümünden daha zor. Yazdığım o günlükler seks, fanteziler, takıntı ve sırlar ile iç içe geçmiş durumda. Düşüncelerimi çözmekte pek iyi değildim. Onları birbirinden ayrı tutacak kadar anlamamıştım. Ve kendimin tamamını açığa vurmak istemiyorum. Sadece bir kısmını, çünkü bunu hak ettiğini hissediyorum. "O gün ne yaptığımı, ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi yazardım," diye açıklıyorum.

"Bu mantıklı. Birçok insan bunu yapıyor."

"Evet, bazen de bu rahatsız edici düşüncelerim oluyordu," diyorum, çünkü bu kendime bir etiket yapıştırmadan ona anlatmanın yeterince güvenli bir yolu. "Bazen rastgele insanlar hakkında. Mesela bir profesör hakkında. Ya da bir öğretim asistanı hakkında."

Başını sallayarak devam etmemi işaret etti, yargılamadığını, sadece dinlediğini açıkça belirtti.

“Ve bunları yazardım. Bazen geçen yıl bir kez dışarı çıktığım bir adamdan bahsederdim. Bir randevuda ya da bir partide.”

“Elbette. Günlüğe hayatını anlatırsın.”

Şey, kız kardeşime anlatıyordum. Ve biliyor musun? Bunu kendime saklamama da gerek yok. "Willa'ya yazıyordum," diyorum usulca, sesim kısa bir an titreyerek.

"Bu çok zor olmalıydı," diyor, bir an için kolumu sıkıyor, sonra bırakıyor.

“Öyleydi, ama buna ihtiyacım vardı. Hâlâ da ihtiyacım var. Ona her şeyi günlüklerime yazmaya çalıştım. Onlar sadece benimkilerdi.” Brandon’ın yaptığından nefret etsem de yine de paylaşmak zorunda hissederek derin bir nefes alıyorum. “Ama bir keresinde Brandon bizde kaldığında, sabahki dersini atlayıp uyumaya gitti. Ben derse gittim, onu yaklaşık bir saatliğine yatak odamda günlüklerimle yalnız bıraktım. Ve o zaman bilmiyordum ama hepsini okudu. Yazdığım her özel düşünceyi. İster bahsettiğim rahatsız edici düşüncelerden biri olsun, mesela bir öğretmen hakkında, ister birinci sınıftaki bir randevunun özeti olsun, ister rol yapmayı denemek istememe neden olan bir kitap olsun,” diyorum, yeni bir acı dalgası beni sarıyor. “Bazen spesifik fantezilerimi bile yazmıştım.”

"Bu iğrenç bir ihlal," diyor öfkeyle.

“Ve sonra, azar azar, gün gün, o bilgileri aldı ve bana karşı ince, manipülatif yollarla kullandı. Bir çalışma seansında, ‘Biyoloji profesörünle kütüphaneye gitmek ister miydin hiç?’ derdi. Ya da bir süre önce çıktığım bir adam hakkında sorular sorardı. ‘Carson iyi öpüşür müydü? Onu öperken başka birini düşünmediğinden emin misin?’ Ya da daha da sinsî şeyler. ‘Beni kelepçelemeni istediğini söylediğini hatırlıyor musun?’ diye sorardı. Yazdığım her detayı hatırlamıyordum ama peşimi bırakmaz, beni tuzağa düşürmeye çalışırdı.”

Finn, Brandon'ın ensesini sıkmak istercesine sinirli bir nefes verdi. "Seni manipüle etti. Sana psikolojik şiddet uyguladı."

Bunu manipülasyon gibi düşünmemiştim ama belki de öyleydi. Ama aynı zamanda utanç vericiydi. Çok kandırılmıştım. "Çok zekiydi. Bütün bunların nereden geldiğini, benden kaynaklandığını anlamamın birkaç hafta sürmesine inanamıyorum," diyorum, beni bu kadar derinden kandırdığı için hala utanarak.

“Kendini suçlama,” diyor Finn, belki beni rahatlatmak, belki de geçmişim hakkında kendime anlattığım hikayelerden korumak istiyor. “İyi bir kalbin var. Onun seni böyle kandırabileceğini aklına bile getiremezdin herhalde.” İçini çekiyor, elini çenesine sürüyor. “Bazen nasıl kullanıldığımızı anlamamız biraz zaman alıyor.”

Ona nasıl kullanıldığını sormak üzereydim ki, "Sonrasında ne oldu?" diye ekledi.

Onun hikayesini sormadan önce kendi hikayemi bitirmem gerekiyor. “Ondan ayrıldım. Onunla hiç birlikte olmadım. Ve dürüst olmak gerekirse, uzun süre kimseyle birlikte olmak istemedim. Kendimi kapattım, Finn. Birkaç ay öncesine kadar, çok fazla terapi ve kendimi daha derinlemesine anlama sürecinden sonra, cinsel olarak neredeyse uykudaydım. İşte o zaman gerçekten hazır olduğumu fark ettim. Belli bir şekilde seks istediğimi. Baskın olmak istediğimi. Fantaziler istediğimi. Ve beni manipüle etmeyecek birini istediğimi. Tam tersini yapacak, benimle rol yapacak, bana karşı değil.”

"Onu buldunuz," diyor, sade ve net bir şekilde.

Evet, yaptım.

Keşke ona sahip olabilseydim.

"Neyse, dinlediğin için teşekkürler. Sadece şunu bilmeni istedim ki, 'seninle görüştüğüme sevindim' derken, gerçekten de seninle görüştüğüme çok sevindim."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, nefesini dışarı veriyor. "Je ne regrette rien." (Hiçbir şeyden pişman değilim.)

Fransızca bilmiyorum ama bağlamdan anlıyorum. "Hiçbir şeyden pişman değilim," diye çeviriyorum.

“Evet,” diyor ve boş bardağıma işaret ediyor. “Bir tane daha ister misiniz?”

Ruh halimdeki bu değişime minnettarım. "Bugün şehri keşfetmek istiyorum, sanırım öyle yapacağım," diyorum.

Finn garsonu çağırır ve söz verdiği gibi Fransızca sipariş verir. Garson gittikten sonra gözlerimi kısıyorum. "Bu haksızlıktı."

“Neden?”

"Çünkü o saçma sapan Fransızcanla sipariş verirken bile seksi görünüyorsun."

Gülüyor. "Belki de sizi etkilemeye çalışıyordum."

“İşe yaradı.” Tepelik mahallenin atmosferini, havasını içime çekmek için bir an duruyorum. Karşı caddede, vitrininde Les Jolies Jupes yazısı bulunan, kısa elbiseler ve modaya uygun bilek botları sergileyen bir butik var. Yanında, ferforje korkuluklu dar bir merdiven. Tuğla duvarda, Moulin Rouge'u tanıtan posterler asılı. Bu da listemdeydi – sadece ambiyansın tadını çıkarmak.

"Daha önce burada bulundunuz mu?" diye soruyor Finn.

Başımı sallayarak ona döndüm. "İlk defa geliyorum. Ama buraya gelmeyi çok istiyordum. Bir sürü hayali ziyaret planlamıştım."

“Şimdiye kadar ne düşünüyorsunuz? Hayalinizdeki gezilerle kıyaslandığında nasıl?”

Birkaç saniye duraklıyorum, çeneme hafifçe vuruyorum. "Sanırım bir sonuca varmak için şehrin daha fazlasını görmem gerekiyor. Ve haftanın geri kalanında oldukça meşgulüm..."

Onun bana katılacağını varsaymak istemiyorum. Manhattan'daki McCoy's'ta söyledikleri açıktı. Bir sonraki görüşmemizde kitapçada sergilediği davranışlar da öyleydi. Dakikalar önce elimi tutmuş olması, bütün günü benimle geçireceği anlamına gelmez.

Kaşlarındaki kırıksıklık ve gözlerindeki yoğunluk, bir şey üzerinde düşünüp taşındığını gösteriyor. Sonra kararını veriyor. "Size Lüksemburg Bahçelerini göstermek isterim."

Bu adam ruhumu okuyabiliyor. "Oraya gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, Jules," diyor boğuk bir sesle. "Biliyorum."

BİR ÖPÜCÜK ANISI

Jules

Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda yemyeşil bahçeler beni adeta büyülüyor. Doğanın renklerinin bir girdabı gibi. Zengin sarılar, muhteşem turuncular, yakut kırmızısı. Çiçeklerin kokusu -belki gelincikler, belki de petunyalar- havada süzülüyor.

Çiçekler ve bahçeler benim en sevdiğim şey ve burası, patikaları, göletleri ve kıvrımlarıyla adeta bir harikalar diyarı olmalı.

Ama şu anda, Latin Mahallesi'nin dışındaki turistik mekan, balık istifi gibi insanlarla dolu. Çimenlerin üzerine serilmiş battaniyelerin üzerinde uzanmış, peynir yiyip şarap içen ve telefonlarından müzik dinleyen çiftlerin gürültüsüyle yankılanıyor. Çocuklar çığlık atıp balonları kovalarken, yorgun ebeveynler kirli ellerini çekiştiriyor. Turistler ellerinde telefonlarıyla fotoğraf çekip arabalardan hediyelik eşya alarak ağır ağır ilerliyorlar.

Gerçekten çok güzel ama tamamen istila edilmiş durumda.

Bunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum, o yüzden söylemiyorum. "Muhteşem," diyorum, sanki herkesi görmezden gelip bu bahçeleri sadece kendime saklayabilmişim gibi gözlerimi kısarak. Belki de bu beni son derece bencil yapıyor.

"Evet, ama bahçelerin sadece bizim için kapatılması daha iyi olurdu," diyor Finn, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Aynı fikirde olmamıza sevinerek, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Keşke daha sessiz olsa da istediğim gibi keyfini çıkarabilsem."

"Peki, bu nasıl bir yöntem?"

"Bütün çiçekleri kokluyorum. Sonra da sanki kendi özel bahçemmiş gibi davranıyorum," diyorum.

"Bu doğru. Ve dürüst olmak gerekirse, harika bir fantezi," diyor.

Öğlen kalabalığının arasından geçerken, bir gölette uzaktan kumandalı yelkenli tekneler kullanan iki çocuğun yanından geçerken, "Bencilce gelebilir ama öyle hayal etmişim," diyorum.

"Komik olan şu ki, bazı yerlerin mükemmel olduğu fikri var. Hayali yerler. Paris, Roma, Londra, Tokyo, Yunan adaları. Sonra buralara gidiyorsunuz ve bazen hayal kırıklığına uğrayabiliyorsunuz."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" diye soruyorum. Sıkılmasını istemiyorum. İkimiz de biraz daha yalnız kalmayı dilesek bile, başka bir yerde olmayı dilemesini istemiyorum.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ve asla bu şirketle çalışmam."

Bir an duraksıyor, gözleri vücudumu yukarıdan aşağıya süzüyor, sonra yüzümde oyalanıyor. "İşte... bir yer böyle olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Bazen bir şey böyledir," diye onaylıyorum, bahçelerin derinliklerine doğru ilerlerken aşırı kalabalık atmosferi içime çekiyorum. "Zihninizde onu abartıyorsunuz. Ama burada olduğuma sevindim. Bir şeyin mükemmel olmaması, onu görmek istemediğim anlamına gelmez."

"Güzel. Senin de burada olmana sevindim."

Bu yorumdan daha fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum, ama yine de sunduğu olasılıkların tadını çıkarmama izin veriyorum.

Geniş bir çimenlik alanın yanındaki bir patikada yürürken Finn bana yaklaşıyor, parfümünün hafif kalıntıları burnumu gıcıklıyor.

"Senininki ne? Parfümünü kastediyorum." Benimkini öğrenmekte çok ısrarcıydı ve aklımı onun ateşli kokusu ve orkideleri dolduruyordu.

"Gece Yarısı Rüyaları," diye yanıtlıyor hiç tereddüt etmeden.

"Hım. Şimdi bunu mağazalarda koklayacağım ve uykuya dalarken seni düşüneceğim."

"Bu çok cazip bir görüntü, Jules."

"Kesinlikle öyle."

Elimi tutmuyor ya da bana dokunmuyor, ama "Eminim burada hayallerine uygun bir yer bulabiliriz" dediğinde sesi boynumu okşayan

şehvetli parmaklar gibi geliyor.

Ve ben de o yorumu ciddiye alıyorum. Daha doğrusu, bedenim alıyor, çünkü onunla birlikteyken içimde hoş, neşeli bir his oluşuyor. "Tamam, anlaştık. Bir yer bul kendine," diye meydan okuyorum ona.

Başını yana eğdi, dudaklarında takdir dolu bir gülümseme vardı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Belki de öyledir," diyorum şakayla karışık. Sanırım meydan okumayı seviyor.

"Jules, bunun beni sadece senin yanıldığını kanıtlamak istemeye ittiğini biliyorsun."

"Pekala. Hadi bakalım. Beni haksız çıkar."

"Pekala, Medici Çeşmesi'ni deneyelim," diyor, sanki bu öneriyi az önce cebine koymuş gibi.

Dirseğimle onu dürttüm. "Beni kandırdın. Şehri pek iyi tanımadığını söylemiştin."

"Hım. Bunu mu söyledim? Yoksa sadece iş için burada olduğumu mu söyledim?"

"Pekala, teknik bir ayrıntı yüzünden beni yakaladınız."

"Her halükarda, buraya sadece iş için geldim, ama uçakta ve son birkaç gündür Paris hakkında her şeyi okudum. Hazırlıklı olmak istedim," diyor.

Ve vay canına, bu muhteşem. Bu tür bir hazırlık. "Sadece gösteri için mi?"

"Evet. Burada çalışan pazarlama ortaklarımla şehir hakkında bilgili bir şekilde konuşabilmek istiyorum. Bu da Paris'i tanımak anlamına geliyor."

Zeki erkekler neden bu kadar seksi olmak zorunda? Ah, doğru ya, çünkü zekayı kullanmak çekici. Sahip olamayacağım bu adama çekilmek için daha fazla nedene ihtiyacım yoktu, ama Finn Adams bana bir neden daha verdi.

"Yani birinci sınıfta seyahat ediyorsunuz, bir kadeh şarap veya viski yudumluyorsunuz ve uçakta Paris hakkında bir şeyler okuyorsunuz, üstelik de şık pantolonunuz ve gömleğinizle çok zarif görünüyorsunuz."

"Uçakta ne giydiğime dair eksiksiz bir görüntünüz var," diyor, belli ki eğlenmiş bir şekilde.

"Özel dikim iş kıyafetleri çok moda. Ne diyebilirim ki? Sakın bunu bozup bana eşofman veya spor pantolonu giydiğinizi söylemeyin."

Hafifçe gülüyor. "Uçakta eşofman ya da spor kıyafeti giymedim."

"Yönetici olduğunuz için mi böyle yapıyorsunuz? Muhtemelen yasaktır, değil mi?" Öğretmenvari bir ses tonuyla soruyorum: "Hiçbir yönetici uçakta

gündelik kıyafet giyemez. Uçtuğunuz her an yönetici imajınızı korumalısınız.”

“Evet, gömlek ve takım elbise pantolonu giydim,” diyor, kaslı kollarını ortaya çıkaran, tam da vücuduna oturan kot pantolonuna ve polo tişörtüne bakarak. “Bugün öğleden sonra, toplantım olmadığı için rahat giyindim,” diyor, ama sesi biraz mesafeli, bir an için neredeyse soğukkanlı ve profesyonel geliyor ve nedenini anlayamıyorum.

Daha fazla düşünmeden önce, uzun çitlerin arasından dönüp parkın daha sakin bir bölümüne girdik. Neredeyse gizli, saklı kalmış gibi hissettiren küçük bir bahçeye rastladık. Kusursuzca budanmış gül çalılarının hemen ötesinde, suyun hafifçe şırıldamasını duyabiliyordum. Finn'i takip ederek çalılardan etraftan dolaştık ve aşağıda, etrafı demir parmaklıklarla çevrili bir mağara gibi, zümrüt yeşili bir havuza dökülen büyük bir çeşmeye ulaştık. Çeşmenin dibinde, birbirine dolanmış iki oyma sevgili figürü vardı.

“Medici Çeşmesi. Şimdilik burada sadece biz varız. Yakında yalnız olmayacağız. Ama size göstermek istedim,” diyor ve bunu benim için planlamış olmasına bayılıyorum.

“Diğer bahçelerden çok farklı,” diye fısıldıyorum. Ağaçlar çeşmenin etrafını gölgeliyor ve bu da mekanı daha samimi kılıyor. Bu, Camden ve benim hazırladığımız listede yoktu. Ama yine de kendim ekleyeceğim, çünkü oraya ait.

Sanki şehri terk edip kırsala girmişiz gibi, bu تنها bahçelerde yapayalnızız. Havada tatlı bir çiçek kokusu asılı kalmış, öğleden sonra güneşinin havuza vurduğu altın rengi parıltıyla birlikte kendimi puslu bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyorum. Sonunda, işte hayalimdeki Paris bu. "Sanırım bu bahçede güneş bile pembe gözlük takıyor," diyorum.

Finn, belli ki memnun bir şekilde gülümsüyor. Memnun olması da gerekiyor. "Ödevi doğru anladım mı, ne?"

“Evet, yaptın.” Her detayı hatırlamak isteyerek, her şeyi içime sindiriyorum; heykelin yanındaki çiçek saksıları gibi. Onları işaret ediyorum. “Burada çiçek saksıları olması ilginç,” diyorum onlara doğru giderken ve sonra kokluyorum. “Menekşeler.”

Yanıma gelerek eğildi ve derin bir nefes aldı. "Sen ve kokuların," dedi ve başını yana eğdi. "Jules, bu kokulara olan sevgin de neyin nesi?"

Bu adam dikkatli. Dinliyor ama görüyor da. Beni fark ediyor. "Onlar beni mutlu ediyor." Bu basit itiraf, garip bir şekilde kırılabilirlik içeriyor. Ama bunu hak ediyor. Bunu kazandı. Beni buraya o getirdi.

"Neden?"

"Bir nedene mi ihtiyacım var?" diye karşılık verdim, ama o sabırla bir cevap vermemi bekledi. "Kokulara her zaman ilgi duymuşumdur. Belki de sadece iyi bir koku alma duyum var. Ama parfüm, çiçekler ve bahçelerle ilgili beni etkileyen bir şey var. Keşke daha iyi açıklayabilseydim. Ama onlar benimle konuşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum ve kendimi... başka bir yere taşınmış gibi hissediyorum."

Derin bir nefes alıyorum, onun o ateş ve deri kokusunu içime çekiyorum, sonra zamanda geriye dönüyorum. Bugünün erken saatlerinde otelinde kolonya sıkmış olmalı. Gözlerimi kapatıyorum, Finn'i aynanın karşısında, kendini tazelerken görüyorum. O an benimle karşılaşabileceğini mi düşündü? Kolonyasını sürerken beni görmeyi mi umuyordu? Gizemli kokusunun bir ipucu muydu acaba?

Gözlerimi açtığımda kendimi dengesiz hissediyorum.

"Birkaç saniye önce nereye gittin? Bir anıya mı?"

Anında, kendimi anın içinde buluyorum. "Bir yerde koku alma duyusunun hafızayla en yakından bağlantılı olduğunu okumuştum. Belki de bu yüzden kokulara ilgi duyuyorum," diyorum, içimde bağlantıları kurarak.

"Şu anda geçmişi düşündün mü?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece birkaç saat önce. Hatta hafızamda bile değil. Hayal gücümde... Sen. Senin odan. Parfümünü sıkman. Cam şişeyi bırakman, gömleğini düzeltmen, çıkman."

Gözleri kararıyor ve gülümsemesi kayboluyor, sanki bakışlarını benden alamıyormuş gibi bana dik dik bakıyor. "Bunu sen hayal etmiştin." Sesi meraklı ve tahrik olmuş gibi geliyor.

"Ve senin beni görmek istediğini hayal ettim," diye itiraf ediyorum, çünkü bunun doğru olmasını istiyorum.

Kıyafetlerine şöyle bir baktı. "Bugün toplantım yoktu. Doğru. Ama çoğunlukla böyle giyindim çünkü seni görmeyi umuyordum. Aynı otelde kalacağımızı biliyordum." Çenesi bir an kasıldı, sonra gevşedi. "O oteli seçtim çünkü sen orada kalıyordun."

Bu... takıntılıca. Ve hoşuma gidiyor. Kendimi ona atmamak için demir korkuluğa tutunuyorum. "Şey, otel de güzelmiş," diyorum kuru bir şekilde.

"Evet. Çok güzel, çünkü seninle karşılaşmayı çok istiyordum."

Nefesimi zor tutuyorum. "Benim için de aynı."

Arkasına bakıyor, belki de etrafın sakın olup olmadığını kontrol ediyor. Medici Çeşmesi'nde hâlâ sadece ikimiz varız. Bana sadece bir sevgilinin

bakabileceği şekilde bakıyor. Yoğun. Tutkulu.

"Boş ver," diyor, sonra başparmağıyla yanağında gezinip öpüyor.

Bahçelerin ortasında yer alan bu yer, insanı hem biraz kaybolmuş hem de biraz da bulunmuş hissettiren, baş döndürücü ve rüya gibi bir yer.

O öpüşmeyi bitirdiğinde, sanki öpüşme hiç yaşanmamış gibi turistik mekanın geri kalanında dolaşmaya devam ediyoruz.

Artık sadece bir anı gibi.

DİĞER TÜM ŞEYLER

Finn

Ertesi sabah, lüks eşya pazarlama ortağı bir şirketin ofislerindeki bir konferans salonunda, şık siyah metal bir masada oturuyorum. Birkaç kat aşağıda, Rue Saint-Honoré alışveriş yapanlarla ve pahalı arabalarla dolup taşıyor; yakındaki Opéra Garnier ise yerden tavana uzanan pencerelerin köşesinden zar zor görülebiliyor.

Ama beni rahatsız eden şehir değil. Aklımı dağıtan bir kadın.

Markanın, bavullarının üstün kalitesi ve reklamlarının The Rendezvous'u nasıl yansıtacağı konusunda ekibime ve bana yaptığı sunuma olabildiğince dikkat etmeye çalışıyorum.

Ama aklımın yarısı burada, yarısı da Jules'da.

Henri, duvara yansıtılan ve diziden bir sahnenin maketini gösteren görüntüyü işaret ederek, "Bu kampanyayı yürüttüğümüzde, karakterlerin bavullarıyla birlikte çekilmiş kısa bölümlerini gösterebiliriz" diyor.

Dizi, karakterin Le Marais'deki dairesinde geçecek. Jules o dairenin detaylarını ayarladı mı? O günün çekim programını o mu belirledi? Şu anda orada mı?

Henri, bu anlaşmanın gerçekleşeceğine dair umutla karışık profesyonel bir gülümsemeyle, "Dolayısıyla dizinin seyahat yönünü tüm pazarlama çalışmalarımıza entegre edeceğiz, tıpkı dizinin ürünlerimizi entegre etmeyi planladığı gibi," diyor.

Ve muhtemelen de öyle olacak, eğer önceki çoğunluk hissedarları tarafından üzerinde anlaşmaya varılan bu planları onaylarsam.

Dün Jules'u otele geri götürürken yapmadığım planlar... Arabada sürekli esniyordu, uyanık kalmak için çaba gösteriyordu. Lobiye vardığımızda gözleri kapandı ve ben de dudaklarımda olan "yarın benimle git" sözleri yerine, masum bir iyi geceler diledim.

Ama direndiğim iyi oldu. Onu görmek için Paris'te değilim. İş için Paris'teyim. Bu marka sponsorluk anlaşmalarını denetleyecek bir pazarlama ekibim olsa da, bu amiral gemisi programın Streamer'da sorunsuz bir şekilde yayınlanmasını sağlamam gerekiyor. Bu da devraldığım bazı anlaşmalara son rötuşları yapmam gerektiği anlamına geliyor.

"Kampanyanın ne zaman başlamasını istersiniz?" diye soruyorum.

"Sözleşmeyi imzaladığımız anda yaratıcı çalışmalara başlayabiliriz," diyor.

Jules'e vermemem gereken öpücüğü aklımdan tamamen uzaklaştırdım. "Harika. Ama önce şartlar hakkında konuşalım. Bazı endişelerim var," diyerek romantik moddan çıkıp kesin bir şekilde müzakere moduna geçtim.

* * *

Biraz sonra Henri'ye ve anlaşmanın geri kalanını halledecek olan Streamer'daki uluslararası meslektaşlarıma veda ediyorum.

İşte. Aklımın başka yerde olduğunu belli etmeden o toplantıyı atlattım. Ayrılırken, günün geri kalanındaki ajandama odaklanıyorum, zarif sanat eserlerinin yanından geçerken, sokağa açılan çift kanatlı kapılardan içeri girerken zihnimde toplantılarımı ve hedeflerimi gözden geçiriyorum.

Ama dışarı çıktığımda, dikkatimi dağıtan şeyler tam anlamıyla devreye giriyor.

Paris. Paris, tam bir dikkat dağıtıcı unsur. Jules'la yağmurda ıslanmış bir sokakta yürüyebilir, onunla bir birahaneye girebilir, sokak lambasının altında onu öpebilirim.

Bu şehirde her yerdeymiş gibi.

Saate bakıyorum. Bir buçuk saat boş vaktim var ve bu can sıkıcı. Asistanım şehirde dolaşmak için programıma zaman ayırmıştı ama şu an buna ihtiyacım yok. Yapacak bir şey istiyorum. Bir yerde olmak istiyorum

ki Jules'un nerede olduğunu, ne yaptığını, bana ne kadar yakın olduğunu düşünmeyi bırakabileyim.

Son birkaç haftadır New York'ta çok iyi gidiyordum. Ona karşı koymak oldukça kolaylaşmıştı.

Ama Paris'te onunla geçirdiğim bir öğleden sonra, aklım tamamen ona kaydı. Tek bir öpücük, ve onu tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Yavaş ve tutkuluydu ama aynı zamanda çok kısa sürdü, sanki hiç yaşanmamış gibiydi. İşte bu yüzden dün gece otel odamda sadece onu düşündüm. Yatağa girerken, şafak sökene kadar onu mutluluktan ağlatmayı, sonra onu kahvaltıya götürmeyi, şehrin uyanışını ve canlanışını izlerken gözlerindeki hayranlığı görmeyi hayal ettim.

Mandarin Oriental'in önünden geçerken, Jules'la bir otel odasında ne yapacağımı düşünmemek için bakışlarımı şık otelden ayırıyorum.

Tuileries Bahçeleri'ne doğru döndüğümde de durum daha iyi değil. Elbette, o lanet olası bahçelerin yanından bir daha geçersen onu düşüneneğim.

Dişlerimi sıkıyorum, bu düşüncelerden kurtulmak için cesurca, yürüyerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uzaklaşırsam, zihnim o kadar ısrarcı oluyor. Evden binlerce kilometre uzaktayız. Mesafe bir izin belgesi gibi. Dün onunla karşılaşmayı çok istemiştim. Uçağının indiğini biliyordum. Onu görmeyi ummuştum, o anı planlamıştım.

Ama sürekli tesadüfi karşılaşmalar aramaya devam edemem. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, tıpkı New York'taki lokantada Zach'le geçirdiğim gibi, tıpkı dün kafede ve bahçelerde geçirdiğim gibi, onunla o kadar çok zaman geçirmek isteyeceğim.

Sorun şu ki, bugün öğleden sonra fotoğraf çekiminde onunla görüşmem gerekiyor ve yeni edindiğim ürünün amiral gemisi gösterisinden daha çok onunla görüşmek için heyecanlıyım.

* * *

O öğleden sonra Le Marais'deki stüdyoya vardım ve kendime buraya bir etkinlikte yer almak, yapımcıyla tanışmak ve oyunculara merhaba demek için geldiğimi hatırlattım.

Hepsi bu kadar.

Üçüncü kata çıkan merdivenleri kullanıyorum, ardından stüdyoya doğru giderken yankılanan geniş, beton bir koridora giriyorum. Sonra, bir başkası köşeyi dönünce yankı koro halinde devam ediyor.

İki kişi. Biri haki pantolon ve pembe Oxford gömlek giymiş, elinde telefon ve tablet tutan bir kadın. Fotoğraflardan ve araştırmalardan tanıdığım, işine odaklanmış, düzgün görünümüyle dikkat çeken bir kadın; kendisi dizinin yönetici yapımcısı.

Diğer kişi mi? Benim takıntım.

Yapımcı durup, hafifçe gülümseyerek, "Yeni patron sizsiniz," diyor.

Jules bana işaret ederek cevap veriyor: "Solange Marina, bu Finn Adams. Bildiğiniz gibi şu anda Streamer'ı o yönetiyor. Ve Bay Adams, bu da bizim yapımcımız. Solange Montreal'li ve Webflix ve LGO'da Unfinished Business da dahil olmak üzere ödüllü birçok programın yapımcılığını üstlendi."

Elini tutuyorum ve tokalaşıyoruz. "O dizi harikaydı. Sonuna kadar ekran başına kilitlendim ve Jamie'nin Zoe ile birlikte ülkenin öbür ucuna taşınması doğru bir karardı."

Solange'ın dudakları seğirdi ama tam olarak gülümsemedi. Bunun yerine onaylarcasına başını salladı. "Ah, şey, arada sırada senden hoşlanabilirim. Belki."

"Ara sıra olması benim için sorun değil," diyorum. Sevilmek benim iş hedefim değil.

"O zaman karışmadığınız sürece burada hoş geldiniz," diyor Solange kuru bir şekilde. Bu yorum şaka gibi algılanmalı ama aslında ciddi olduğu açık. Benim karışmamı istemiyor.

"Ben sadece kardeşimin projelerine karışıyorum."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Bunu bilmek güzel." Daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu çaldı. Telefona baktı. "Kızım. Bunu cevaplamam gerekiyor, Jules. Sen halledebilirsin..." Elini bana doğru salladı. "Her şeyi."

"Anladım."

Yapımcı, merdiven boşluğuna açılan kapıyı iterek ortadan kayboldu ve beni, aklımdan çıkaramadığım kadınla yalnız bıraktı.

Jules bugün gözlüklerini takmış, siyah pantolon ve kısa kollu kırmızı bir bluz giymiş. Kıyafeti profesyonel ama aynı zamanda moda uygun ve genç. Tam da yakışır. "Seninle güvende olduğunu biliyor," diyorum, Jules'un şimdiden bu kadar iyi bir izlenim bırakmasına şaşırmadan.

“Öyle. Ve Solange harika,” diyor Jules ve vay canına. Bu çok seksi bir özgüven. Jules'un işinde iyi olduğunu bilmesi hoşuma gidiyor.

Gittiği yere gitmesine izin vermeliyim. Ama vermiyorum. "Buradaki ilk gecen nasıl uyudun? Gecenin ortasında uyandın mı?" Onu yatakta düşünmemeliyim belki, ama artık çok geç.

"Melatonin etkisini gösterdi, güneş doğmadan önce kalkmışım. Güneşin Sacré-Coeur'den doğuşunu izledim."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. "Bazıkanın basamaklarından mı?"

"Uyanıktım," diyor rahat bir şekilde, sanki başka türlü ne yapabilirdim ki? "Sabahın erken saatlerindeki ışık pencereden içeri doluyordu. Paris'te güneşin doğuşunu izlemek için kaç kere daha burada olacağım ki?"

Kilisenin basamaklarında onunla birlikte şafak vaktini geçirebildiğim için kıskanıyorum. "O yapılacaklar listesinde başka neler var?"

"Listemin olduğunu anladın mı?" diye soruyor, dudaklarında etkilendiğini gösteren bir tebessümle.

Kendimi tebrik etmeme gerek yok. Onun ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu bilmem gerekiyor. "Evet. Üzerinde ne olduğunu söyle bana."

"Çok talepkar," diye takılıyor.

"Evet, öyleyim."

"Madem bu kadar ısrarcısınız..." Telefonundan saate bakıyor, sonra memnun bir şekilde cevap veriyor. "Seine kıyısındaki bir kafede oturup güzel bir kitap okumayı, bir restoranda daha önce hiç yemediğim bir şeyi denemeyi, kaybolabileceğim sessiz bir sokakta dolaşmayı planlıyorum. Bunların yanı sıra," diye ekliyor ve eminim ki başka şeyler de isterdim.

Ama bu konuşma azmimi artırmıyor. "Bunları yapmak için altı günün daha var," diyorum ama aslında demek istediğim, restoranla ilgili olan, sokakta dolaşmayla ilgili olan ve diğer tüm şeylerde sana yardımcı olabilirim.

"Ve hedefime uygun ilerliyorum. Dün birini daha tamamladım. Ama listede olduğunu bile bilmiyordum."

Şimdi kafam karıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Beklemediğiniz yerde gizli bir hazine bulabilirsiniz." Koridora doğru baktı. "Gitmeliyim."

Ve gidip oyuncu kadrosuna merhaba demeliyim. Buraya gelme sebebim bu. Onun Paris listesine takılıp kalmak değil.

* * *

Ama o gece otele döndüğümde, bunu ve onu takıntı haline getiriyorum. O listeden neleri tamamladığını, hangi odada kaldığını, yalnız kaldığında yatağa ne giydiğini merak ediyorum.

Ve sabahleyin, onu Sacré-Coeur'ün merdivenlerinde bulup bulamayacağımı merak ediyorum.

"Lanet olası aptal," diye kendi kendime lanet okuyarak günün toplantılarına hazırlanıyorum. Ertesi gün aynı şeyi yapmayacak ve ben de onu takip etmeyeceğim.

Ayrıca, gün boyu ardı ardına randevularım var, bu yüzden otelden çıktıktan sonra geriye bakmayı reddediyorum.

Eğer önümüzdeki beş günü onunla karşılaşmadan veya karşılaşmamıza yol açacak bir durum yaratmadan atlatabilirsem, harika olurdu.

Günün ilk toplantısı bittiğinde, ekibime daha sonra görüşeceğimizi söyler ve kendimi toparlamak için biraz nefes alırım. Egzersiz her zaman odaklanmama yardımcı olmuştur. Gençken, futbol bana tünel görüşü kazandırmıştı, aynı zamanda bu sporun hayatta yolumu açacağı umudunu da vermişti. Daha sonra, işimi büyütürken koşmaya başladığım triatlonlar beni merkeze oturttu. Şık pantolonum ve gömleğimle nehir kenarında koşuya çıkamıyorum, bu yüzden onun yerine güneş gözlüğümü takıp dün yaptığım gibi şehirde biraz kayboluyorum; butiklerin, hediyelik eşya dükkanlarının ve şık restoranların önünden geçerken, haftanın toplantılarını ve yılın hedeflerimi düşünüyorum; derken bir koku beni olduğum yerde durduruyor.

Burnuma hafif bir hanımeli kokusu geliyor ve çaresizce, parfüm dükkanının açık kapısına doğru dönüyorum. Dükkanın üzerindeki beyaz tabelada gül altın rengi yazıyla La Belle Vie yazıyor.

Şaka mı yapıyorsun? Bu şehirdeki her şey bir cazibe. Hiç şansım yok.

Kavga etmeyi bırakıp içeri giriyorum ve Jules'un şehirde nadir bulunan hanımeli çiçeği hakkında sorduğu soruyu hatırladığım o geceye geri dönüyorum.

"Sana neyi hatırlatıyor?" diye sormuştum.

İstemek. Bana istemeyi hatırlatıyor, demişti.

Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bu tatlı, baş döndürücü koku bana özlemi hatırlatıyor. Bana onu hatırlatıyor.

Sanki kendimden geçmiş bir adam gibi, yakındaki bir şişe sergisine doğru yürüyorum; ince işçilikle oyulmuş, eski tarz spritzer ve pompaları olan şişeler. Altın işlemeli kristal şişeler, mor yapraklar, pembe ve cam şişeler var. Hepsi çok kadınsı, çok çekici. Beni kendine çeken şişenin yanında duruyorum, sonra da yanındaki tanıtım kartını okuyorum.

Come What May, Paris'te yaşayan Amerikalı bir parfümcü olan Joy Danvers tarafından yapılmış. Açıklaması da şöyle: "İlk öpücüğün ve son öpücüğün kokusu. Bir şekilde, bir gün tekrar buluşacağımızın sözü."

Birdenbire, göğsüme bir özlem sancısı saplandı. Şişeyi kaldırdım, burnuma götürdüm ve Jules'u hayal ederek nefes aldım.

Onu her gördüğümde, kendinden parçaları, son derece dikkatli bir şekilde paylaşıyor. Onunla her konuştuğumda, kim olduğu ve içinde barındırdığı katmanlar hakkında biraz daha fazla şey öğreniyorum; tıpkı içindeki mektupları, defterleri, fotoğrafları yavaş yavaş açıp tadını çıkararak incelediğiniz bir sandık gibi.

O, Marilyn'den çok farklı. O kadar farklı ki, şu anda Birinci Bölge'deki bir dükkanda, saplantılı bir adam gibi parfümü içime çekiyorum.

Tıpkı arzulayan bir adam gibi.

Ama ben sadece onunla bir gece daha geçirmek istemiyorum. Onu keşfetmek, anlamak, tanımak istiyorum.

"Affedersiniz? Size yardımcı olabilir miyim?" Yumuşak, Fransızca bir ses hayallerimi böldü.

En yakın arkadaşımın kızını tüm uyanık olduğum zamanlardan aklımdan çıkarmama yardım edebilir misin?

Ben öyle demiyorum. Bunun yerine dükkân sahibine, "Bunu alacağım, lütfen şu otele gönderir misiniz?" diyorum.

Hayatımda takıntıya yer olmamasına rağmen, yine de bir takıntıya başlıyorum.

Ya da aslında, bir tanesini devam ettiriyorum.

* * *

Parfüm birkaç saatliğine işe yarıyor. O öğleden sonra, Avrupa merkezli ve ikna etmeye çalıştığımız bir mobil şirketle görüşmeye tamamen odaklanıyorum. Umudum, hizmetimizi telefonlarında kullanmaları. Webflix gibi büyük şirketlere rakip olmak istiyoruz, bu yüzden ortaklıklarımızı

derinleştirmek çok önemli. Bu görüşmeler sırasında gözlerimi kapatmıyorum ve hanımeli ya da bahçe öpücükleri gibi düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermiyorum.

Günün sonunda meslektaşlarıma veda ettiğimde, önceki dikkatsizliğime rağmen kendimi başarılı hissediyorum. Saate bakıyorum. şimdi tek yapmam gereken, Solange'ı pazarlama planları hakkında bilgilendirmek için Le Marais'deki yakındaki sete uğrayıp kısa bir toplantı yapmak. Birkaç blok ötede ve sanat dolu, moda semtinden geçerek oraya doğru yürüyorum.

Ağaçlarla ve sarmaşıklarla kaplı binalarla dolu merkezi meydan olan Place des Vosges'in yanından geçiyorum. Jules'un Paris listesinde orayı ziyaret etmek var mı? Hayır. Ona göre çok sıradan. Ama belki akşamları güzel bir yerde bir battaniye serip, şampanya yudumlamak, zeytin ve peynir yemek listeye girmiştir.

Ya da belki de zihnimde yazdığım yeni bir listede yer alıyordur.

Kendine gel dostum.

Bakışlarımı nmdeki kaldırıma dikeyorum ve pencerelerinde saksılar bulunan beyaz apartmanların olduğu daha sakın bir sokağa ulaşana kadar oradan ayrılmıyorum. Bunlardan biri, "The Rendezvous" romanındaki kahramanın dairesinin bulunduğu yer.

şimdiden gösterinin işaretleri var; apartmanın dışına bazı çekim izinleri asılmış. Güvenlikle görüştükten sonra binaya giriyorum. Lobideki ekip, günün n prodüksiyon çalışmalarını bitiriyor. Onlara bakıyorum ve sonra kalbim can sıkıcı bir şekilde hızlanıyor.

Jules, yarın açılış sahnesinin çekileceği asansörün yanındaki lobinin diğer ucunda duruyor. Solange ile sohbet eden Jules, kısa kollu siyah bir bluz, kot pantolon ve babetlerle bile çok güzel görünüyor. Belki de sade kıyafetinden dolayı güzeldir. Kestane rengi saçları bir toka ile arkaya toplanmış, birkaç tutam sa yüzünü ereveliyor. Gözlüklerini takmış ve yüzünde ciddi bir ifade var. İşine odaklanmış Jules, tam da olması gereken yerde. Odaklanmış ve alışkan bir şekilde tabletine detaylar giriyor. Burada olmama rağmen kendimi bir sapık gibi hissediyorum.

O bana dönüp göz teması kurana kadar onu dikkatle izliyorum.

Jules ifadesini değiştirmiyor—kendine güvenli bir kadın—ama kahverengi gözlerinde ince bir ışıltı belirliyor. Giriş holünden hızla geçiyorum ve yanlarına vardığımda Solange, "Beni kızdıracak kötü haberler verme," demeden önce bana temkinli bir glmsemi sunuyor.

Vay be, ne kadar güçlüymüş. "Sadece iyi haberlerim var."

Jules geri çekildi. "Sizi yalnız bırakıyorum. Zaten görüşme saatlerini içeren birkaç e-posta göndermem gerekiyor."

"Teşekkür ederim," diyor Solange, ardından tişörtünün yakasına vuruyor. "Kahretsin. Gözlüklerimi dairenin balkonunda bırakmış olmalıyım."

O daha sormadan Jules neşeli bir şekilde, "Onları ben getireceğim," dedi.

Ama bunu fazla neşeli bir şekilde söylüyor. İş yerinde asla yükseklik korkusu olduğunu belli etmezdi.

"Aslında daireyi bir dakika görmek isterim," diyerek içeri girdim. "Jules, bana gösterir misin?"

"Elbette."

Solange hızla telefonuna bakarken, eski asansöre doğru yöneliyoruz. Asansör yukarı çıkarken, Jules'a o kadar yakınım ki, birkaç santim daha eğilsem boynunu öpebilirdim. Ona otelde onu bekleyen bir hediye olduğunu söylemek istiyorum. Bunun yerine, yumruklarımı sıkıyorum, bu itirafı içimde tutuyorum ve dişlerimi sıkarak, "İkinci günün nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Yoğun. Solange tam bir kasırga. Ama ona ayak uydurabiliyorum."

"Elbette yapabilirsiniz. Sabahın köründe kalkıp bir kafede mi oturuyordunuz?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Evet. Kitabımın bir kısmını nehir kenarında okudum."

Montmartre nehre yakın değil. "İşe gitmeden önce Seine Nehri'ne ulaşmak için epey erken kalkmış olmalısınız."

Omuz silkerek, "Elbette ki," dedi. "Bunu kaç kere daha yapabileceğim ki?"

Çoğu, eğer benim söz hakkım varsa.

Altıncı kata ulaştık ve dairenin kapısını açar açmaz elimi koluna koydum. Tanrım, teni inanılmazdı. Bu küçük dokunuştan bile içim yanıyordu. "Gözlükleri getireyim."

Cevabını beklemeden şık dairenin içine girdim. Kırmızı bir kanep, antika bir gardırop ve açık hava pazarından alınmış gibi duran sanat eserleri, gösterinin görünümüne mükemmel uyan minimalist ve Fransız tarzının bir karışımını işaret ediyordu. Balkona çıktım, raftan bardakları aldım, sonra kapıdan içeri girdim.

Ama o hemen arkamda. "Aslında, sorun yok."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp balkona çıktı ve Le Marais'ye doğru baktı. Derin bir nefes aldı, verdi. Ben hiçbir şey söylemedim, sadece manzarayı incelerken onu izledim, gerçi bundan keyif aldığını sanmıyorum.

Bir an duraksadıktan sonra bana döndü. "Ama teşekkür ederim," dedi usulca.

Onun korkusunu tam olarak anlayamıyorum, ama bunun onun için önemli olduğunu, bu bağımsızlık eyleminin onun için çok önemli olduğunu söyleyebilirim.

"Yardım etmek istemem seni rahatsız etti mi?"

"Hayır. Kesinlikle değil. Birinin yardım etmesine alışkın değilim," diyor, sanki durumun böyle olmasını istemiyormuş gibi. "Ya da bilmesine."

Ah.

Yükseklik korkusundan kimseye bahsetmiyor. "O zaman izin verdiğiniz için teşekkürler. Israrcı olsam bile."

Derin bir nefes daha aldıktan sonra başını salladı. "Öyle değildin."

Gözlükleri ona uzattım ve o da içeri geri döndü, sonra antrede durdu. Ona yetiştim ve bakışları kısa bir an için kapıya kaydı.

Diziden başka biri her an buraya gelebilir. Bir set tasarımcısı, bir kostümcü, başka bir yapımcı. Ama şu anda burada sadece biz varız ve havada hissedilir bir enerji, bir canlılık var.

Elimle yüzünü tutuyorum. "Bu akşam benimle yemek ye. Seni daha yakından tanımam gerekiyor. Senin hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyor. Seni Paris'te bir randevuya çıkarmak istiyorum. Listende var mı?" diye soruyorum, sözlerimin etkisini göstermesi için biraz bekliyorum.

Gözlerinin parıltısıyla verdiği cevabı izlemek.

Sonra, "Evet," diyor.

* * *

Montmartre'da buluşacağımız bistronun içine girdiğimde, onu görmeden önce bile burada olduğunu anlayabiliyorum. Hanımeli kokusu alıyorum ve bu, özlemin kokusu.

BASİT

Finn

Ilık gece havası, Montmartre'deki kaldırım taşlı sokakta süzülerek, bir kaldırım masasında oturan bizleri baştan çıkarıcı bir şekilde çevreliyor.

Jules, kahverengi saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken hikâyeyi tamamlayarak, "İşte böylece The Scene'i öğrendim," diyor. "Revel House'da arkadaşlarımla dans ederken. Duydum ve gitmek zorunda kaldım. Yani, rol yapma falan filan."

"Bunu sık sık yapar mısın? Dansa gider misin?" diye soruyorum, alabildiğim tüm detayları öğrenmeye çalışarak.

"Evet." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor, "Harlow ve Layla ile de böyle arkadaş oldum..." Sanki kardeşimin nişanlısından bahsetmek istemiyormuş gibi söylüyor. Ya da daha büyük olasılıkla, başka bağlantılara yol açabileceği endişesiyle, ortak bağlantılarımızdan bahsetmek istemiyor.

"Küçük dünyamız," diyorum kaldırımdaki file seslenerek. "Sanırım sizi birkaç ay önce yeğenimin nişan partisinde gördüm. Bir bowling salonunda."

"David'in nişan partisi. Oradaydım," diyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. O da hatırlıyor.

"Marilyn taşınmıştı. Boşanıyorduk ve seni birkaç sokak ötede gördüm. Arkadaşımın kızı olduğunu anlamadım. Sana bakmaktan kendimi alamadım. Çok... büyüleyiciydin."

Yüzünü hafifçe eğdi, ama utanmış gibi değil. Daha çok memnun olmuş gibiydi. "Gerçekten mi? Beni süzüyor muydun?"

“Anlaşılan, bir süredir sana karşı bir şeyler hissediyormuşum,” diyorum ve en yakın arkadaşıma yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeliyim. Hatta, genel olarak yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeliyim.

Ama işte buradayım, yine de yapıyorum.

Ve çok seviyorum.

Ben çok kötü bir adamım.

Jules daha da yaklaştı. "Şey, seni ilk tanıdığım gecedan beri sana karşı bir şeyler hissediyorum. Henüz yabancıydık." Sesini oyunbaz bir fısıltıya indirdi. "Tekrar yabancıymışız gibi davranabiliriz."

İşte benim sapık kızım. "Bu gece bunu istiyorsun, değil mi?"

Dudaklarının kenarını hafifçe ısıyor. "Ya da öğrenci ve öğretmen. Ya da otel hizmetçisi ve misafir."

İnleyerek peçetemi masaya fırlattım. "Seninle nasıl yemek yiyeceğim ben?"

“Henüz akşam yemeği bile yemedik,” diyor, sauvignon blanc kadehini kaldırıp bir yudum alırken ve bitirdiğinde parmağını kadehin sapı boyunca gezdirirken. Evet, gece hayatı da Paris'te eğlenceye dönüşmüş durumda. Sokak lambalarının yumuşak ışığı, kıvrımlarını saran siyah elbise kadar onun seksi ışıltısını da ortaya çıkarıyor.

Onu arkadaşlarıyla bir gece kulübünde, müziğin ritmine kendini bırakarak dans ederken hayal etmeye çalışıyorum. "Dans etmeye giderken ne giyersin?"

Bardağı yere bıraktıktan sonra gözlerinde bir eğlence ifadesiyle, "Bu çok özel bir durum," diyor.

“Seni tamamen gözümde canlandırmak istiyorum,” diyorum. Eğer beni sinirlendirecekse, o zaman beni sonuna kadar sinirlendirebilir. “Bana sahneyi anlat.”

Kaşını cilveli bir şekilde kaldırıp omuz silkti. "Ruh halime bağlı. Bazen kot pantolon, bazen kısa etek, belki büstiyer, çoğu zaman da peruk," dedi ve saçlarını tekrar savurdu.

"Tanıştığımız geceki gibi."

"Onlar benim tarzım," diyor, bu gecedan benim kadar keyif aldığını gösteren bir parıltıyla. Evimde bana pek fazla flört etmediğini, flört etmenin karmaşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bu, bizim durumumuzu mükemmel bir şekilde tanımlıyor, ama belki Paris'te bir geceliğine karmaşıklaktan uzak durabiliriz.

“Parfüm, peruklar, kostümler. Jules'un portresi giderek daha netleşiyor.”

"Öyle mi şimdi?"

"Güzel şeylerden hoşlanıyorsun ve oynamayı seviyorsun. Hayal gücünü kullanmayı seviyorsun."

"Beni anlıyorsun," diyor.

"Kesinlikle istiyorum," diyorum kendinden emin bir şekilde. Onu o kıyafetlerin hepsinde görmek istiyorum. Giyinmesini, gece dışarı çıkmaya hazırlanmasını izlemek istiyorum. "Yani bu dans kulübündesin ve The Scene'i duyuyorsun ve düşündün ki, hayalet maskeli, iyi donanımlı bir adamla tanışmalıyım."

Kahkahası Paris gecesine yayıldı. "Ve seni sokakta yürürken gördüğümde, bir at penisi salladığını anladım."

Şimdi de benim gülme sıram geldi. "Haklıydın."

"Tahminimi doğru yaptığıma çok sevindim," diyor mum ışığı yüzüne vururken. Bu gece farklı görünüyor; şık giyinmiş ama tamamen rahat. Neredeyse Zach ve benimle akşam yemeğinde olduğu gibi. Rahat. Penis yorumu hariç. "Yani barmen arkadaşım The Scene'de onun yerine geçmemi istediğinde," diye ekliyor, konuya geri dönerek, "temelde 'evet, şimdi ve orada olacağım' dedim."

"İşte böyle tanıştık," diyorum, kaldırımdaki ağaçlardaki peri ışıkları üzerimizde titrerken.

Kaşını kaldırarak, "Bu versiyonu daha çok beğendim," dedi.

Çeviri: Babasıyla akşam yemeğinde buluşmaktan daha iyi.

"Bu bizim yeni hikayemiz olacak," diyorum ve yeterince gerçekçi geliyor. Burada geçirdiğimiz zamanın bir hayal ürünü olduğunun son derece farkındayım. Ama eğer sahip olabileceğimiz tek şey buysa, bunun bir anlamı olmasını istiyorum. "İşinizi seviyor musunuz? Solange ile çalışmaktan heyecan duyuyor gibiydiniz."

Yüzünde yoğunluk ve tutku karışımı bir duygu var. "Bunu onun önünde göstermek istemiyorum ama evet. Bir gün yapımcı olmak isterim. Dürüst olmak gerekirse, her zaman yapmak istediğim tek şey bu."

Bakışlarım kısa bir an için ayaklarımın dibindeki hediye çantasına kaydı. Daha önce onun için aldığım ve daha sonra vermek istediğim bir şey. Orada ve güvende olduğundan emin olduktan sonra tekrar ona baktım ve sordum: "Genç Jules bir televizyon yapımcısı olmayı hayal ediyordu? Seni buna çeken neydi?"

Kaşları çatılıyor, sanki bu konuyu açmak isteyip istemediğini düşünüyor ama sonra açmaya karar veriyor. "Küçükken televizyon izlememe izin

verilmiyordu."

Ah, doğru. Tate çok katı. "Baban," diyorum, bu ortak bağı kabul etmek zorunda kalmamayı dileysem de, yalanlardan daha çok nefret ediyorum.

"Dünyanın zaten yeterince şiddet dolu olduğunu ve daha fazlasını görmeye ihtiyacımız olmadığını söyledi. İronik olan şu ki, Willa ve ben asla böyle programlar izlemek istemedik."

Daha dik oturuyorum. Kız kardeşi hakkında pek bir şey söylemiyor ama yakın olduklarını hissetmiştim. "Ve televizyon izlemeye başladıktan sonra bağımlısı oldun mu?"

"Geri dönüş yok," diyor gülererek, sonra sanki yaramaz bir sır paylaşıyormuş gibi daha da yaklaşıyor. "Hikayeleri çok seviyorum. Özellikle görsel olanları. Beni içine çekiyorlar ve onun televizyonu benden uzak tutması, onları daha da çekici hale getirdi."

"İronik," diyorum.

"Evet, çünkü arkadaşlarımızın evlerine gizlice giderdik... televizyon izlemek için."

Gülüyorum. "Bu çok komik."

"oğu zaman öyle yapardık," diyor sesi kısılıyor, sonra ifadesi kararıyor ve yankı gibi ekliyor, "oğu zaman."

"Onu çok özlüyorsun."

"Evet." Birden konuyu değiştiriyor. "Ve kardeşinle birlikte çalışacaksın. Bu harika olmalı."

Kız kardeşi konusundan bahsetmek istemediği için onun yaklaşımına uyuyorum. "Evet, öyleyim. Çok rekabetiyiz ve sürekli birbirimize şakalar yapıyoruz, ama harika bir ortaklığımız var. Ve Zach hayatıma girdiğinden beri bana tavsiyeleriyle ve benzeri konularda inanılmaz derecede yardımcı oldu."

"Kaptan Dude arkadaşımından bahsetmişken, yeni fotoğraflar var mı?" Parmaklarını oynatarak telefonumu istedi.

"Kalbime giden yolu çok iyi biliyorsun," diyorum, cebimden telefonu çıkarıp paylaşmaya hazırlanırken. "Bu telefon bugün geldi."

Ona David ve Zach'in iskeleden göle atladıkları bir fotoğrafı gösteriyorum.

İncelerken içten içe bir i çekiyor. "Keşke orada olsaydım, değil mi? Eminim öyledir."

Bu zor bir soru. "Evet, ama tam olarak olmak istediğim yer burası," diyorum, cevap verirken güzel gözlerine bakarak.

“Ben de,” diyor usulca ve birkaç dakika sonra garson yemeklerimizi getiriyor. Önüme otlarla kaplanmış somon balığı ve sotelenmiş kuşkonmazdan oluşan bir tabak koyuyor. Jules içinse bir karnabahar bifteği. “Listemden. Çünkü daha önce hiç denemedim,” diyor ve biftek gibi görünmesi için baharatlandırılmış sebzeyi dilimliyor.

Bir lokma alıyor ve ben de soruyorum: "Nasıl? Beklentilerini karşıladı mı?"

“Onlardan daha iyi. Ve ekstra acı. Bu arada, acı pul biberinizi yenilemeniz gerekiyor mu?”

Hâlâ unuttuğumu hatırlayınca gülüyorum. "Evet, unutacağım. Yemin ederim."

Konuyu değiştirerek, "Zach'in birkaç ay önce hayatınıza girdiğini söylediniz, ama her zaman baba olmak istediniz mi?" diye soruyor.

Bu ilk buluşma ortamı değil, ama açıkça küçük sohbetlerin çok ötesindeyiz. Aramızdaki bu şeyin bir yere varamayacağı belli olsa da, Jules ile konuşmanın eski eşimle konuşmaktan ne kadar farklı olduğunu şimdiden tadını çıkarıyorum. O açık sözlü, gerçek, dürüst. "Öyle düşündüm. Marilyn'in de öyle düşündüğünü sandım," diyorum, evliliğimin anıları aklıma çarparken çenem kasılıyor. "Ama yanılmışım."

"Sonuçta o istemedi mi?"

Çatalımı bırakıp acı gerçeği ısırđım. "İkimiz de birkaç yıl önce çocuk sahibi olmak istiyorduk. Ya da ben öyle sanıyordum. Bana bunca yıldır doğum kontrol hapı kullanmadığını söylemişti."

Jules'un yüzü bembeyaz oldu, ne olacağını açıkça biliyordu.

“Ama,” dedim gergin bir şekilde, “aslında çocuk sahibi olmaya çalıştığımız süre boyunca sürekli bu ilacı kullanıyordu.”

“Bu korkunç.” Masaya yumruğunu sıktı. “Sana bunu yaptığına çok üzüldüm.”

Onun bu azmine bayılıyorum. Kısaca, onu Zach'e karşı da böyle, koruyucu ve tutkulu olarak hayal ediyorum. Harika bir düşünce ama hayatımda buna kesinlikle yer yok, bu yüzden onu bir kenara itiyorum. "Ama öte yandan, onunla çocuk sahibi olmadığımı sevindim. Keşke yalanlarını daha önce fark edebilseydim."

"Bu senin suçun değil. İnsanlar birbirlerine karşı dürüst olmalı," diyor.

“Öyle olmalılar.” Bunun sadece bir ilk buluşmadan ibaret olduğunu bilmeme rağmen, Jules karşısında biraz çaresizim. Bir ay önce başka biriymiş gibi davranarak The Scene'e girdiğimde beklediğim şey bu değildi.

Şimdi onun beni daha çok görmesine izin veriyorum ve bunu istiyorum. Hatta çok istiyorum. Bu kötü bir şey ama yine de, "İşte bu yüzden bilmeni istedim," diyorum.

Onun için kalbim daha hızlı atıyor ve bu yoğun duygu seline ne yapacağımı bile bilmiyorum.

"Listemde başka ne vardı biliyor musun?" diye soruyor.

"Söyle bana."

"Yakışıklı bir Fransız ya da Amerikalı ile akşam yemeği yiyin," diye ekliyor seksi bir gülümsemeyle.

Gözlerimi kısarak onaylamaz bir şekilde homurdandım: "Bir Fransızla birlikte olmaya layık değilsin."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Öyle değil mi?"

"Hiç de bile."

Gülümsemesi daha da derinleşti, daha da neşeli bir hal aldı. "Emin misin?"

"Bu Amerikalı ile akşam yemeği yiyeceksiniz. Ve sadece bu Amerikalı ile."

"Öyle diyorsanız."

"Evet, öyle. Listenizdeki madde bu. Benimle akşam yemeği," diyorum.

"Hem yakışıklısın hem de Amerikalısın, yani uygun... Ama belki de 'patronluk taslayan Amerikalı' diye eklemeliyim?"

"Evet. Yapmalısın." Çünkü o listeyi çok seviyorum ve listedeki her şeyi onunla birlikte yapmak istiyorum.

Yemeği bitirdiğimizde, bir an sessiz kaldıktan sonra yumuşak, duygulu bir sesle, "Bana verdiğin bir şeyi Paris'e getirdim," dedi.

Hiç tereddüt etmeden, "Hadi gidelim," diyorum.

Ödemeyi yapıyorum, sonra da oradan ayrılıyoruz.

UYGUN OLMAYAN

Jules

Biraz kırmızı ruj sürdükten sonra dudaklarımı birbirine bastırıp otel odasındaki aynada kendime şöyle bir baktım. İşte, hazırım.

Evet, topuklu ayakkabılarımı getirdim. Sanırım umutlu bir kıyım.

Arkamı dönüp omuzlarımı dikleştiriyorum, banyodan çıkarken dansa olan sevgimin beni yönlendirmesine izin veriyorum, sonra kapı aralığında duruyorum, kolumu çerçeveye doğru kaydırıyorum, kalçamı dışarı doğru çıkarıyorum, dudaklarımı büzüyorum.

Gözler onun üzerindeydi.

Küçük odamı yavaş, hüzünlü bir şarkı dolduruyor ve lamba kısık ııkta, burası dumanlı bir salon gibi hissettiriyor.

Ve kendimin bambaşka bir versiyonu gibi hissediyorum. Paris'teki ben, gece kulüplerine giden ben, fırsatların peşinden azimle koşan ben.

Ailesini inciten kız ben değilim.

Onu New York'ta bıraktım.

Finn, odanın karşısındaki bordo renkli bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını açmış, bir kolunu arkaya atmış. Diğer elinde kehribar rengi bir sıvı dolu bir bardak tutuyor. Bakışları benimkine kilitlendiğinde güçlü bir etki yaratıyor; koyu zümrüt yeşili gözleri, sert bir cetvel gibi dolgun dudakları var. O viski bardağını yavaşça kaldırıyor, vücudumu inceliyor; kapı aralığında beni incelerken kendinden emin duruşu, kontrolün kendisinde olduğunu açıkça gösteriyor.

Sonra, hafifçe başını salladı. Benim egzotik dans kulübümün üst düzey müşterisiydi, ona doğru yavaşça ilerledim. Kalçalarım bir yandan diğer yana sallanarak, her adımla onu baştan çıkarıcı bir şekilde tahrik ediyordu. Kostümümü incelerken gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü.

Çok basit. Okul kızı tarzı kısa bir etek ve dar beyaz bir bluz. Ama bana verdiği hediye biraz görünüyor, çünkü bluzun düğmelerini biraz açtım ve kuplarında kırmızı laleler işlenmiş beyaz dantelli yarım kuplu sütyen ortaya çıktı. Külot da düşük kesimli ve bluzla uyumlu.

"Merhaba yakışıklı," dedim yanına yaklaşırken, biraz mesafe bırakmak ve beklenti yaratmak için bir adım ötede durdum. "Bu akşam dans etmek ister misin?"

"Belki," diyor biraz kayıtsızca. Bardağı kaldırıp biraz içtikten sonra, bütün gece yanında taşıdığı hediye çantasının yanındaki meşe masaya bırakıyor. Henüz açmamış. Merakım uyandı ama "Ne tür bir dans?" diye sorduğunda merakımı bir kenara bıraktım.

Bluzumun üst kısmını parmaklarımla yoklayarak göğüs dekoltemi ona gösterdim. "Kuralları olan türden."

"Öyle mi? Kurallara göre oynamayı sevdiğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi sertti, derin sesi içimde bir kıvılcım çaktı.

Gözlerimi baştan aşağı süzdüm; umursamaz bir iş adamı rolünü oynayan, bir beyefendi kulübünde gece geçirmeye çıkmış adama. Rol yapmada iyi, ama boynundaki damar atıyor, onu ele veriyor ve bana da gücümü veriyor. "Sanırım gitmeme izin vermeyeceksin."

Siyah topuklu ayakkabılarımla dönüyorum, striptizci gitmeye hazırlanıyor.

"Senin kurallarına göre oynayacağım," diye homurdanıyor.

Hızla arkamı döndüm, yaklaştım ve parmağımı gömleğinin yakasında gezdirdim. "Böyle yapacağını tahmin ediyordum." Parmaklarımı boynunda hafifçe gezdirdim. "İşte ilki. Bakabilirsin, ama sadece ben dokunabilirim."

"Pekala. Başka ne var?"

"Dokunmak yok, öpüşmek yok ve kıyafetlerini çıkarmaman gerekiyor." Kiraz kırmızısı dudaklarımın kenarını yaladım, onun onayını bekledim. "Ne olacak?"

Bardağına uzandı, biraz daha içti, sonra bardağı yere bıraktı, gözlerinde kirli düşünceler belirdi. "Sanırım sadece bir aldatmaca satın aldım."

Gülümsemem yavaşça ve şehvetle yayılıyor. "Evet. Evet, yaptın yakışıklı."

Şarkı yavaş bir ritme, özlemin nabzını tutan bir bas ritmine doğru kayarken, birkaç adım geri çekilip bluzumun düğmeleriyle oynuyorum. Üstteki düğmeyle uğraşırken daha fazla tenimi gösteriyorum. Açtığım her düğmeyle çenesi kasılıyor, nefesi keskinleşiyor.

Güzel. İçimden bir enerji akımı geçiyor ve gömleğimi çözdükten sonra elimi göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden, eteğime kadar kaydırıyorum. "Müşteri için küçük bir işkence," diye fısıldıyorum.

"Daha fazlasını ver," diyor. "Benim kuralım bu."

"Çok iyi bir kural bu, yakışıklı. Bunu çiğnemekten nefret ederdim." Ona daha da yaklaştım, bacaklarım dizlerine değdi. Ellerimi sandalyesinin kollarına koyup ona bir dans yaptım.

Finn burnundan keskin bir nefes çekti. Çöküşe geçen bir adam.

Dudaklarımın kenarını ısırarak geri çekiliyorum, kalçalarımı müziğin ritmine göre sallıyorum. Onu göremiyorum ama gözlerinin kıvrımlarını takip ettiğini hissedebiliyorum. Avuçlarımı kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum, onları dışarı doğru çıkarıyorum ve manzarayı izlemesine izin veriyorum.

"Evet," diye hırıltılı bir sesle yanıtlıyor.

Kendi kendime gülümsedim, sonra arkamı döndüm ve tişörtümü yere düşürdüm. Ona doğru döndüm, ayağa kalktım ve bir bacağını kendi bacaklarımın arasına aldım. Sandalyenin kollarını kavradı ve ben de ıslak iç çamaşırimda arzumu hissetmesi için güçlü kasının üzerinde sürtündüm.

Homurdanarak, "Daha fazla." dedi.

Kendimi güçlü, bir tanrıça gibi hissediyorum. Kaderimin kontrolünü elimde tutuyormuşum gibi, hiç hata yapmamış gibi hissediyorum.

Sürtünüyorum ve dokunuyorum, ellerim göğsünü kaplıyor birlikte hareket ederken. Hayal ve gerçeklik arasındaki çizgi bulanıklaşıyor. Biz dansçı ve müşteriyiz. İki yabancıyız. Paris'te aşıkınız. Biz biziz, kendi kurallarımızı koyuyoruz ve hepsini esnetiyoruz.

Nefes alışverişi zorlaşırken ve tenim ısınırken, kendimi ondan ayırıp yavaşça odanın karşısına doğru yürüdüm, eteğin fermuarını açtım ve içinden çıktım.

Tek bir dönüşle, beyaz dantelli elbisem, siyah topuklu ayakkabılarım ve kızarmış tenimle onun karşısında şeytani bir kadına dönüşüyorum.

Üzerinde tamamen giyinik ve ereksiyonu pantolonunu müstehcen bir şekilde germiş durumda.

Finn dişlerini sıkarken, göğüslerimi, kalçalarımı, popomu sallayarak ona doğru süzülerek ilerliyorum. Sevdiği tüm kıvrımlar. Ona ulaştığımda, popomu uyluklarına indirebilmek ve saçlarım göğsüne dökülürken üzerine sürtünebilmek için bir kez daha dönüyorum.

Sert nefesi kulaklarımı dolduruyor, bir adamın kendini tutma gücünün paramparça oluşunun sesi. Parmakları seğiriyor ve ben kalçamı sertleşmiş penisinin üzerine sürterken, dayanamıyor, büyük eli uyluğuma iniyor ve sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

Başımı salladım, sonra elini çektim. "Kuralları çiğneme," diye mırıldandım.

Dudakları boynumun arkasında geziniyor. "Seks kuralları geçerlidir," diye uyarıyor beni.

Sırtımdan aşağıya, doğrudan karnıma doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor, ama rolümü korumaya çalışıyorum. "Kurallar kurallardır, yakışıklı."

Burnunu boynumda gezdiriyor. "Benim kuralım şu: Seni istiyorum. Şimdi."

İçimde yoğun bir cinsel arzu ve şehvet alevi yükseliyor. Külotumun ıslandığını resmen hissedebiliyorum. O da hissedebiliyor, çünkü kalçalarımın tutup beni daha sert ve daha aceleci bir şekilde üzerine bastırıyor.

Rolümü korumalıyım. Gerçekten de korumalıyım, ama onun güçlü elleri, buyurgan sesi ve dizginsiz şehveti karşısında eriyorum.

Onun bana karşı böyle hissetmesine hâlâ şaşıyorum.

Ben.

Yıllarca seks istemeyen bir kadın. Seksle ilgili tüm ilgisini yitirmişti, ta ki en uygunsuz şekillerde tekrar seks düşünmeye başlayana kadar.

Şimdi, işte ben de uygunsuz bir şekilde davranıyorum. Dokunmamam, alay etmemem, oynamamam gereken bir adamla oynuyorum.

Bu güç ve seks duygusunun verdiği coşkuyla şansımı zorluyorum. Ayaklarımın parke üzerindeki her tıkırtısı bir noktalama işareti gibi, yatağa doğru yürüyorum. Arkamı dönüp sütyenimin kopçasını açıyorum ve ona fırlatıyorum.

"Orada kal," diyorum, beni yutmadan önce. Dur işareti yapıyorum. "Kuralları çiğneme, yakışıklı."

Finn hiçbir şey söylemiyor, sadece arzuyla yanıp tutuşuyor, bir hayvan gibi homurdanıyor. Yanına dönüyorum, kucağına oturuyorum, kollarımı

boynuna doluyorum ve kuru kuru ilişkiye giriyorum. Sallanıyorum, sürtünüyorum, itiyorum. Duruluyorum, köpürtüyorum, tekrarlıyorum, ta ki ilk boşalmayı gerçekleştirene kadar. "Onları kır," diye emrediyorum.

Bir yarış atı gibi start çizgisinde, ayağa kalktı, beni omzuna aldı, yatağa taşıdı ve yere fırlattı.

Ayakkabılarını çıkarırken, "Ayakkabılarınızı çıkarmayın," diyor.

Tüm çekingenliğim bir anda kayboldu. Yanıma kaydı ve hevesli bir şekilde elini külotumun içine soktu, ben de utanmadan kalçalarımı kıvrıdım.

"Artık kurallar benim," diye homurdanıyor yetenekli parmaklarını üzerimde gezdirirken ve ben kıvranıyorum.

"Bunlar ne?" diye nefes nefese sordum. "Sizin kurallarınız mı?"

Bana şehvetle kararmış gözlerle bakıyor. "Dayanamayacak hale gelene kadar boşalacaksın. Anladın mı?"

Ürperiyorum. "Tamam," diyorum nefes nefese, o uzun parmakların arasına doğru sallanırken.

"Hayır, bu kesinlikle kabul edilemez," diyor sert bir şekilde. "İstedğini söyle."

Parmaklarını vajinamdan çekiyor ve ben inliyorum. "Bunu istiyorum."

Onları ağzına götürüyor, tadımı yalıyor, sonra beni yan çeviriyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Söyle."

"Dayanamayacak hale gelene kadar beni orgazma ulaştır."

Ödülüm tutkulu bir öpücük. Bacaklarımın arasında parmaklar. Boynumda amansızca dolaşan bir dudak ve içimde gergin, baştan çıkarıcı bir nabız.

Klitorisime büyüleyici bir şekilde dairesel hareketlerle masaj yapıyor, ben de kıvranıp nefes nefese kalıyorum, sonra da çarşafları tırmalıyorum.

"Ver bana," diye homurdanıyor ama ben çoktan oradayım, eline boşalıyorum.

Daha nefesimi bile alamadan hediye poşetini kapıp yatağa geri döndü. Külotumu çıkardıktan sonra poşetin içine uzandı ve küçük, şeftali rengi, üzerinde minik bir delik olan bir vibratör çıkardı.

Aleti çalıştırıyor, klitorisime hafifçe dokunduruyor ve ben bağıriyorum. "Tanrım. Evet. Bu ne?"

"Bu akşam senin için alışverişe gittim. Paris'teyken ne yapalım?" diyor ve ardından oyuncağı klitorisimin üzerinde gezdiriyor; oyuncak hava akımıyla titreşiyor ve atıyor.

"Bu delilik," diye homurdandım.

Bacaklarımın arasına diz çökerken, "Daha da aç bacaklarını. Güzel amını görmek istiyorum," diye emrederken, zevkten delirmiş gibi görünüyordu.

Bacaklarımı onun kararlı ellerinin altında arsızca ve utanmazca açtım. Adam akşam yemeğinden önce bana bir vibratör almıştı. Bu, bir üst seviye seks. İşte bu yüzden yaşlı erkekler harika. Bu tür amansız bir ilgiden sonra hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Benim zevkime olan bu bağlılık ve... aman Tanrım.

Hızını birden artırdı ve ben de arzuyla gerilen, uzun bir sinir teli gibiyim. "Yaklaştım," diye nefes nefese fısıldadım.

"Güzel. O zaman kurallarına uy, Jules," diyor, biraz daha hızlanarak, sonra daha da hızlanarak, ta ki aklım başımdan gidip bedenim neredeyse devrilene kadar.

"Kurallar," diye mırıldanıyorum, mutluluk gözümün önüne serilirken zar zor odaklanabiliyorum.

"Evet. Bu kural. Sakın gelme." Acımasız bir anda kapatıyor ve beni acı içinde bırakıyor.

"Aşağılık herif," diye mırıldandım. Çok sinirlenmiştim.

Beni ters çevirip yüzüstü yatırırken gülüyor; üzerimde sadece ayakkabılarım var, tamamen çıplakım.

"Aptal herif," diye homurdandım.

Ama sonra üzerime oturdu ve saçlarımı yana iterek boynuma hafif bir öpücük kondurdu.

Ah, ne güzel. Çok güzel.

Omuzlarımın durumu şimdi.

Dudakları sırtımdan aşağı doğru iniyor, saygıyla öpüyor, tenime hayranlıkla dokunuyor. Okşamaları beni aydınlatıyor. Kalçamın tepesine doğru ilerlerken yeniden alevleniyorum, heyecanlanıyorum ve çok tahrik oluyorum.

Yanağının bir tarafını öpüyor. Her yerini.

Kıvraniyorum, kontrolümü kaybettiğimi ve kontrolün giderek azalmasını istediğimi hissediyorum. Diğer yanağıma geçiyor, kalçamın her yerine öpücükler konduruyor, sonra dilini kıvrım boyunca kaydırıyor.

Bir an gerildim. Oraya mı gidecek? Gitmesini istiyor muyum? Bilmiyorum, ama durdu ve beni sertçe yakaladı, benim hoşuma gittiğini öğrendiği şekilde bana kaba davrandı.

Beni dizlerimin üzerine kaldırdı. "Kıcını yukarı kaldır. Kollarını yana doğru uzat."

"Yapacağım. Yapıyorum," diyorum, ama onun beni memnun etme yönündeki her talebine boyun eğdiğim için bu bir yalvarış gibi geliyor.

Sonra tekrar çantasına uzandı, yatağın etrafından dolandı ve önümde uzun bir siyah ipek kumaş parçası salladı. "Kurallar benim. Göz bandınız sizin."

İzin isteyerek bekliyor. "Evet," diyorum ve izni veriyorum.

"Güzel." Saniyeler içinde her şey karanlık, siyah ve ipeksi bir hal alıyor, o da kumaşı başıma bağlıyor. "Tamam mı?"

"Pekala," diye nefes nefese kaldım, sonra yatağın aşağı doğru bastırdığını hissettim ve bir vızıltı duydum. Bir elim kalçamın üstünde, diğer elim ise vibratörle birlikte bacaklarım açık haldeydi. Tanrıya şükür. "Evet, lütfen beni boşalt," diye yalvardım, tatlı bir rahatlama arayışıyla.

Çok uzun sürmüyor. Kısa süre sonra, utanmadan oyuncakla sevişiyorum ve ikinci bir orgazmın güçlü etkisi altında paramparça oluyorum. O an hala içimden geçerken Finn beni çeviriyor, bacaklarımı açıyor ve yüzünü vajinama gömüyor.

"Çok harika. Çok tatlı," diye övüyor, sonra ellerini kalçalarımın altına kaydırıp, son orgazmın etkisinden henüz kurtulamamışken beni adeta yiyip bitiriyor.

Bu neredeyse dayanılmaz. Zaten çok hassasım, ama o acımasız, beni vahşice yalıyor, klitorisimi emiyor, ta ki karnım daha fazla zevkin lezzetli tehdidiyle kasılana kadar. Çok yaklaştım, çok çok yaklaştım. Bu olamaz. Tekrar boşalamam.

Ama imkansız gibi görünen bir şekilde, onun başını kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve orgazm sarhoşu bir kadın gibi boşalıyorum.

Ben hâlâ çığlık atarken, göz bağını çözüp gömleğinin düğmelerini açarak geniş, kaslı göğsünü bana gösterdi. Soyunurken bana aşağıdan bakıyordu. Gözleri arzuyla parlıyordu. Onu hiç bu kadar tahrik olmuş görmemiştim. Boğazım kurudu. Sesim kısılmıştı, ama elimi kaldırıp pantolonunun içinden ereksiyonunun ucuna uzandım. "Penisini ver bana," diye yalvardım.

Başını sallıyor. "Yeterli değil tatlım. Yeterince boşalmadın," diyor ve sonra beni yataktan çekiyor. Kendimi gevşek ve esnek hissediyorum, ayakta durup duramayacağımdan bile emin değilim, ama beni yatağın üzerine eğiyor, sonra pantolonunun fermuarını açıyor. Boynumu uzatıyorum, o da

penisini çıkarıp kalçalarımaya sürüyor, en çok istediğim şeyle beni tahrik ediyor ama bana vermiyor.

Bunun yerine, tekrar elini uzatıyor, kararlı parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırıyor ve penisini kalçalarımaya sürüyor. Yoğunluğun etkisiyle bitkin düşmüş, nefes nefese kalmış, terlemiş ve ağlıyorum.

Tekrar geliyorum, sonra bir kez daha vibratörle, yatağa yığılıyorum, kemiklerim gevşemiş gibi. Bedenimin bana ait olmadığını hissediyorum. Onun oynaması, onun alması, onun değer vermesi için.

Bu kadar zevke dayanamıyorum. "Çok fazla. Şimdi benimle seviş," diye inledim ona yukarıdan bakarken ve sonunda o lanet topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Gülümsemesi o kadar memnun edici ki. "Tek yapman gereken sormaktı," diye alaycı bir şekilde söylüyor sonunda pantolonunu ve boxer şortunu çıkarıp cüzdanına uzanıyor, şüphesiz bir prezervatif için.

Doğrulup elimi koluna koydum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve güvendeyim."

İnleyerek, "Ben de güvendeyim," dedi ve yatağa tırmanıp bacaklarımın arasına yerleşti. Bacaklarımı araladı. "Benimsin," dedi ve ben ürperdim. "Tatlı amını görmek istiyorum. Çıplak halini hissetmek istiyorum. Dayanamayacak hale gelene kadar sikime boşalmanı istiyorum."

Onun bu tür bir baskıcı tavrına dayanabileceğime emin değilim. Ama kesinlikle bunu istiyorum. Ve onu da. Ellerimi boynuna doluyorum. "Yarına kadar benimle seviş."

İçime girerken iç çekişi şehvetli ve muhtaçtı. "Jules," diye homurdandı. "Benim kahrolası Jules'um."

Benim.

Bu gece bir ara, onun oldum.

* * *

Sabahleyin hâlâ hafif bir sarhoşluk hissediyorum. Artık seks sarhoşluğunun gerçek bir şey olduğuna oldukça eminim. Ya da belki de dürüstlük sarhoşuyum. Finn beni olduğum gibi kabul eden biri. Beni kandırmaya çalışmıyor. İsteklerimi çarpıtmaya çalışmıyor. Onları açıkça karşılıyor, sonra da onları aşıyor.

Onunla birlikte, gece hayatımı kucaklamanın getirdiği yeni bir özgüven hissediyorum. Kendi tenimde rahat hissetmekten kaynaklanan bir özgüven.

Bunu aklımda tutarak giyindik ve birlikte Montmartre sabahına doğru yola koyulduk; şehir uyanırken havada yaz esintisi esiyordu. Sacré-Coeur'ün bizi izlediği, kıvrımlı, tepelik bir sokaktan aşağı doğru ilerledik ve kimse kim olduğumuzu bilmiyordu.

Bir geceliğine gizli aşıklar olduk ve ben bunun devamını istiyorum. Paris'te geçireceğimiz zamanın geri kalanını birlikte geçirip geçirmeyeceğimiz konusunda henüz konuşmadık. Ama sorun değil. Bu ilişkinin uzun sürmeyeceğini biliyorum, bu yüzden Finn'in oğlunun yaptığı gibi, olayların ortasından başlayarak hayatımı yaşıyorum.

Kahve ve kruvasan aldıktan sonra, "Listeni yapalım," diyor. "Sessiz bir sokakta dolaşmanın listede olduğunu söylemiştin. Montmartre, kaybolabileceğin sessiz sokaklarla dolu. Birkaç saat daha toplantım yok. Ne zaman sette olacaksın?"

"İki saat," diyorum.

Yola koyuluyoruz. Onunla birlikte birkaç maddeyi zaten hallettik, bu yüzden arabaların girmesine izin verilmeyen kaldırım taşı bir sokağa girdiğimizde liste artık ikimize de aitmiş gibi geliyor.

Sessizlik hakim, sanki Belle Époque dönemindeki Paris'e adım atmışım gibi. Mor, parlak yeşil ve güneş sarısı renklere boyanmış kapıları ve her katında çiçek tarhları bulunan tarihi görünümlü binaların yanından geçiyoruz. Gezerken fotoğraflar çekiyorum ve kısa açıklamalarla Camden'e gönderiyorum.

"İzin ver de fotoğrafını çekeyim," diyor Finn.

Bu ton beni ikna ediyor, ama sesindeki duygu da öyle; bu günün çoktan geçmiş olmasına rağmen, geriye sadece hatıra kaldığında, bu günü hatırlamak için bu resme ihtiyacı olduğunun açık bir şekilde hissedilmesi de öyle.

Turuncu bir kapının yanında duruyorum ama gülümsemiyorum çünkü onun bunu istediğini sanmıyorum. Bence o sadece beni burada hatırlamak istiyor. Yüzümden bir saç telini elimle itiyorum ve işte tam olarak bunu yakaladığını biliyorum.

Telefonuna baktığında, "Mükemmel," diye mırıldandı.

Sonra muhtemelen altı katlı olan binaya bakıyor. Her dairenin bir balkonu var.

Ona söyleyebilirsin.

Tam bu düşünce aklıma gelir gelmez, zihnim aynı şeyi tekrar söylüyor: Ona söyleyebilirsin. Ve söylesem de sorun olmayacağını düşünüyorum.

Birkaç kez sessizce prova yaptım ama o daha hızlı. Bana baktığında, "Jules, balkon meselesinde başka bir şey mi var?" diye sordu.

LİSTE SİZSİNİZ

Jules

Sorusunda hiçbir yargılama yok. Uzun zamandır içimde beslediğim saklama, inkar etme, örtbas etme ve sır saklama dürtülerimin hepsi onunla birlikte Paris'te yok oldu.

Çok uzakta olduğum ve sanırım kendimi güvende hissettiğim bir yer.

"Obsesif kompulsif bozukluğum var," diye itiraf ediyorum. "Camden dışında kimseye söylemedim." Bunu söylemek, beklediğimden çok daha kolay. Belki de sorusunu çok içten sorduğu içindir.

Belki de bunun sebebi, gerekli çalışmaları yapıyor olmamdır. Gerektiğinde düşüncelerimle yüzleşiyorum. Kendimi daha iyi anlamaya çalışıyorum. Belki de her şey yolundaymış gibi bir poker suratının arkasına saklanmama gerek yok.

Finn yavaşça başını salladı, durumu değerlendiriyordu ama yargılamadı. "Obsesif kompulsif bozukluk hakkında pek bir şey bilmiyorum. Televizyonda veya filmlerde gördüklerim dışında. El yıkama, ocak kontrolü gibi," dedi. "Ama bunun senin için de bir parçası olup olmadığını bilmiyorum?"

Başımı sallıyorum. "Bu tür takıntıları yok, ama onları anlıyorum." Çoğu insan OKB'nin böyle olduğunu düşünüyor. Evet, bazı insanlar bu ritüelleri uyguluyor. Ama benim kaygım böyle kendini göstermiyor. "Ama bu... rahatsız edici düşüncelerim var," diyorum, belki de üçüncü kez

içimdeki bu gizli, utanç verici yanımı yüksek sesle paylaşıyorum—Camden, Shira ve şimdi de bu adamla paylaştım.

Sessiz sokağa minnettarım. Paris'in anonimliğine minnettarım. Ama en çok da artık ondan sır saklamak zorunda olmadığımı minnettarım. "Bir balkonda, çatıda, köprüde, hatta metro platformunda olduğumda bazen korkunç şeyler düşünüyorum," diyorum, sonra derin bir nefes alıyorum. "Mesela kendimi balkondan aşağı atabilirim. Köprüden atlayabilirim. Trenin önüne atlayabilirim," diyorum, sesim titrek, boğazım düğümlenmiş. "Ya da senin evinde, ananas dilimlerken bile. Sadece düşünüyorum... şey, bıçaklardan nefret ediyorum. Çok fazla düşünmeme neden oluyorlar. Rahatsız edici şeyler hakkında. Ama intihar eğilimim yok. Yemin ederim yok," diyorum, ona yalvararak.

Bakışları şefkatliydi, gözlerini benden ayırmadı. "Anlıyorum. Kabul ediyorum. İstemiyorsun ama bu fikir aklına takılıyor."

"Evet," diyorum, beni takip ettiğine dair umutsuzca bir rahatlamayla. "Oradayken bunları düşünüyorum. Kendime zarar verebileceğimi düşünüyorum ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor, kendimi berbat hissediyorum ama beynime karşı koymaya ve düşüncelerin uçup gideceğini hatırlatmaya çalışmalıyım... Başka korkunç şeyler de düşünüyorum," diyorum, kelimeler birikiyor ve hepsini birden ağzımdan döküyorum, ama tüm bu kelimeleri dökmek, başka birine söylemek istiyorum. "Bazen iş toplantılarında seks hakkında düşünmeye başlıyorum ve bunu düşünmek istemiyorum çünkü toplantıda olduğum hiç kimse hakkında böyle hislerim yok. Sadece aklıma geliyorlar ve onlardan nefret ediyorum, ama şimdi nereden geldiklerini anladığım için, uçup gitmelerine izin vermeye, onları kabul etmeye çalışıyorum ki sonunda kaybolabilsinler. Sanırım eski sevgilim dışında, uzun süre seks yapmamamın sebeplerinden biri de bu."

Duraksıyor, sanki bunu sessizce sindiriyor. Birkaç kat üstümüzde bir kuş cıvıldıyor, ben de onun düşünceli ifadesini inceliyorum, ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim. Onu korkuttum mu? Tiksindi mi?

"Peki, obsesif-kompulsif bozukluğunuzla ilgili ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, korkmadığını belli eden nazik bir tonda. "Tedavi ediyormuşsunuz gibi geliyor? Eğer doğru kelime buysa."

"Bu konuda uzmanlaşmış bir terapistle gidiyorum. Bana bazı beceriler öğretti. Odaklanabileceğim bazı şeyler öğrendim. Bu düşünceler aklıma geldiğinde kendime söyleyebileceğim şeyler var, böylece bunların gerçekte kim olduğumu veya ne istediğimi yansıtmadığını biliyorum. Kendime

düşüncelerimin yazarı değil, okuyucusu olduğumu söylüyorum. Ve bu yardımcı oluyor. Bunlar beynimin bir parçası ama gerçek bir arzunun parçası değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bana doğru yaklaşırken tutkuyla ve güven verici bir şekilde başını salladı. "Bu senin için zor olmalı. Bu korkuların nereden geldiğini bilsen bile, bunlar yine de gerçek."

"Evet," dedim sesim yükselerek. "Öyleler. Ama her zaman onlardan kaçınmam. Onlarla yüzleşmeliyim. Bu yüzden geçen gün ben de balkona çıktım. Ve orada biraz kaldım. Terapistim, bunlardan kaçınmak yerine bazılarıyla yüzleşmemi önerdi."

"Bunun senin için önemli olduğunu hissettim. Aceleci davrandığım için özür dilerim."

"Üzülme," diyorum. "İyilik yaptın. Ama bunu da yapmak zorundaydım, biliyorsun?"

Başını salladı. "Evet, anlıyorum. Orada bana katılmaktan rahat hissetmenize sevindim."

"Evet, yaptım. Sana da söylemek beni rahatlattı. Yani... anladın mı?" diyorum.

Birdenbire kendimi daha hafif hissediyorum. Ondan böyle bir anlayış beklemiyordum ama şimdi bunu elde ettiğime göre, kaybetmek istemiyorum.

Onun duygu dolu yeşil gözleri benimkilerle buluştu, kendi kırılганlığıyla bakışlarımı yakaladı. "Yapabileceğim bir şey varsa... eğer bunu ve seni anlamama yardımcı olacağını düşündüğün bir şey varsa, bana söyler misin?"

Ağlayabilirim. Bunlar sadece benimle birlikte olmak isteyen bir adamın sözleri değil. Bunlar bana değer veren bir adamın sözleri. Tıpkı benim ona değer verdiğim gibi. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Onun yanında kendim gibi hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu az önce de yaptın. Ve diğer gün de, balkonda. Bu tür sessiz teşvikler yardımcı oluyor. Ama en önemlisi, dinlediğin için teşekkür ederim." Ama hepsi bu değil. Sorduğu için çok mutluyum. Olana kadar bunu isteyeceğimi bilmiyordum. Ama görüldüğümü ve anlaşıldığımı hissediyorum.

Finn yüzümü nazikçe tutuyor. "Bu kolay olmamıştır. Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim."

Gözlerimi kapatıyorum, onun verdiği rahatlığı hissediyorum, buna ihtiyacım var. Zordu ama çok iyi hissettiriyor. Bu, Paris listesinde yoktu; babamın en yakın arkadaşına akıl sağlığımla ilgili gerçeği anlatmak. Ama yaptım ve nedense bu, yaşadığımız tüm seks deneyimleri hakkında kendimi daha da iyi hissetmemi sağlıyor.

Elini bıraktığımda, elini tutarım ve iş vakti gelene kadar birlikte yürürüz.

* * *

O akşam için tekrar yemek planı yapıyoruz. Alacakaranlık gökyüzünü karartırken, yüksek çitlerle çevrili arka bahçesi olan bir bistronun içine giriyoruz. "Burada kimse bizi bulamaz," diyorum.

"Nerede?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

"Kesinlikle."

Köşedeki küçük yeşil masaya otururken, "Sadece biz varız," diyor.

İçecekler ve yemek boyunca kesinlikle öyle hissettiriyor. Garson tabaklarımızı topladıktan sonra Finn'in telefonu çalıyor ve oğlundan FaceTime araması geliyor.

"Cevap vermemde sakınca var mı?"

"Hiç de değil," diyorum, yanımda Zach'le konuşmaktan çekinmemesine sevindim.

Finn masada onunla sohbet ettikten sonra, "Jules burada. Kaptan Dude ile ilgili aklınızda kalan bir soru var mı?" diye ekliyor.

Finn'in beni bu kadar kolayca sohbe dahil etmesi kalbimi hızlandırdı.

"Hayır, ama ona başka bir şey söylemek istiyorum," diyor Zach, sonra Finn ekranı ayarlayarak çocuğunu görmemi sağlıyor.

Zach'in saçları karmakarışık. Bakımsız ve muhtemelen yıkanmamış, ama David'le birlikte baraj yapma planlarından bahsederken heyecandan ışıldıyor, sonra bana hiç baraj yapıp yapmadığımı soruyor, ardından David'le birlikte evde Diyet Kola ve Mentos deneyini deneyeceklerini söylüyor. "Sen de gelip bize katılabilir misin?"

Birkaç saniyeliğine, evet diyebileceğimi hissettim.

"Evet demek, babasıyla bir saat önce yaptığımız 'sadece ikimiz' anlaşmasının bir parçası olurdu."

Ama yapamam. Paris'in pembe gözlükleri bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor. Bunun yerine, "Davet için teşekkürler" diyorum. Kabul edemeyeceğim ama bunu almış olmak bile bir şans.

* * *

Ertesi gün, Finn ve ben iş günü biter bitmez buluşup, nehrin ortasındaki küçük bir ada olan Île de la Cité'deki bir brasserie'ye gidiyoruz. Sanki bir kaçışın içinde başka bir kaçış, kendimizle ilgili bu hayali rüyanın derinliklerine doğru tünel kazıyormuşuz gibi geliyor.

Kaldırım kenarındaki bir masada yemek yerken Finn bana ailesinden, nasıl büyüdüğünden, çocukken hayalini kurduğu her şeyden bahsediyor. Çok az şeyle büyümüşler ve üniversiteye gidebileceğinden bile emin değilmiş. Şarap içerken bana, "Tüm odağımı futbola verdim ve bursla girdim," diyor, sonra omuz silkiyor. "Ama geçimimi sağlayacak kadar iyi değildim. Bu yüzden işletme diploması yardımcı oldu."

"Öyle olsun. Ve artık dünyanın sahibi sensin."

Gülüyor. "Tam olarak değil. Henüz değil. Ama en azından kendime veya aileme bakmak konusunda endişelenmeme gerek yok." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bu benim için önemliydi."

Azmi çok etkileyici. "Ve başardın. Peki şimdi neyi fethedeceksin? Yayıncıyı mı?"

"Şey," diyor biraz mahcup bir şekilde, "anlaşma büyük, yanlış anlamayın. Genişlemek istedim. Kendimin ve ailemin güvende olduğundan emin olmak için." Bir an duraksıyor, biraz şarap içiyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten sadece iyi bir baba olmak istiyorum."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Bu mükemmel bir yaşam hedefi. Gerçekten de en iyisi."

"Teşekkürler," diyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Zor. Ve yedi yaşında başlamak garip. Ama ona her şeyimi vermek istiyorum."

Komik, çocuk sahibi olmak isteyip istemediğimden bile emin değilim. Ve daha önce hiç bekar babalara ilgi duymamıştım. Ama uzun zamandır kimseye ilgi duymamıştım, ta ki Finn'e kadar. Şimdi, onun kişiliği ve babalığı hakkında öğrendiğim her detay, Paris'in ötesinde de birlikte olabilmeyi dilememe neden oluyor. "Öyle olacaksın, Finn," diye onu temin ediyorum, gerçekten de öyle.

Elimi tutuyor, başparmağıyla elimi okşuyor. "Kitapçıda, lokantada ve dün gece telefonda onunla bu kadar rahat konuştuğunu görmek güzeldi," diyor ve aman Tanrım. Aman Allahım.

Bu adam burada bana kalbini açıyor. Bu yolculuktan sonra onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama şu an, "Harika bir adam. Davet edilmekten hoşlandım" diyorum.

"Sen..." Duraksıyor, sanki kendini azarlıyormuş gibi başını sallıyor. Ama biliyorum ki bana çocuk isteyip istemediğimi soracaktı ve bu sorunun cevapsız kalmasını istemiyorum. Eğer soruyorsa, ya da sormaya çalışıyorsa, bu onun için önemli.

"Çocuk sahibi olmak istiyor muyum?" diye soruyorum.

Gözlerini devirdi. "Bunu konuşmamıza gerek yok. Bu..."

Ama o bilmek istiyor. Ve benim zor durumumu anlatmamı dinledi. Karısı hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, bu onun için de muhtemelen zor. "Belki bir gün," diyorum, geri adım atmadan önce.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak sırttı. "Öyle mi?"

"Evet." Bu, eski sevgilisinin ona verdiği gibi sahte bir vaat değil, ama yalan da değil.

Akşam yemeğinden sonra, ay ışığıyla aydınlanmış sokaklarda yürürken Finn elimi tuttu. Açık bir demir kapıya ulaştık ve o, çiçeklerle dolu bir avluya doğru baktı, kaşlarını kaldırarak suç ortağı olmaya davet edercesine bir ifade takındı. Evet dedim ve saniyeler sonra, Paris ayının altında, sarmaşıklarla kaplı bir tuğla duvarın önünde beni öpüyordu. Eğer öpücükler kelime olsaydı, bu öpücük "Sana aşık oluyorum" derdi.

* * *

Ertesi gece, Latin Mahallesi'nde, kimsenin bizi bulamayacağı bir ara sokakta yer alan, küçük ve mütevazı bir vejetaryen kafeye gittik. Finn, acılı patlıcanlı sandviç sipariş etmekten bile şikayet etmedi. Siparişlerimizi beklerken oturduğumuzda, bacaklarımı çaprazladım, ama o bileğime uzandı, başparmağını yıldız şeklindeki halhalımın üzerinde gezdirdi ve "Seni böyle tanıdım. O gün babanın ofisinde görmüştüm, ama The Scene'e tekrar gidene kadar bağlantıyı kuramamıştım." dedi. Aramızdaki bağın rahatsız edici hatırlatıcılarına takılmadı. "Her zaman takıyorsun. Senin için önemli olmalı."

Üzerindeki yıldızlarla oynuyorum ama Willa'yı düşününce üzülüyorum. Aklıma geldiğinde her zaman, hatta çoğu zaman bile üzülüyorum. İlk en iyi arkadaşım olmadan hayata alışmak için altı yılım oldu. Bazen sadece ondan bahsetmek istiyorum. "Ablam bunu bana on sekizinci doğum günümde hediye etti. Bu bizim yaptığımız bir şeydi. Birbirimize ayak bileği bileziği hediye ederdik. Özellikle de bunların asıl ne için kullanıldığını öğrendikten sonra."

"Ne anlama geldiklerini bilmiyorum, o yüzden bana söyleyen iyi olur."

Willa ile on altı ve on yedi yaşlarımızda, yatağında yastıklarla dolu bir şekilde kıvrılmış, dizlerimde bir dizüstü bilgisayarla ayak bileklikleri hakkında bilgi ararkenki halimizi hayal ediyorum. Sonra, ayak bilekliklerinin ardındaki eski anlamları öğrendiğimizde gözlerimizi devirip kıkırdıyorduk. "Eski zamanlarda kadınların bazen erkeklerin onları duyup önlerinde uygunsuz şeyler söylememeleri için ayak bileklikleri taktığını okuduk. Sonra da sosyal statüyü göstermek için takılmışlar. Bu yüzden birbirimize verip, 'Şimdi odama gizlice girip gömleğimi çalmanı duyabiliyorum.' veya 'Bu, bulaşıkları yıkadığım için en sevilen kız olduğum anlamına geliyor.' derdik." Finn'e bakıyorum ve gülümsemesi konuşmaya devam et diyor. "Ama sonunda, bizim için bunun ataerkilliğe karşı bir isyan anlamına geldiğine karar verdik."

Ondan bir kahkaha koptu; zengin, canlı bir ses ki, buradaki zamanımız sona erdiğinde özleyeceğim. "Ataerkillik siktirilmeli, devrilmeli, parçalara ayrılmalı."

Takdir dolu bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. "Seni şimdi daha da çok seviyorum."

Daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Bu karşılıklı." Sonra yanağıma avuçladı, gözlerime baktı ve adım fısıldadı: "Jules."

Bunu sanki sadece şu an için değil, Paris'ten sonra da benimmişim gibi söylüyor.

Kendimden geçiyorum. Çok fazla. Çok ileri gidiyor.

Yemekten sonra otele doğru yola koyulduk, ama o bir köşedeki sokak lambasının altında durup beni öptü; bu da başımı arzuyla, kalbimi ise umutla doldurdu. "Bu listede var mıydı?" diye sordu. "Paris'te bir sokak lambasının altında öpülmek?"

"Liste sizsiniz, demek istiyorum."

Ama bu çok fazla. Bu anlaşmanın bir parçası değil. Bunun yerine, "Artık öyle. Her gece buna bir şeyler eklemeye devam ediyorsun" diyorum.

Gözlerinde bir plan yapıyormuş gibi bir parıltı var. "Güzel. O zaman üzerine koyabileceğim başka bir şeyim daha var."

"Nedir?"

"Birkaç telefon görüşmesi yapayım," diyor.

Sahte bir şekilde dudaklarımı büzdüm. "Söyle bana."

"Buna degecek."

"Buna değersin," demek istiyorum ama bunu da kendime saklıyorum.

* * *

Sabahleyin, otel odamda (ki artık bizim odamız oldu) Come What May parfümünü sıkarken, arkamdan gelip belime sarıldı. "Son gecemizde sana bir sürprizim var."

"Buna degecek mi?" diye takılıyorum, önceki akşam söylediği sözleri hatırlatarak.

Boynumu öpüyor, tenime fısıldayarak sanki Paris'ten ya da benden ayrılmak istemiyormuş gibi: "Buna değersin, Jules."

Nefesim kesiliyor. İçim umutla doluyor gibi hissediyorum. Onunla birlikte New York'u hayal etmekten kendimi alamıyorum. Evet, aklım New York'un asla gerçekleşmeyeceğini biliyor. Gerçekleşemez. Yine de kalbim istediğini istiyor.

O da bunu hayal ediyor mu? Şehirde biz? Bir yol bulmamız?

Ama bunu düşünmek bile aptallık. Babam geçmişte olduğundan daha da çok çıldırırdı. Beni hayal kırıklığına uğrattığımı, daha iyisini beklediğini, beni yetiştirdiği kadın olmadığını söylerdi.

Ama bu, Finn'e söyleyeceklerinin yanında hiçbir şey. Babam arkadaşını asla affetmezdi.

Ve ben onların dostluğunu bozmayacağım.

Ancak yirmi dakika sonra otelin yanındaki bir kafede kahve içerken, önümüzdeki iş günlerimiz hakkında sohbet ederken, tüm bu olasılıkları hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bir fincan kahve kaldırırken, "Çamur. Çamurumuzu özleyeceğim," diyorum.

Bu, hissettiklerimi tam olarak ifade etmeye yetmiyor.

"Ben de," diyor, sonra sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Mesela, "New York'ta daha iyi kahve içeceğiz. Mutfağında, arka bahçemde, bir kahve dükkanında, her gün." gibi bir şey.

Yemin ederim, dudaklarında belli oluyor. Daha fazlasını dileyen tek ben olamam. Acıdan patlayacak kadar çok şey hisseden tek ben olamam. Sanki kalbim bu duygularla patlayacak. "Belki..." diye başlıyorum, kelimeyi sınavarak.

Yumuşak ve şefkatli bir gülümsemeyle, "Belki," diyerek karşılık verdi.

Bu inanılmaz bir şey, bu uçsuz bucaksız his. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Bu, dans etmekten, çiçek kokusunu içime çekmekten, bir hikayeye dalmaktan daha iyi. Kendi hikayeme dalıyorum, Paris'in tüm gürültülerini, tüm sesleri, ayakkabıların tıkırtısını, çatal bıçakların şıkırtısını, arabaların gürültüsünü tamamen dışlıyorum.

Şehir yavaş yavaş gözden kaybolurken, biraz daha hayal dünyasında yaşıyorum. Ama gözlerimi açtığımda, bize doğru gelen ve sanki artık hiçbir anlamım yokmuş gibi beni inceleyen Solange'a bakıyorum.

Sanki bir kafede oturup televizyon kanalının sahibiyile romantik bir sabah geçirdiğime inanamıyor gibi.

SANDIĞINIZ GİBİ DEĞİL.

Jules

Damarlarımda bir panik dalgası yükseliyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kafedeki herkesin duyabileceğinden eminim.

Mesela, sadece birkaç adım ötede duran Solange'ı ele alalım. Başını yana eğip "Günaydın, Jules" dediğinde, yüzüm rahatsızlıktan kızardı. İhtiyacım olduğunda ifadesiz yüzüm nerede?

"Merhaba," diyorum ama o küçük kelime boğazımda düğümleniyor. Hâlâ konuşmayı biliyor muyum acaba?

Finn ayağa kalktı, elini uzattı. "Seni gördüğüme sevindim, Solange. Bu kafeyi denedin mi? Kahvesini gönül rahatlığıyla tavsiye edemem."

Ona gülümsüyor, ama bu gülümseme bana bu durumu halledeceğini söylüyor. İyi, çünkü ben halledemem.

"Kahveyi sevmiyorum," diyor el sıkışırken.

"Öyleyse kahvaltıya katılın. Jules ile önümüzdeki hafta New York'taki gösterinin planlarını görüşüyorduk," diyor tekrar yerine otururken; o kadar rahat, o kadar sorunsuz bir şekilde ki, ben bile ona inanıyorum.

"O zaman da yoğun olacak," diyor ama bizi inceliyor, sanki onun örtbas etme çabasına inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi. Utanç duygusu beni sarıyor. Finn doğrudan patronum olmasa bile, bu yüzden bana daha az değer veriyor olmalı. İşin içinde yatak ilişkilerim olduğunu düşünüyor olmalı. Aptal kalbim yüzünden, uğruna çok çalıştığım her şey altüst oluyor.

"Öyle olacak. Ama Amerikalı marka ortaklarımız tamamen hazır. Geçen gün konuştuğumuz gibi," diye ekliyor.

O akşam sete gelmiş olmalı, o gece kadının gözlüklerini elinden almıştı.

"Evet, ve saatçiyi nasıl entegre edeceğimi bildiğimi düşünüyorum," diyor.

"Harika. Şimdi bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor. Nasıl bu kadar normal olabildiğini anlamıyorum ama iyi ki öyle, çünkü ben değilim.

Kendi saatine bakıyor; işlevsel, su geçirmez görünümlü, tam bir Solange tarzı saat. "Şimdi yapamam," diyor sert bir şekilde, sonra masadaki boş bardaklarımıza göz atıyor.

Bu sadece kahve. Umarım o da bunun sadece bir kahve olduğunu düşünür.

"Ama sonra da olur," diyor ve bana dönüyor. "İçeri girdiğinde, gelecek hafta New York'ta çekilecek sahneler hakkında konuşalım. Lincoln Center'daki çeşme gerçekten de ayrılık sahnesi için en iyi yer mi? Yoksa sette mi çekmeliyiz?"

Çekim yerini New York sokaklarından stüdyoya değiştirmek oldukça kolay. "Lincoln Center'ı tercih ederim, ama eğer ofis seti gibi bir yerin daha iyi olduğunu düşünüyorsanız, onu da gerçekleştiririm."

İçini çekerek çenesine dokundu, seçenekleri tarttığı belliydi. "Üzerinde düşüneceğim."

Sözleri kibar ama aynı zamanda keskin bir tona sahip.

İşimi kaybedebilir miyim? Bridger'a bir şey söyleyecek mi? Babama bir şey söyleyecek mi? Finn halka açık yerlerde bana dokunmadı bile.

Yine de, tüm düşüncelerimi yüzümden belli ediyorum herhalde. Bu adama aşık oluyorum.

Yanaklarımda yayılan sıcaklıkla birlikte bakışlarım yere indi.

O, saygı duyduğum bir kadın: zeki, lafı dolandırmayan bir yapımcı. Finn'e bu kadar yakınlaşmama nasıl izin verebildim? Ne düşünüyordum ben?

Ama bu sefer düşünmüyordum. Sadece hissediyordum.

Kadın ayrılmaya niyetli görünmeyince Finn ona, "Yakınlarda kalıyor olmalısın," diyor.

"Evet. Benim otelim de hemen köşede," diyor ve bu da bana onun bizi sandığımdan daha uzun süredir tanıdığını düşündürüyor.

Suçluluk ve utanç duygusuyla midem bulanıyor. "Güzel bir otel," diyorum ve azarlanmı  bir  ocuk gibi konuşuyorum. Gerçekten de öyle hissediyorum.

"Harika," diyor. "Neyse, ben gideyim. Umarım kısa süre sonra g r   r z?" Bu soru bana endişeli bir tonda yöneltilmiş.

"Kesinlikle."

"Güzel," diyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp kalabalığın arasına karışıyor.

O gitti ve rahatlamı  hissetmeliyim. Ama bo azım daralıyor ve ci erlerim havayla dolmakta zorlanıyor.

Finn biraz endişeyle, "Jules," diyor. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin," diyorum sesim titreyerek.

Bir şey yapmalıyım. Gitmeliyim. A ıklamalıyım. Pe inden ko abilirim. D   nd   n gibi değil diyebilirim.

Ama bu onun düşüncesi. Aptal değil ve bunu düzeltmem gerekiyor.

   yerinde yapt  ım şey bu: sorunları çözmek. Kendi sorunumu da daha da k t le meden, hemen şimdi, burada   zmem gerekiyor.

Finn masaya birkaç banknot atınca yerimden fırladım. Çantamı ve telefonumu alıp yürümeye, sonra da ko maya ba ladım, turistlerin ve yerlilerin arasından sıyrıldım.

K  eye ulaşana kadar insan kalabalı ının arasından aceleyle geçerken neredeyse hiç d   nm yordum. Yapımcının adını söylemek üzereydim ki bir el bileşimi kavradı.

Finn, kararlı ve net bir şekilde, "Jules," diyor. "Benimle konu ."

"Ona bunu açıklamak zorundayım," diyerek kaldırımında aceleyle yürüdüm.

"Hayır. Bilemezsin." Beni sessiz bir ara sokağa doğru çekiyor. Bir giyim buti inin yanındaki bir girintide durdu umuzda, "Nefes al," diyor. "Hiçbir şey bilmesinin imkanı yok."

Ba ımı sallıyorum. Yanılıyor. "O zeki biri. Aramızda bir şeyler olup bitti inden nasıl   phelenmez ki?"

"Birincisi, bu onun lanet olası i i değil. İkincisi, hiçbir şey görmedi." Beni rahatlatmaya çalışıyor, açıkça durumu kontrol altına almaya  alı ıyor. "Ve sen benim  alı anım değilsin. Benim için  alı mıyorsun. Bu bir ofis a kı değil."

"Bunu biliyorum," diye  ıkı tım. "Aptal değilim."

“Ben öyle demedim. Asla öyle demezdim. Sizin öyle düşünmediğinizi biliyorum,” diyor. “Yardım etmeye çalışıyorum.”

"Artık çok geç," diyorum içimde suçluluk duygusu kabarıırken. "Artık çok geç."

"Jules, öyle değil," diyor kesin bir dille.

Ama gitmeye kararlıyım. "Ona hiçbir şey olmadığını söylemeliyim. Emin olmalıyım."

Elini daha da sıkılaştırdı ve beni kendine doğru çekti. “Eğer ona hiçbir şey olmadığını söylemen gerekiyorsa, seni durdurmayacağım. Eğer ona gerçeği söylemen gerekiyorsa, seni yine de geri tutmayacağım. Sana doğru gelen neyse onu yapmalısın,” dedi, bana sertçe bakarken, ama gözleri duygu ve endişeyle de doluydu. “Ne karar verirsen ver, anlayacağım. Şu anda tek istediğim senin için burada olmak. Ne istersen. Neye ihtiyacın varsa.”

Kalp atışlarım biraz normale dönmeye başladı. Bu adam kendini kurtarmaya çalışmıyor. Benim için burada olmaya çalışıyor.

"Kendimi çok aptal hissediyorum," diye güçsüzce söylüyorum taş duvara yaslanırken.

“Aptal değilsin. Ya da eğer öyleysen, ben de aptalım.” Çaresizce omuz silkti. “Neye ihtiyacın varsa, söyle bana. Seni koruyacağım. Onunla ben ilgileneceğim. Baban bilmeyecek. Bridger bilmeyecek.” Yutkundu ama başını dik tuttu.

Yalan söylemek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Gözyaşlarımı yutmak için çaresizce çabalıyorum. "Gitmeliyim," diyorum kaşlarımı çatarak.

“Jules, böyle hissetmene üzüldüm. Özellikle de...” Derin bir nefes alıp başparmağını çene hattım boyunca gezdiriyor. “Sana aşık oluyorum.”

Onun bu itirafı karşısında kalbim sevinçle doldu, ama telefonum titreyince birden durdu. Bakıyorum. Solange'dan bir not var.

Bugün öğle yemeği yiyebilir misiniz?

ARKANIZA DİKKAT EDİN

Jules

Seine Nehri üzerindeki köprülerden birinde çekim yapıyoruz. Kahramanımızın en yakın arkadaşıyla bir sonraki hamlesini tartıştığı çok önemli bir sahne. Öğle yemeği vakti gelene kadar Solange'ın benden istediği her şeyi robot gibi yerine getiriyorum. Ne kadar çok çalışırsam, ne kadar hızlı hareket edersem, her görevi ne kadar mükemmel yaparsam, belki de o kadar çabuk sabah gördüklerini unuttur.

Mola verdiğimizde, aptalca aşık olduğum şehrin içinden kıvrılarak geçen su şeridine alnını dayıyor. Ne kadar klişe biriyim değil mi? İş için Paris'e gidip yaşça büyük bir adama aşık olmak. Belki duygusal olarak ulaşılmaz değil ama yine de ulaşılmaz.

"Birkaç blok ötede sevdiğim bir kafe var," diyor, her zaman kontrolü elinde tutmaya alışkın bir kadının net sesiyle. "Yürüyerek gideriz," diye ekliyor.

Daha çok tahtadan aşağı atılmaya benziyor.

Bu, zaman geçirmek için yapılan basit bir iş yemeği değil. Bu bir düzeltme. Ya da daha da kötüsü.

Su kenarında volta atıyoruz, Moulin Rouge ve Eyfel Kulesi'nin çok Fransızvari posterlerini satan yeşil ahşap tezgahlardaki kitapçıların yanından geçiyoruz. Solange New York hakkında boş boş konuşuyor. "Gelecek hafta orada olmak iyi olacak. Manhattan'ın daha hızlı temposuna ihtiyacım var."

“Bunu anlıyorum,” diyorum, hem konuya bir an önce gelmesini diliyor hem de bundan korkuyorum.

Solange, nehirde bir tur teknesi yavaşça ilerlerken ve turistler güverteden manzaraların fotoğraflarını çekerken, "New York'un o hızlı, hareketli ritmini seviyorum," diyor. Çok uzaktalar, biliyorum ki kimse bizi makul bir şekilde fotoğraflayamaz. Ama eğer çekselerdi, fotoğrafın başlığı "Ayakkabı Düşmeden Önce" olurdu diye düşünüyorum.

"Orada olacaksınız, değil mi?" diye soruyor.

Beni işten attırmadığınız sürece.

İş yerinde birine aşık olmak işten atılma sebebi midir? Finn'in belirttiği tüm nedenlerden dolayı bence değildir, ancak mantık, ofis yakınındaki bu romantik ilişkimle ilgili kafamda canlanan senaryoları durduramıyor.

Bridger'a söyleyecek ve o da hayal kırıklığına uğrayacak. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Babamın hayal kırıklığıyla zaten yıllardır yaşıyorum, onun hayal kırıklığına da katlanabilir miyim bilmiyorum.

Beni yapım ekibinden uzaklaştıracak. Ama bunu yapabilir mi? Bridger'ın şirketi diziyi üretiyor, ancak televizyon yapım hiyerarşisi oldukça karmaşık bir yapıya sahip olabilir.

Solange nehir kıyısındaki taş bir korkuluğun yanında duruyor. Etrafı hızlıca tarıyorum ve düşüncelerimden uzak kalacak kadar güvende olduğumu hissediyorum. Nehre inen çok sayıda basamak ve merdiven var, bu yüzden aklım korkunç şeyler hayal edemiyor.

Ama zihnimin buna ihtiyacı yok çünkü gerçeklik bunları bana sağlıyor.

“Jules,” diyor keskin ve net bir ses tonuyla. Sohbet sona erdi.

"Evet?"

Solange, gözlerinde uzaklara dalmış bir ifadeyle suya bakıyor. "Gençken, muhtemelen senin yaşlarındayken, benden yaşça büyük bir adama aşık olmuştum."

Ah. Bunu beklemiyordum. Boğazımdaki rahatsız edici düğümü yutkunarak geçiştirdim. "Pekala."

“O da bu işin içindeydi. Bir yöneticiydi. Ona bağlı değildim,” diyor ve ilk defa sakın ve derli toplu bir ses tonuyla konuşmuyor. Sanki geçmişini anımsıyor, özlem duyuyor gibi. “O...”

Onun düşüncesi bile dayanılmazmış gibi başını salladı. Sanki onun görüntülerini silmek istercesine gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra bana döndü. "Harika bir insandı ve ben de ona kapılmışım."

Belli ki aşk hikayesi mutlu sonla bitmiyor. "Ne oldu?"

Onun işini kaybettiğini ya da adamın Harvey Weinstein gibi davrandığını söylemesine hazırlanıyorum.

"Hiçbir şey," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şey mi?"

"Dediğim gibi, o benim patronum değildi. Tıpkı Finn'in sizin patronunuz olmadığı gibi. İlişkide dereceler vardır." Yorumları hem güven verici hem de değil. Yalıtımın nihayetinde önemsiz olduğunu söylüyor. "Ama her zaman önemli olan bu değildir."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu toplantıyı o çağırdı. Sadece bıçağın düşmesini bekliyorum.

"Yolunu kaybetmeni istemiyorum," diyor ve düşünceli tonu yerini tutkulu bir tona bırakıyor. "Çok çalışkansın. Özenlisin. Odaklanmışsın. Bu alanda yetenekten daha önemli olan da bu."

"Yani ben iyi bir koordinatör yapımcı değilim mi?" diye soruyorum, kafam daha da karışmış bir şekilde.

"Öylesin. İyi bir yapımcı çalışkan, gayretli ve odaklanmış biridir." Derin bir iç çekiyor. "Ama erkekler böyle mi? Yaşlı, kendine güvenen, yerleşik, zengin? Biz kadınlar gibi risk almıyorlar. İtibarlarını inşa etmiyorlar. Dokunulmazlar. Peki ya biz?" Önce kendini, sonra beni işaret ediyor ve şimdi bu kız kardeşliğe dahil olmak garip geliyor. "Bizim tek dayanağımız yaptığımız iş."

Tüylerim diken diken oluyor. Onun bu kadar mantıklı konuşmasından nefret ediyorum.

Gözleri yeni bir yoğunlukla bana dikildi. "Sen ve o—farklı yerlerdesiniz, Jules." Sesindeki bir şey bana hayati bir bilgi aktardığını söylüyordu. Kadından kadına. Bir ricayla bunu aktarıyordu: Senin yaşındayken, zaten yükselmiş bir adamla ilişkiye girme.

Sanırım genç, hırslı ve mücadeleci bir adama aşık olmak başka, başarmış, ailesi olan ve belki de genç kalbimin amansız arayışını istemeyen bir adama aşık olmak bambaşka bir şey.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Ona kendimle ilgili çok fazla şey veya kalbimin derinliklerini açığa vurmak istemiyorum.

Solange sessizlikten etkilenmemiş gibi görünüyor. Sadece sözlerine şunu ekliyor: "Kendi yolunu bulmanı istiyorum. Bir erkeğe bağımlı olmanı istemiyorum."

"Ona güvenmiyorum," diyorum kendimi savunarak.

“Biliyorum. Ama yakında anlayacaksın. Gözlerinden anlıyorum,” diyor. “Bu sabah kafede gördüm. Ondan oldukça etkilenmişsin.”

Boğazımdaki düğüm, patlamaya hazır bir yumruya dönüşüyor.

"Dışarıda senin işini isteyen, kendine yarattığın bu fırsatı isteyen çok sayıda insan var," diyor.

Sanırım şimdi anladım. "Yani bana arkamı kollamamı mı söylüyorsun?"

Kadın boyun eğmiş bir gülümsemeyle, "Evet, öyleyim. Odak noktanı kaybetmeni ya da birinin onu çalmasını istemiyorum." dedi. Dışarıda işimi isteyen kim varsa onu işaret etmek için elini salladı. İsimsiz, bilinmeyen kişiler. "Şimdi azimlisin. Bir erkek hayatını kolaylaştırdı diye azmini kaybetme. Ben bir süre azmimi kaybettim ve onu yeniden inşa etmem yıllarımı aldı."

“Ama şu an harika bir yerdesin,” diyorum.

"Lütfen, lütfen!" der gibi bir bakış atıyor. "Kırk yedi yaşındayım. Kolay değil." Sonra, kısa bir duraksamanın ardından ekliyor: "Düzeltilme—özellikle kadınlar için hiç kolay değil. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Sonunda bir anlayış hissiyle tüylerim diken diken oldu. Demek istediği, ataerkilliğe lanet olsun. Demek istediği, bu bir erkek dünyası ve kadınların daha çok çalışması, daha çok mücadele etmesi ve asla rehavete kapılmaması gerekiyor. "Evet," diyorum, keşke demeseydim.

Elini kaldırıp neredeyse omzumu sıkacakmış gibi yaptı ama sonra kolunu yanına indirdi. "Finn Adams istediği her şeye sahip olabilir ve kadınlardan bahsetmiyorum. Şirketlerden, işletmelerden ve seçeneklerden bahsediyorum. Bizim, senin ve benim gibi kadınların sahip olduğu tek şey, seçeneklerimiz."

Çeviri: Kendimi toparlamalı ve hayalperest bir kız olmaktan vazgeçmeliyim.

“Anlıyorum,” diyorum.

“Güzel. Hadi öğle yemeği yiyelim.”

Bu çok eğlenceli olacak.

* * *

Öğle yemeği eğlenceli değil. Ama beni kendi dünyasına davet ederken, çalıştığı yapımların perde arkası detaylarını paylaşıırken, sektörle ilgili

hikayeler anlatırken oldukça ufuk açıcı oluyor. Kendini bir akıl hocası ilan etmiş gibi bir gururla, "Senin için büyük şeyler görüyorum," diyor.

Mesaj açık: işi seçin çünkü aşk kalıcı değildir.

Muhtemelen haklı. Ama söylediği sebeplerden değil, çok daha karmaşık sebeplerden dolayı.

Artık görmezden gelmemem gerekenler.

Finn ve benim gerçek bir ilişkimiz olması asla kaderimizde yoktu. Onunla olan ilişkimiz her zaman sadece rol yapmaktan ibaretti.

İMKANSIZ DİLEĞİM

Jules

Bana yanlış bir şey yaptığımı hissettiren şeyler; örneğin, akşamın erken saatlerinde Finn'in otel odasının kapısını çalarken gizlice arkama bakmak.

Ona zaten mesaj attım ve bu akşam görüşüp görüşemeyeceğimden emin olmadığımı söyledim, ama yine de yüz yüze konuşmak için gelmemi istedi. Gizlice iş çevirmek bana göre değil. Bunu böyle devam ettiremem.

Kapıyı çaldıktan iki saniye geçmeden, yüzünde teslimiyet ifadesiyle kapıyı açtı.

Odasına giriyorum, kollarının arasına atılmak istiyorum ama bunun bir hata olacağını biliyorum. "Merhaba," diyorum ağır bir sesle.

"Hey, sen." Sesi, hak etmediğim kadar sıcak bir kucaklama gibiydi.

"Sizinle bu kadar açık bir şekilde konuşmakla ne kadar aptallık ettim," diyorum omuzlarım düşerek.

"Öyle deme. Sen çok zeki ve parlak birisin. Aptal değilsin."

"Ama öyleyim. Bunu yapabileceğimi düşündüğüm için..."

Ne olabilir ki? Bu itirafın amacı ne? Finn ve ben birbirimize hiçbir söz vermedik. Paris'te her geceyi birlikte geçirmekten başka bir şey yapacağımızı asla söylemedik. Biz her zaman bir ilişki içindeydik.

Derin bir nefes alıp öğle yemeği sohbetini yerli yerine oturtmaya çalıştım; başarılı olmuş bir kadından aldığım bu değerli tavsiyeyi duymak benim için büyük bir şanstı. "Solange işime odaklanmam gerektiğini söyledi ve haklıymış," dedim kararlılıkla.

Finn'in dudakları cetvel gibi sıkılaştı, ama diğer geceki gibi seksi bir şekilde değil. Gözleri temkinli bir ifade aldı. Bunu idrak ederken yavaşça başını salladı. "Tamam."

Ses tonu duygusuz. Ve bundan nefret ediyorum. Bu rol yapmanın tamamından nefret ediyorum. Bu gizli saklı işlerin tamamından nefret ediyorum. Bu rol oyunundan nefret ediyorum.

"Bak," dedim, gömlek yakasını tutarak. "Ben de sana aşık oldum. Belki bu saçma ve aptalca. Ama oldum. Ve ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Hiçbir zaman tek gecelik bir ilişkiden fazlası olmamız gerekmiyordu, ama sürekli birbirimize düşüyorduk. Yarın New York'a dönüyorum ve senin oğlun var. Odak noktan o, benim de işimi düşünmem gerekiyor, bir de babam var ve—"

Dudakları sertçe, acıtarak, tutkuyla dudaklarıma yapıştı.

Beni duvara itti ve sanki ona aitmişim gibi yüzümü elleriyle kavradı. Sanki başka hiç kimse bana dokunamazmış gibi. Beni sahiplenici ve çılgınca öptü.

Ama o da bana kızgın gibi.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, hâlâ kızgın bir şekilde homurdandı: "Sen benim için o kadar mükemmelsin ki, bu beni çıldırtıyor."

Ne?

Onun için mükemmel mi?

Şaşkınlığımı yutkunarak ifade ediyorum. "Ne demek istiyorsun? Tam sana göre mi?"

Dokunuşu hâlâ sert. "Seninle konuşabiliyorum. Senin yanında kendim olabiliyorum. Sana her şeyi anlatabiliyorum ve beni manipüle etmediğini biliyorum. Açık sözlü, dürüst ve ilgili birisin ve seni ne kadar çok istediğime dayanamıyorum. Her anlamda," diye hırıldadı, her kelime onu paramparça ediyormuş gibiydi. Duygularını zar zor kontrol edebiliyormuş gibi nefesini tuttu. "Ve dünyada en son istediğim şey seni incitmek."

Yüzümdeki sıkı tutuşunu gevşetip parmaklarını nazikçe saçlarımın arasından geçirdi. "Bunu bil, Jules. Bunu istiyorum. Ama şunu da bil ki, seni geride tutan, sana zarar veren, herhangi bir ilişkiyi mahveden kişi olmak istemiyorum."

Ama babamla olan ilişkim yıllar önce mahvoldu. Düzelip düzelmeyeceğini ya da her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum. Finn'le nasıl ilerleyeceğimi de bilmiyorum, hatta ilerleyebilir miyim onu da bilmiyorum. Belki de çok kırılmışımdır. Ya da

belki Solange haklıydı. Finn ve benim farklı yerlerde olduğumuz konusunda kesinlikle haklı. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Bugünün başlarında oluşan düğüm, boğazımda yükselen bu yeni düğümün yanında hiçbir şey; sanki tüm bu lanet olası duygularla beni boğacakmış gibi. "Finn," dedim boğazım düğümlenerek.

Saçlarımı okşadı. "Benimle son bir randevuya çık. Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim. Ve bu aslında senin listende olan bir şey."

Bu beni heyecanlandırıyor. Merak uyandıran yanı karşı konulmaz. "Ama biz bunun üzerinde her şeyi yaptık."

"Evet ve hayır. İlk gün tamamen sana ait bir bahçe istediğini söylemiştin. Bu yüzden bu akşam için bir tane ayarladım." Duraksıyor, tepkimi izlemek için birkaç santim geri çekiliyor ve şöyle diyor: "Monet'nin Bahçesi'ne gidebiliriz ve sadece sen ve ben olacağız."

Eğer zaten ona aşık değilsem bile, şimdi kesinlikle aşığım.

* * *

Ayarladığı şehir arabası bizi bir saatten biraz fazla bir sürede Giverny'ye götürdü. Güneş ufukta batarken, soluk pembe ve turuncu çizgiler yaz gökyüzünü boyarken vardık.

Yeşil kapılı büyük eve giriyoruz, Finn gri saçları topuz yapılmış yaşlı bir kadınla detayları hallediyor. Bu kadın, bahçelerin bu ikonik simgesinin yönetimini ve Finn'in bir geceliğine evi satın almasını üstlenmiş olmalı.

Bu özel ziyareti mümkün kılmış olmasına hâlâ inanamıyorum. Ardından, yazın en görkemli döneminde o ünlü bahçelere adım attığımda hayran kaldım.

Geniş çimenliklerden, arazinin gölgesini kaplayan ağaçlara kadar her yerde zümrüt yeşili var. Yürürken karşımıza çıkan kır çiçekleri, yaz rüzgarında parıldayan morlar, yakut kırmızıları ve canlı turuncularla adeta bir renk cümbüşü oluşturuyor. Her yerde lavanta var.

Finn'in eli belime sarılı halde, ağaçlarla çevrili, ahşap çitli bir patikada yürüyoruz, sonra bahçelerin derinliklerine doğru ilerliyoruz; sonsuz şakayıklar ve gelincikler çiçeklenme günlerine veda ederken, güller cesur pembe, beyaz ve kırmızı renkleriyle kendilerini gösteriyor.

Kelebekler bize eşlik ediyor, yaban arıları çiçekten çiçeğe konarken vızıldıyor. Burası rüya gibi bir yer ve bu gece bize ait. Duvarlarla çevrili

bahçeler ve ev, çiçeklerin tatlı ve narin kokularıyla çevrili olduğumuz bu anı daha da samimi kılıyor ve sessizlik bile yumuşak ve zengin.

Konuşmak günah gibi geliyor ama yine de konuşuyorum.

ieklere bakarak, "En sevdiğim şeyler," diyorum.

"Biliyorum." Memnuniyet dolu bir ses tonuyla konuşuyor. Memnun olması da gerekiyor.

"Daha önce hiç bu kadar huzurlu bir yerde bulunmadım," diyorum kısık bir sesle, oysa burada sadece biz varız. Ama bu bahçenin büyüğü bir havası var ve ben bu büyüğü bozmak istemiyorum.

"Bunu hak ediyorsun," diyor Finn, elini sırtıma sıkıca bastırarak.

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim—bunu hak ediyorum. Finn bana böyle hissettiriyor—iyi şeyleri hak ettiğimi.

Ama aynı zamanda bu tür şeyleri vermeyi de çok seviyor gibi görünüyor.

"Sanırım 'seni zevkle cezalandırayım' mantrası doruk noktasına ulaştı," diyorum benim mutluluğuma takıntılı adama.

Gülüyor. "Artık dayanamayacak hale geldiğinde bana haber ver."

Sonsuzluğa uzanan uçsuz bucaksız bahçelere şöyle bir göz gezdiriyorum. "Kesinlikle dayanabilirim."

Şakayıkların arasından yürüyoruz, tatlı kokuları beni ocukluğuma, Willa ile gizlice dışarı çıktığımız günlere götürüyor.

Bunlar hem en güzel hem de en kötü anılarım. Yazlardan, arkadaşlarla geçirilen günlerden, daha fazlasını istediğim gecelerden. Her zaman ısrarcı, her zaman isteyen, her zaman biraz yaramaz olan kız kardeşimden.

Kalbim dolarken aynı zamanda acıyor. Nilüferlerle dolu bir göletin üzerinden geçen ünlü yeşil köprüye vardığımızda Finn kaşını kaldırıyor. "Bu köprü iyi mi?"

Sormasına bayılıyorum. Ama sadece birkaç metre ötede, o yüzden benim için sorun değil. "Bu konuda bir sorunum yok."

Gülümsememe karşılık o da gülümsedi, ama köprünün ortasında, diğer tarafta daha fazla gül varken durduğumuzda gülümsemesi soldu. "Seni özleyeceğim, Jules."

"Seni özleyeceğim," diyorum.

Bu sefer, güllerin kokusunu derin bir nefesle içime çektiğimde, koku pencereimin hemen dışındaki üvey annemin kusursuz gül alıplarının kokusuna dönüşüyor ve altı yıl öncesine, üniversitedeki ilk yılımdan sonraki yaza, onun yaz tatili olacak olan yaza geri dönüyorum.

O cuma gecesi canı sıkılmıştı, ama Willa'nın görüşeceği kimse yoksa hep canı sıkılırdı. Tam bir sosyal kelebektir, Hannah, Josh, Ollie ve lise ve memleketimizden tüm ekibi bir arada tutan yapıştırıcıydı. O gece, kız kardeşimin kolunu bükme niyetiyle odama dans ederek girdi. O anı o kadar mükemmel hatırlıyorum ki, sanki her şey yeniden yaşanıyor gibi geliyor.

Finn yüzümdeki özlemi ve hasreti okumuş olmalı, çünkü Lüksemburg Bahçeleri'nde söylediği şeyi burada da söylüyor: "Şimdi nereye gittin?"

Bahsetmeyi sevmediğim bir yere.

Ama bahçelere şöyle bir göz gezdirdiğimde, sanki bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum. Güzel bir rüya. Güvenli bir rüya. Sanki burası zamandan bağımsız bir yer. Birkaç gün önce Montmartre'da sakin bir sokakta Finn'e aileme hiç anlatmadığım bir şeyi anlattım. Ona obsesif-kompulsif bozukluğumun gerçeğini anlattım ve bu özgürleştiriciydi. Sanki artık karanlık bir sır içinde yapayalnız yaşamak zorunda değildim.

Ben de artık bu karanlık sırla yaşamak istemiyorum.

Bu acının ne kadar büyük olduğundan bıktım. Bu yükü taşımaktan bıktım. "Willa'nın öldüğü gün..." diyorum, sakin ve dikkatli bir şekilde. Söylemem gereken şeyler var ve bunu atlatmalıyım. Sırlarımı paylaşabileceğim, güvendiğim biriyle tanıştım. Bu adam hayatımda istediğim gibi olmayabilir, ama dürüstlüğe çok değer veriyor. Bana her zaman kulak verdi, kocaman bir kalbi vardı ve şimdiye kadar tanıdığım en büyük ilgiyi gösterdi.

Monet'nin köprüsünde, nilüferlerle dolu bir gölete bakarken, ondan istediği şeyi veriyorum: gerçeği.

"O Ağustos gecesi yapacak bir şey arıyordu. Duyduğum kadarıyla bir havuz partisi vardı. Ben gitmedim. Ama o gitti ve ben de ona oraya ulaşmasına yardım ettim. Çünkü her zaman yaptığım şey buydu."

"Nasıl yani?" diye soruyor merakla, ama yargılamadan.

"Babamın evindeydik ve o gece Liz ile dışarıdaydı. Willa, Josh'un evindeki partiye gitmek istediğini söyleyince, 'Nasıl gizlice çıkıp geri döneceğini biliyorsun, böylece baban yokluğunu fark etmeyecek' dedim."

Yüzümü buruşturuyorum ama itirafıma devam ederken Finn'den gözlerimi ayırmadım. "Bak, ona nasıl yapılacağını ben öğretmiştim. Sonuçta ben ablasıydım. Bütün hayatımız boyunca gizlice dışarı çıkıyorduk. Ondan ve kurallarından kaçmak için yaptığımız şey buydu."

"Partide ne oldu Jules?" diye soruyor, yaz esintisi kadar nazik, önümüzdeki göletteki dalgalanma kadar yumuşak bir sesle.

“O zamanlar bilmiyordum—bu tamamen Willa'nın işiydi—ama annemizin evinden biraz şarap almıştı.” Hikayeyi anlatırken artık soğukkanlı olamıyorum. Kısaca lavantalara bakıyorum, gözyaşlarımı silerek olayların yan etkilerine atlıyorum. “Sonrasında babam annemi suçladı. İçkileri kilitlemesi gerektiğini söyledi. Annem de onu suçladı ve daha dikkatli olması gerektiğini söyledi. Babam da onu suçladı ve evinde hiç içki olmaması gerektiğini söyledi. Annem de onu suçladı ve Willa'nın gizlice dışarı çıkmak istemesine neden olacak kadar katı olmaması gerektiğini söyledi.” İkisinin oynadığı suçlama oyununu tekrar tekrar yaşıyorum, duygusal bir şok yaşıyorum.

Finn hüzünlü bir şekilde iç çekti ve koluma güven verici bir şekilde elini gezdirdi. “Bir çocuğu kaybetmek cehennem olurdu,” dedi, yüzünde acı izleri vardı. “Onlar cehennemden geçiyorlardı.” Ama sonra kolumu sıktı. “Ama sen de kız kardeşini kaybettiğin için aynı şeyi yaşıyordun.”

Neden böyle davrandıklarını anlıyorum. “Hepimiz birbirimizi suçladık. Ben de kendimi suçladım. Hatta onlara da söyledim,” diye itiraf ediyorum, onlara bunu anlattığım o korkunç terapi gününe doğru yavaşça yaklaşıyor.

“Neden kendini suçluyorsun?” diye soruyor Finn, sanki bu en saçma fikirmiş gibi kaşlarını çatarak.

“Ona nasıl gizlice dışarı çıkacağını ben öğrettim,” diyorum, bunu ona iyice anlatmaya çalışarak, oysa az önce söylemişim. Az önce itiraf etmişim. “Ve gitmeliydim. Ama aptalca bir sebeple evde kaldım. Üniversite arkadaşlarıma mesaj atmak için. Yatağında telefonumla oturmuş, Willa'ya hangi pencereden kaçması gerektiğini hatırlatıyordum. Sonra ona, babamın odasına en uzak olan ve kamerada görünmeyen kapıdan, yani benim odamdan geri gelmesini söyledim,” diyorum, hem boğazım düğümlenmiş hem de kendime tekrar kızarak. “Ve anlamsız şeyler hakkında mesajlaşıırken, kız kardeşim sarhoş oldu, havuza atladı, kafasını havuzun kenarına çarptı ve boğuldu.” Son kısmı söylerken ölü gibi geliyor sesim, çünkü o gece bir parçam öldü. “O benim en iyi arkadaşımdı. Tüm dünyada en yakın olduğum kişiydi.” Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. “Ve bu benim hatamdı.”

Finn'in çenesi yerinden fırladı. Gözleri öfkeyle karardı. “Senin suçun değildi. Bunu sana kim söyledi?”

Dudaklarımı büzüyorum. Bunu söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değilim.

Ama Finn henüz sözünü bitirmedi. "Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Korkunçtu ve trajikti ama..."

"Ona gizlice dışarı çıkmayı ben öğrettim." Anlaması için tekrar söylüyorum. "Ben ablaydım. Sorumlu ben olmalıydım. Eğer gizlice dışarı çıkmasaydı, hâlâ burada olurdu." Anlamıyor mu?

Derin bir nefes veriyor. Omuzlarımı kavıyor. "Hayır."

Hepsi bu. Kesin ve net bir hayır.

Gözlerim yaşlarla dolup taşıyor.

"Hayır, Jules. Senin suçun değil," diye devam ediyor, her kelimeyi adeta ısırarak. "Bunu bilmelisin. Senin suçun değil."

"Ama eğer ona bunu öğretmeseydim, burada olurdu—" diye ısrar ediyorum ama daha fazla gözyaşı dökülüyor, hıçkırıklar sözlerimi kesiyor.

Gözleri endişe ve öfkeyle doldu. "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu tekrar, bu sefer daha aceleci bir şekilde. "Sana bunu kim inandırdı?"

Gözlerimi kapatıyorum. Boğazım çok düğümlü. Başım çok ağrıyor. Söylemek istemiyorum ama söylememekten yoruldum. Yıllardır içimde taşıdığım acıyı dile getirirken, neredeyse duyulmayacak şekilde, "Babam," diyorum.

"Ne?" diye tısladı Finn, sanki bunu az önce söylemiş olamam gibi.

Ama ben bunu yapabilirdim ve yaptım. Kimseye söylemediğim şeyi söyledim. Derin bir nefes aldım ve onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. "Birkaç ay sonra terapiye gittik ve aileme ona bunu öğrettiğimi söyledim. Suçum olmadığını söylediler. Ama ertesi gün babamla birlikte mezarını ziyarete gittik ve babam perişan haldeydi, ama 'Eğer ona gizlice dışarı çıkmayı öğretmeseydin, hâlâ burada olurdu' dedi."

Finn'in gözleri şokla seğirdi. Birkaç uzun saniye boyunca, sadece konuşamaz haldeydi. "Kahrolası Tate," diye mırıldandı, sonra öfkeli bir nefes verdi ve şiddetle başını salladı. "Yanlış düşünüyor. Tamamen yanlış düşünüyor. Olaylar olur. Hayat böyle. Kız kardeşin bir seçim yaptı ve bu trajikti. Ama sen onu zorlamadın. Onu içmeye zorlamadın. Ve bunu asla omuzlarında taşımak zorunda kalmamalısın."

Finn omuzlarımdan elini çekip yanaklarımı avuçlarının içine alarak bana yalvarıyor: "Bana söz ver, sadece bana söz ver, artık o suçluluk duygusunu içinde taşımayacaksın. Kız kardeşinin kaybı için çok üzgünüm. Onun burada olmaması için çok üzgünüm. Keşke en iyi arkadaşın yanında olsaydı. Ama bu senin suçun değil. Hiç de değil. Hiçbir şekilde."

Haklı olabilir mi?

Finn'in sözlerini tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum, hikâyeyi onun kulaklarından duymaya, o günü yeni bir bakış açısıyla görmeye çalışıyorum.

"Bunu yıllardır kendine mi söylüyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Bir yandan, Albrecht Konağı'ndaki gece kim olduğumu öğrendiğinde yaptığı gibi duvara yumruk atmak istiyor gibi, diğer yandan da beni sonsuza dek kollarında tutmak istiyor gibi görünüyor. "Jules. Tatlı, yaralı, harika Jules'um. Eğer durum tersine olsaydı, Willa'nın kendini böyle cezalandırmasını ister miydin?"

Aklım bu beklenmedik soruyla dolu. Bugüne kadar hiç düşünmediğim bir soru. Ama cevabını içten içe biliyorum: "Hayır, yapmazdım."

Ve bunu söylediğimde içimde bir şeyler hafifliyor. Kalbimden yükseliyor ve belki de, sadece belki de, güllerin kokusuyla taşınarak yaz esintisine karışıp gidiyor.

"O zaman bir dahaki sefere ona yazdığında bunu yaz. Çünkü biliyorum ki kız kardeşin de sana aynısını söylerdi: Bu senin suçun değil. Bunun doğru olduğuna inanana kadar kendine bunu söylemelisin. Çünkü bu doğru," diyor ve parmak uçlarını göğüs kemiğime bastırıyor. "Böylece, senin taşıman gereken bu korkunç, berbat suçluluk duygusundan kurtulabilirsin. Onu sevdin ve o öldü. Hepsi bu."

Meğerse bu kadar kolaymış?

Bunu bana başkasının söylemesi mi gerekiyordu? Evet, sanırım her zaman buna ihtiyacım oldu. Ve bunu yapan da o oldu.

Kollarımı onun etrafına sarıyorum, yüzümü gömleğine yaslıyorum ve sunduğu şeyi kabul ediyorum.

Güneş Giverny üzerinde batarken, köprüde uzun süre onun kollarında kaldım. Alacakaranlık bahçelere çöktüğünde, sonunda kucaklaşmayı bıraktım. "Ben de sana aşık oldum," dedim. Bunu odada da söylemiştim ama tekrar söylemek istiyorum. "Bunu da aklında tut."

"Yapacağım."

Bana öyle bir şefkatle, öyle bir dokunaklılıkla bakıyor ki, dünyaya lanet olsun demek istiyorum. Sanırım o da aynı şeyi düşünüyor.

Bunun yerine, gece çökene ve gitme vakti gelene kadar öpüşüyoruz.

* * *

Ertesi gün eve dönüş uçuşunda, geldiğim gibi yalnız başıma geri döndüm. Ama belki de Paris'in amacı buydu.

Finn, yıllardır kalbimi acıtan bir şeyden kurtulmama yardımcı oldu. Ona iki insanın dürüstçe paylaşımında bulunabileceğini gösterdim.

Çirkin kısımları bile. Özellikle çirkin kısımları.

GÜLEN YILDIZLAR

Jules

İki gece sonra, jet lag beni anlaşılmaz bir şekilde hem uykusuz hem de bitkin bırakmıştı. "Bu berbat," diye inledim, kanepemde benimle birlikte yeni bir dizi izleyen Camden'e.

"Saat sekiz. Ayakta olmanıza izin var," diyor.

"Hayır, kayıp olanları kastettim," diyorum.

Omzuna hafifçe vurarak, "İşte, yaslan buraya." dedi.

Kaşlarımı çatarak ve esneyerek itaat ediyorum. İçimden bir ah çekiyorum. Ve Fransa'da olan her şeyi biraz daha düşünüyorum. "Ama buna da ihtiyacım vardı, biliyorsun." Sanırım hem Paris olayını hem de onun sonunu kastediyorum. Daha fazlasına hazır olduğumdan emin değilim.

Programı durduruyor. "Sanırım öyle yaptın."

Camden, Finn'e saplantılı düşüncelerimden bahsettiğimi biliyor. Bu akşamın başlarında, Giverny'deki bahçe keşfini atlayarak, ona seyahatimin ayrıntılarını anlattım.

Eve dönüş yolculuğunda "Senin suçun değil" konuşmasını tekrar tekrar zihnimde canlandırıp, iyice sindireceğimi düşünmüştüm. Ama bunun yerine kitap okudum, film izledim ve uyuyakaldım. Belki de içimde saklı olan o sırrı açığa çıkarmak, üzerimdeki yükü hafifletmek için yeterliydi.

Sadece bir erkeğe söylemek istemiyorum. Solange her konuda haklı olmayabilir—yaşça büyük bir erkeğe aşık olmanın odaklanmamı

bozacağına ikna olmadım—ama bir erkeğe bağımlı olmamak konusunda haklı noktalara değindi.

"Başka bir şey daha var," diyorum, Camden'e anlatmaya hazırlanarak.

Arkadaşım ses tonumu duyunca dikleşti. "Ne oldu?"

Yara bandını hızla çekip çıkarıyorum ve ona Willa'nın öldüğü geceyi, babamın mezarı başında söylediklerini ve altı yıldır hissettiklerimi anlatıyorum.

İşimi bitirdiğimde, kollarını bana sarıyor. "Neden bana hiç söylemedin? Ben de sana aynısını söyledim. Senin suçun değil."

"Çok korkunçtu," diye fısıldadım.

"Bunu bu kadar uzun süre düşünmüş olmandan nefret ediyorum."

"Ben de."

Beni daha sıkı kucaklıyor, daha da yakına çekiyor, sonra bırakıyor, gözleri sesi kadar keskin. "Babanla konuşacak mısın?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bir gün. Belki."

"Evet, bazen tek umudumuz bu oluyor. Bir gün... Ama bana söylediğin için sevindim. Çünkü o tamamen yanılıyor." Parmağını bana doğru muzipçe salladı, gözlerini kısarak, "Ama yine de bana şimdiye kadar söylemediğin için kızgınım." dedi.

Sadece onunla paylaşabileceğim bir şey var. "Günlüklerimde sakladığım bu kartı görmek ister misin?"

"Elbette," diyor.

Günlüğü alıp içinden kartı çıkarıyorum. "Bu kartı bir keresinde bir hediyelik eşya dükkanında görmüştüm ve kendim için almıştım." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Şey, bu bir taziye kartı."

"Mantıklı. Göster bakalım," diyor elini uzatarak.

"Üzerine bir şey yazmadım. Sadece alıntıyı seviyorum. Küçük Prens'ten." Yüksek sesle okudum: "O yıldızlardan birinde yaşayacağım. Birinde güleceğim. Ve böylece gece gökyüzüne baktığınızda, sanki bütün yıldızlar gülüyormuş gibi olacak."

Camden'in gözleri parlıyor. "Bunu çok seviyorum. Buna inanıyorum," diyor usulca.

Ben de şimdi buna inanıyorum.

Kartı alıp biraz daha inceliyor, konuşmadan önce belli ki bir şeyleri tartıyor. "Belki de günlüklerine yazdığın her şey, bunun senin suçun olmadığına inanmana gerçekten yardımcı oldu. Ve sonra Finn, suçluluk duygusunun kapısını kapatmana yardımcı oldu."

Ayak bileğimdeki yıldızlarla oynarken bunu biraz düşündüm, sonra gözlerine baktım. "Sanırım haklısın."

* * *

Ertesi akşam, işten sonra duş alıyorum ve sonra günlüğümü çıkarıyorum. Paris'e gittiğimden beri içine hiç yazmamıştım.

Ama bu gece Willa'ya orada neler yaptığımı anlatacağım.

Uzun mektup yazmıyorum. Hâlâ şifreli yazıyorum çünkü bu bana kendimi güvende hissettiriyor. Ama eskisi kadar karmaşık değil.

Montmartre'da sakın bir sokak. Bir avluda akşam yemeği. Gizli bir bahçe ziyareti. Gül kokusu. Ve sonra şu sözler: Hayır, hayır, hayır.

Sen de bana aynısını söyledin. Daha önce bir şey söylemeliydim, ama şimdi biliyorum. Ve gökyüzüne baktığımda, tüm yıldızlar gülüyor.

* * *

The Rendezvous üzerinde yoğun bir çalışma haftası, Murray Hill'deki gizli bir barda Scarlett'in yerine piyanoda çaldığım bir gece ve hafta sonu, Harlow'un turuncu kanepesinde uzanıp diğer kadınların ya evde kalmasını ya da ayrılmasını bekliyorum.

Layla, kartlarını incelerken mırıldanır, sonra homurdanarak yere fırlatır. "Kartlar, berbatssınız."

Harlow içini çekerek, "Ben çekiliyorum," dedi ve o da pes etti.

Camden omuz silkerek, çoktan çekildiğini belirtti.

Bir Cheshire kedisi gibi sırtıyorum ve paralarını alıyorum. Bu as yüksek karta rağmen poker suratım hâlâ yerinde. "Poker gecesi asla bitmemeli," diyorum.

Bir sonraki tura başlamadan önce Layla bana döndü. "Paris raporu. Hemen."

İşte başlıyorum. Bu gece bu talebi bekliyordum. Kapıdan içeri girmeden önce kararımı vermiştim. "Madem sordunuz," dedim, sinirlerim beni kovalıyordu ama özgüvenim de vardı. Değişmeye çalışıyorum. Arkadaşlarımın hayatıma girmesine izin vermeye çalışıyorum. "Şöyle bir adam var."

Harlow'un kaşları belirgin bir heyecanla kalktı. "Birbirine çok yakışan iki şey: Paris ve bir erkek."

"Evet." Finn'i özlemenin verdiği o buruk hissi bastırıp Layla'ya döndüm. "Ve sen onu tanıyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

Burada onun özel hayatını ihlal etmiyorum. Arkadaşlarım Finn hakkında babama ağzını açmayacaklar. "O, Nick'in kardeşi," diyorum, onlar için bağlantıyı kurarak.

Layla'nın ağzı açık kaldı. "Finn," diye fısıldadı şok içinde.

"Evet," diyorum ve onlara her şeyi anlatmıyorum. Finn'in sırrını ifşa etmiyorum. Ama onlara yurtdışında birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında biraz daha bilgi veriyorum. "Paris'te ona aşık oldum ve o da bana aşık oldu."

Kızlarımın iç çekişleri, kalplerindeki heyecan, kalplerindeki kıpırdanmalar.

Ama sonra onlara yürek burkan gerçeği anlatıyorum. "Ama bu işin olması gerekmiyormuş."

Harlow ellerini havaya kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Babamla arkadaş ve babam da onun avukatı," diye belirtiyorum, çünkü ne de olsa bu hâlâ geçerli bir şey.

"Ne olmuş yani? Bridger babamla ortak iş yapıyordu," diyor ve gerçekten de haksız değil. O engeli aşılar.

Hala.

"Hayatında farklı bir noktada. Bir çocuğu var," diye ekliyorum.

Layla alaycı bir şekilde, "Şey, Nick'in yirmi iki yaşında bir çocuğu var. Eskiden onunla çıkıyordum." dedi.

Bu da adil.

Camden sadece sırıttı. "Kızım, bu ikilem için sempati bekliyorsan yanlış kitleyi seçtin."

İçimden bir ah çektim, sonra tekrar denedim. "Çünkü... ikimizden de devam etmek istediğimizi söylemedik."

Bu herkesi susturuyor. Aslında asıl sorun bu. Birlikte geçirdiğimiz son gecede bir şeyler söyleyebilirdim. Söylemedim. Çünkü kendim için üzerinde çalışmam gereken şeyler var.

Bu gece de bunlardan birini yaptım: Arkadaşlarımdan saklanmayı bıraktım.

KIZINIZ

Finn

Zach, memnun bir iç çekişle yorganın altına girerken gözlerini hafifçe kapattı. Ama ben ışıkları kapatmadan önce, yanındaki yatağın küçük bir noktasına eliyle işaret etti. "Tam buraya, Baba."

"Orada ne var?"

Onun yanına gelmemi mi istiyor? Bir haftadır buradayım ve Candace ile Michael Maine'e bir geziye çıktıklarından beri, son birkaç gündür bu çocuk tamamen bana kaldı.

Ekstra zaman harika geçti. Bilim müzelerini gezdik, oyun parkına gittik, hangi pizza çeşidini tercih edeceğimiz konusunda tartıştık ama sonunda yeni ve popüler bir Çin restoranı açıldığı için Çin pizzası yemeye karar verdik. Ben çok acılı erişte sipariş ediyorum, o etmiyor ve Jules'un acıya olan düşkünlüğünü düşünmemeye çalışıyorum.

Ama bu son haftayı özetliyor—Jules'u unutmaya çalışıyorum. Şimdilik bu savaşı kazanamadım.

"Tiramisu işte buraya gidebilir," diyor Zach.

Tamam. Gelecekteki köpeği. Tüylerini okşayıp alnına bir öpücük konduruyorum. "Gelecek hafta sonu. Anlaştık."

"Evet," diyor, esnerken yumruğunu havaya kaldırarak.

İyi geceler dedikten sonra aşağı inip dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve mutfak tezgahına yerleşiyorum. Gün içinde isteyken birine ihtiyacım

olacağı için köpek gezdiricileri ve bir köpeğe oturmayı veya kalmayı nasıl öğreteceğimi bilmediğim için köpek eğitmenleri arıyorum.

Ama bu çocuğa köpek sözü vermişim ve ona köpek alacağım. Jules köpekleri sever mi?

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki köpekleri seviyor. Telefonumu alıp bu soruyu soran bir mesaj yazıyorum, ama göndermeden önce kendimi bir kez daha azarlıyorum.

Ne yapıyorsun be adam? Sanki kız arkadaşınmış gibi ona mesaj mı gönderiyorsun?

Hayır.

Onunla etkileşime girmenize gerek yok.

Ama istiyorum. Kahretsin, çok istiyorum.

Ama eğer onunla bir şey olacak olsaydı, çoktan olmuş olurdu. Otel odamda ona nasıl hissettiğimi söyledim. Benim için mükemmel olduğunu, bunu istediğimi söyledim. Ama hazır görünmüyordu, bu yüzden ısrar etmedim. O adam olmak istemiyorum.

David'in önerdiği köpek kurtarma merkezine tıklayıp gelecek hafta sonunun çalışma saatlerini kontrol ediyorum. Ama önce bu hafta sonu var. Ve Pazar günü Tate ile triatlon yarışımız var.

Bu gerçekten eğlenceli olacak. Sinirle homurdanarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Döndüğümde beri onunla antrenman yapmadım. Onunla yüzleşmek istemiyorum. Ona söylemek istediğim çok şey var.

Etkinliği iptal etmek istiyorum ama verdiğim sözleri tutuyorum.

* * *

Etkinlik şehrin dışındaki bir parkta düzenleniyor. Bitiş çizgisine yaklaştıkça bitkin düşünüyorum. 20 kilometre bisiklet sürmek ve 750 metre suda yüzmek insanı böyle yapar, bir de 5 kilometrelik koşuyu ekleyin. Kaslarım acıyor. Ciğerlerim hareket etmeyi bırakmam için yalvarıyor.

Neredeyse bitti.

Birkaç adım daha, sonra birkaç adım daha. Arkama baktım. Tate'in önündeyim. Aslında birbirimize karşı yarışmıyorduk. İkimiz de birincilik için mücadele etmiyorduk. Ama yine de onu geçmek istiyorum.

Onu fena halde dövmek istiyorum.

Her zaman isterim. Ama bugün, her zamankinden daha çok istiyorum. Sapıkça bir istek bu.

Nefes nefese, Tate'in önünde bitiş çizgisini geçtim.

İşte sana!

Birkaç saniye sonra ter içinde ve nefes nefese yanıma geliyor ve el sıkışarak bana beşlik çakmak için elini uzatıyor. "Harika iş," diyor.

Karşılık veriyorum ama bunu gerçekten kastetmiyorum. Yorgunluk ruh halimi gizlese de, "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Hâlâ ona çok kızgıyım.

Seyrek bir kalabalığın arasından geçiyoruz, bitişin coşkusundan yavaş yavaş sıyrılıyoruz; yarış organizatörlerinin enerji barları ve elektrolit yüklü içecekler sunduğu çadırların yanından geçiyoruz. Onunla birlikte kutlama yapmaya hazır değilim.

Hatta onunla konuşmak bile mümkün.

Yorucu etkinliğe bağlayabilirdim ama yapmayacağım. Bunun yerine, soğutucularla dolu bir masanın başındaki gönüllüden biraz su alıyorum. "Teşekkürler," diyorum ve hızla içiyorum.

İşimi bitirdiğimde bardağı geri dönüşüme atıyorum, sonra da Tate'e olan kızgınlığımı yutuyorum. Evliliğimdeki sorunları çok uzun süre görmezden geldim. Arkadaşlığımdaki büyük bir sorunu da görmezden gelmek istemiyorum.

Ama bunu çok hassas bir şekilde ele almalıyım. O bilmemeli. "Şey, önümüzdeki hafta sonu bir köpek alıyorum. Zach de istiyor," diye başlıyorum.

Tate gülüyor. "Uzun çalışma saatlerinle köpek edineceğini hiç düşünmemiştim. Ama çocuk seni çok iyi tanıyor."

Bingo. "Evet, ama çocuklarla nasıl olduğunu biliyorsun. Onlar için her şeyi yaparsın," diyorum soğuma egzersizlerimizi yaparken.

"Elbette, anlıyorum," diyor.

"Keşke bunu yıllar önce yapabilseydim. Ama bu, kabullenmem gereken bir şey," diyorum.

Gözleri soru işaretleriyle dolu. Bilerek belirsiz konuştuğum için bu anlaşılabilir bir durum. "Köpek mi alacaksın?"

Çenemi kaşıdım. "Bir köpek edin. Bir oğul yetiştir. Pişmanlıklarımınla yüzleş. Her zamanki gibi."

Ve öyle de yapıyor. En büyük pişmanlığımın zaman olduğunu, Zach'in tüm yıllarına sahip olmayı dilediğimi çok iyi biliyor. Sahip olduğum yılları

en iyi şekilde değerlendirmek istediğimi de biliyor.

"Elbette," diyor Tate, ama bu konuşmanın nereye varmak istediğini merak ediyormuş gibi bir tuhaflık var.

Evet, ben de öyle düşünüyorum.

Gaz pedalına biraz daha bastım. "Pişman olmak istemiyorum. Söylediklerimden, yaptıklarımın dolaylı. Anlıyor musun?" Ona bir bakış attım. Kızının öldüğü geceyle ilgili onun da bir sürü pişmanlığı olduğuna eminim.

"Evet," diye homurdandı.

Çenemi sıkıyorum ama sonra sinirimi bastırmaya çalışıyorum, çünkü ona duyduğum öfke asıl mesele değil.

Mesele şu ki, kızıyla arasını düzeltmesi gerekiyor, ama ne yaptığını bildiğimi belli edemem.

"Zach'in büyük anne ve babasıyla ilk tanıştığımda, Zach konusunda o kadar heyecanlı ve gergindim ki, kızlarını kaybettiklerini neredeyse hiç fark etmedim." Belki bu çok büyük bir ipucu, ama belki de buna ihtiyacı var.

Başını yana eğerek beni daha yakından inceliyor, belki de bir şeylerin peşinde olduğumu seziyor.

"Söylediklerimin farkına ancak bir süre sonra vardım," diye devam ediyorum. "Daha doğrusu, söylemediklerimin farkına. Sonra onlarla konuştum. Başsağlığı dileklerimi ilettim. Ama bundan pişmanım, biliyor musun? Keşke daha önce daha iyisini yapsaydım," diyorum, hikayemin onda bir kıvılcım yakacağını umarak, hayır, dua ederek. Onu, o gün mezarlıkta Jules'a söyledikleri hakkında düşünmeye sevk edeceğini umarak.

Alnı kırıyor. Ama konuşmuyor, belki de benim devam etmemi bekliyor.

Yarıştan sonra parkın derinliklerine doğru yürürken, "Ne kadar çok düşündüysem, kayıplarını görmezden gelen biri olduğumu düşünmelerini o kadar çok istemedim. Nasıl başa çıktıklarını sordum. Nina'yı sordum. Ve konuştuklarında dinledim." dedim.

"Git kızınla konuş" diyemem. Sadece onun bunu anlamasını umabilirim.

Yarıştan dolayı hala nefes nefese kalmış bir halde durdu. "Bunu bana söylemenizin bir sebebi var mı?"

Evet. Bunun büyük bir sebebi var. İyi bir avukat olması boşuna değil.

"Bu bana kızınızı düşündürdü." Hangi kızınız olduğunu söylemiyorum. Uzun zamandır Tate'e karşı yalancı gibi hissediyorum. Hatta yalancıyım.

Ama umurumda değil. Eğer işleri düzeltmesi için yalan söylemek gerekiyorsa, yaparım. "Onun hakkında konuşmak isterseniz, buradayım."

Ne kadar kızgın olsam da, bu konuşmanın amacı onun neyi yanlış yaptığını anlamasını ve düzeltmesini sağlamak.

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum," diyor.

Başımı salladım, sonra diğer tarafa döndüm. Ayrılırken hâlâ en iyi arkadaşşıma yalan söylüyordum, ama artık bu konuda o kadar da zgn değildim.

* * *

Eve vardığımda kapıda bir kutu bekliyordu. Parmaklarım onu açmak için kaşınıyordu ve içeri girer girmez kr bir bıçak alıp katlamaların arasındaki bandı kestim, sonra da kapakları açtım.

Glyorum.

Ve ben gülümsüyorum.

Ve zlyorum.

Bu bir ananas.

Ekli bir kart da var.

Umarım yarış iyi geçmiştir. Bir ananası hak ettin. Biliyorum, en sevdiğin meyve o.

Bu sadece bir ananas. Ama aynı zamanda? Bu sadece bir ananas değil.

* * *

Ertesi akşam, Zach ve ben Nick ve Layla ile akşam yemeğinden döndüğümüzde, kapımızın önünde başka bir paket daha bulduk.

"Bu ne?" diye sordu Zach, küçük kutuyu eline alarak.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe ve umarım onun önünde amamam gereken bir şey değildir.

Birkaç saniyeliğine, yaramaz şeyler hayal ediyorum. Jules'un pembe dantelli klotlu ve başka hiçbir şey giymediğı bir fotoğrafı. İpek boxer. Ya da kol düğmeleri gibi şık ve seksi bir şey bile olabilir - ama bu yine de bir açıklama gerektirir.

Zach kutuyu sallayınca, bir şey kutunun kenarından diğer kenarına yuvarlanıyor. Kutunun kenarında kırmızı bir biber görünce, hem rahatlama

hem de eğlenme duygusu içimi kaplıyor.

İçeriği açıyorum. Bir kavanoz pul biber ve bir not var.

Beş üzerinden beş.

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum. Yemin ederim ki öyle yapıyorum. Ama biliyorum, bu beş üzerinden beş puanın ardında gizli bir mesaj olduğunu biliyorum.

“Baba, bu çok sıkıcı bir hediye. İnsanlar sana neden bir kavanoz çikolata ya da bir kavanoz pizza göndermiyorlar?”

Haklı bir noktaya değindi. "Bir kavanoz pizza iyi bir fikir olurdu."

Ama ben acı pul biberi daha çok seviyorum. Zach yatınca ona mesaj atıyorum.

Finn: Peki, beş üzerinden beş ne demek, Jules? Jules: Biliyorsun işte. Finn: Biliyor musun? Jules: Evet. Finn: Söyle. Jules: Sen.

Lanet olası sen.

Bu, ondan alabileceğim en güzel hediye olabilir.

İçimden bir ses bu notla, onunla ya da geçmeyen tüm bu duygularla ne yapacağını bilemiyor.

Ama başka bir kısmı öyle.

OLAYLAR OLUR

Jules

"Yani, iş tamam mı?" diye sordum Bridger'a, haberi verdikten sonra heyecanımı zorlukla kontrol ederek.

Patronum, soğukkanlı ve kendinden emin bir yönetici görüntüsüyle masasının sandalyesine yaslandı. "Kaptan Dude'u aldık. Sayenizde."

İşıl işıl parlıyorum. Oturacak yerim bile yok. O kadar heyecanlıyım ki, masasının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. "Bu inanılmaz. Gerçekten inanılmaz."

"Övgüyü hak eden sensin."

Onun övgüsünü kabul edemeyecek kadar sevinçten başımı sallıyorum. Zach'e söylemek istiyorum. Finn'e söylemek istiyorum. Elbette, bir projenin hayata geçeceğinin garantisi yok, ancak hakları güvence altına almak ilk adım ve biz onlara sahibiz.

"Kitapları okumaya başladınız ve bana haber verdiniz. Yazar önümüzdeki hafta sonu bir okuma etkinliği için şehirde olacak. Onunla tanışıp proje hakkında konuşabiliriz."

Bridger ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve yanıma geldi. Bunun onun için önemli olduğunu hissettim, bu yüzden volta atmayı bıraktım ve gözlerine baktım, gülümsemem kayboldu. Bu ciddi bir durum gibi görünüyor.

"Benim için çalışmaya ilk başladığınızda, çalışkan ve gayretli biriydiniz. Bildiğim tek şey buydu. Ama zamanla bilginizi ve zekânızı

kanıtladınız. Sızsız Opening Number'ı kuramazdım. The Rendezvous'dan Happy Enough'a kadar tüm programlarımızda yaptığınız iş muazzam. Ve şimdi böyle bir proje bulmak..." diyor hayretle başını sallayarak. "Bana şunu söz verin: Eğer biri sizi işe almaya çalışırsa, size bir teklif yapma ve sizi tutma şansı verin."

Şok oldum. Ama eğer dizi projelerimizi sunduğumuz bir televizyon kanalının yöneticisiyle yattığımı bilseydi ne yapardı acaba?

"Size zam ve terfi vermek istiyorum," diyor.

Sevinçten havaya uçmam gerekirdi. Ama omuzlarım düşüyor. Eğer o bilmiyorsa, bunu kaldıramam.

Ama bilinecek bir şey yok, diye savunuyor başka bir ses.

Yine de var.

"Bridger," diye başlıyorum, sonra kapıya gidip kapatıyorum. Dikkatli olmalıyım. Finn ile bir ilişkim yok ve asla da olacağını varsaymak istemiyorum. Ama bir skandala da yol açmak istemiyorum. Sanırım Solange'ın vermeye çalıştığı mesaj buydu: Dikkatli ol.

Haklı. Ama bazen dikkatli olmak, uzaklaşmak anlamına gelmez. Bazen ateşe doğru yürümek anlamına gelir.

Bu hiç de rahat olmayacak, ama bunu söylemem gerekiyor. Bunu sormam gerekiyor. Doğru olan bu.

Başını yana eğdi, sonra zümrüt yeşili gömleğinin manşetlerini çekiştirdi. "Ne oldu Jules?" diye sordu, oturup karşısındaki kişiyi işaret ederek.

Sonra, zor bir şey daha yapıyorum. "Eğer sektörden biriyle ilişkim olsa bu sizi rahatsız eder miydi? Varsayımsal olarak."

Rahatlamış bir şekilde sandalyeye geri yaslandı. "Beni korkuttun."

"Ama ciddiylim."

Derin bir iç çekerek birkaç kez başını salladı. "Jules, iş ortağımın kızına aşık oldum. Olur böyle şeyler."

Evet. Evet, öyle.

Belki bu benim başıma da gelebilir. Çünkü şu anda dünyada en çok istediğim şey, Finn'e oğlunun çok sevdiği bir çocuk kitabından bahsetmek.

* * *

Ertesi gün Shira'nın ofisine yeni bir özgüvenle girdim. Buraya ilk defa, dökülmeye hazır, çalkalanmış bir soda şişesi gibi hissetmeden girdim.

Bilgileri paylaşmayı planlıyorum.

Ama kendimi daha dengeli hissediyorum.

Daha az kontrolsüz.

Otururken, "Bugün nasılsın Jules?" diye soruyor.

Karşısındaki kanepeye yığılıp hemen konuya girdim. "Babamın en yakın arkadaşıyla yattığım o zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette. Sanırım bana bununla ilgili başka bir şey daha anlatacaksınız, değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Evet. Yani... her şey."

Ona restorandaki karşılaşmayı, ardından kitapçıdaki tesadüf, lokantadaki akşam yemeğini, sonra Paris'i, kafeden Lüksemburg Bahçeleri'ne, tüm yemeklerimize ve Montmartre sokaklarındaki ana kadar anlatıyorum. "Ve ona obsesif-kompulsif bozukluğumdan bahsettim. Ve kız kardeşimden."

Shira etkilenmiş ama temkinli görünüyor. "Peki, nasıl geçti?"

Paris'teki o sabaha geri dönüyorum. O sırada, sonrasında ve günler sonra hissettiklerimi. Yıllarca kendimi saklanmış hissettim. Ama bu şekilde olmayı ben seçtim. "Maskeleri seviyorum," diyorum dolaylı bir şekilde başlayarak. "Giymeyi seviyorum. Kostüm giymeyi. Ama sanırım bunu sevdim çünkü... ben olmak istemiyordum. Ya da belki de kendimin bazı yönlerini inkar etmek istiyordum."

Başını sallayarak söylenenleri anladı ve yüz ifadesi "devam et" der gibiydi.

"Ve sonra bunu inkar etme ihtiyacı hissetmedim artık."

"Sence bunun sebebi neydi? Kabul edildiğini hissettin mi?"

Derin bir nefes alıyorum, havanın beni tamamen doldurmasına izin veriyorum. "Anlaşıldığımı hissettim. Maske takmaktan daha iyiydi."

"Bu bir ilerleme. Bazen zorluklarımız konusunda açık olmamız gerekiyor. Bu, onlarla yüzleşmemize yardımcı oluyor," diyor gururlu bir gülümsemeyle. Ama gülümsemesi hızla sorgulayıcı bir bakışa dönüşüyor. "Onunla ilgili bir sorun mu var?"

Başka bir cevap verebilmeyi dileyerek başımı salladım. "Hayır. Çünkü önce başka bir şey yapmam gerekiyor."

"Bu da ne?"

Boğazıma adeta taş gibi bir şey yutuyorum ama yine de söylüyorum:
"Babamın yıllar önce bana söylediği bir şeyle yüzleşmeliyim."

Sonra bunu Shira'ya söyledim ve o da hemen bana bir kutu mendil uzattı.

Onları inceledikten sonra, "Şimdi ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?" diyor.

Cevap sonunda çok kolay.

Kabul et.

HATIRLIYOR MUSUN

Jules

Babamın Brooklyn'deki mahallesinde, dar sokağı çevreleyen kahverengi taş binaların önünden geçerken, göğsümde bir sürü sinek kuşu kanat çırpıyor.

Liz sayesinde saksı bitkileriyle dolu merdivenleri ve demir korkulukları olan eve vardığımda midem bulanıyor. Heybetli taş cephe ve kusursuz beyaz panjurlu pencereler, babamın kariyer değişikliği sayesinde Brooklyn'de, çocukluğumuzdaki evden çok daha büyük böyle bir yere sahip olmasının bir sonucu.

Bu taş bina benim evim değil. Ama şu anda olmam gereken yer burası.

Basamakları çıkarken tereddütle elimi kaldırıp pirinç kapı tokmağını kaldırdım. Tokmak düştükten birkaç saniye sonra Liz kapıyı hızla açtı. Açık mavi taytı ve spor üstüyle kusursuz bir şekilde giyinmişti, sallanan at kuyruğu da fit görünümünü tamamlıyordu.

“Merhaba Jules,” diyor. “Seni görmek ne güzel. Paris nasıldı? Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum.”

Bu gerçekten göz açıcıydı, Liz. Ve muhtemelen her şeyi duymak istemezsin.

“Harikaydı,” diyorum, sonra o antredeki ahşap masadan anahtarlarını ve telefonunu alınca rahat bir nefes alıyorum.

"Bunu bir ara duymayı dört gözle bekliyorum. Ben Orange Theory'ye gidiyorum."

Dün gece babamla iletişime geçtiğimde, onunla yatırım fonları hakkında özel olarak konuşmam gerektiğini söyledim.

Ona altı yıldır içimi kemiren bir konuyu konuşmak istediğimi söylemedim. Bu acımasızlık olurdu, bunun onu bütün gün kemirmesine izin vermek. İçimdeki koordinatör yapımcı, bunu Liz'in egzersiz programına göre ayarladı.

Babamın ayak sesleri mutfak yönünden yankılanarak yaklaşıyordu. Giriş holünde görüldüğünde hâlâ iş kıyafetleri içindeydi, ancak takım elbisesinin ceketi yoktu ve paçaları kıvrılmıştı. Sanki onun için sıradan bir günmüş gibi görünüyordu.

Aklımda gerçekten ne olduğunu biliyor mu acaba?

"Merhaba tatlım," diyor sevgiyle.

Hayır, hiçbir fikri yok.

"Merhaba baba," diyorum ve ona bu kadar rahat bir şekilde konuşmak, ne söylemeye geldiğimi bildiğim halde, garip geliyor.

Liz yanağına bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal sevgilim. Görüşürüz sonra," dedi ve merdivenlerden aşağı koşarak spor salonuna gitti.

Kapıyı arkasından kapatıp mutfağı işaret etti. "Buzlu çay ister misin? LaCroix? Başka bir şey?"

Şarap ikram etmiyor. Etse bile almazdım.

"Elbette," diyorum, gelecekle ilgili düşüncelerle dalgın bir şekilde. Ya yanlış bir şey söylersem? Ya ona Paris, en iyi arkadaşı ve benim hakkımdaki gerçeği anlatırsam? Ya Finn ile nerede tanıştığımı söylersem?

Durmak.

Bu gece konu Finn değil.

Ve asla uygunsuz bir şey söylemeyeceğim.

Düşünceler pencereden dışarı uçuyor.

"Hangisi?" diye soruyor.

"Su," diyorum mutfağa doğru giderken. Musluktan bir bardak su dolduruyor, sonra da buzdolabından kendine gazlı su alıyor.

"Dizüstü bilgisayarım ve bir sürü elektronik tablo hazır," diyor.

Baba, söyleyeceklerim satır ve sütunlarla ilgili olmayacak.

Onun yanındaki tezgâhın başına oturuyorum. Dün gece ne söyleyeceğimi prova etmişim, ama şimdi burada olduğuma göre, prova ettiğim tüm kelimeler uçup gidiyor. Tesadüf değil bu; giriş kısmını atlayıp gerçeği söylerken yüzde yüz bilinçliyim. "Benim hatam değil."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne değil ki?"

Güçlüyüm. Hazırım. "Willa'nın ölümü. Benim suçum değildi. Ona gizlice dışarı çıkmayı öğretmiş olmam benim suçum değildi," diyorum, sesim titriyor, boğazım düğümleniyor.

Gözleri irileşti. Endişe dolu bir sesle sordu: "Neler oluyor Julia?"

Gözlerimin arkasında biriken yaşları bastırmaya çalışarak, "Bunun benim hatam olduğunu söyledin," diyorum. "Bunu onun mezarında söyledin."

Bunun mantıklı olmadığını, benim mantıklı olmadığımı ima edercesine gözlerini kırıştırtıyor. "Ben... ben mantıklı mıydım?"

Onun tepkisi yüzünden içimde bir öfke dalgası yükseldi. "Hatırlamıyor musun?"

Babam, o korkunç günü hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini uzaklara dikmiş. "Aile terapisi seansından sonra mı? Ona gizlice dışarı çıkmayı öğrettiğin için kendini kötü hissettiğini söylediğin zaman?" Her cümlesi kesik kesik, sanki söylemesi çok zormuş gibi.

Kulübe hoş geldin baba. Birçok şeyi söylemek benim için zor.

"Evet, ertesi gün mezarına çiçek koyarken ağlamaya başladın." Babamın mezarın başında diz çökmüş, gözyaşlarıyla ıslanmış elleriyle yüzünü kapatmış halini ve benim onu teselli etmeye çalışmamı hatırladıkça, isyankar gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordum. Herhangi bir şey.

"Dedim ki, ben de onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum." Devam ediyorum, onun burada biraz iş yapmasına, o korkunçluğu hatırlamasına ihtiyacım var. "Keşke burada olsaydı' dediğimde, bana sonra ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sesimdeki acıyı, kederi kaçırmaması mümkün değil. Ama sesimdeki gücü de kaçırmaması mümkün değil. Bu taş yerinden oynatmadan bırakmayacağım.

İlk başta sessizdi, ama yüzünde acı vardı. Sonunda hırıltılı, boğuk bir nefes verdi. "O günün korkunç olduğunu hatırlıyorum. Her günün korkunç olduğunu hatırlıyorum," dedi ve dudaklarını birbirine bastırarak, o günkü gibi bir ıstırap selini bastırmaya çalıştı.

"Ama o zamanları hatırlamamaya çalışıyorum," diye ekliyor cansız bir sesle. "Oraya gitmemeye çalışıyorum. Çok acı veriyor."

Bu onu daha da çok üzecek. "Willa'nın o gece evde olsaydın ve annem evinde o şarabı içmeseydin hayatta olacağını söylemiştin."

Elini çenesinin üzerinden geçirdi. "Evet. Bunu söyledim. Bunu her gece söyledim."

“Ama söyledikleriniz sadece bunlarla sınırlı değildi.”

Sanki aynaya bakıp bir canavarla karşılaşıyor. "Ne dedim ben?"

Bir şekilde, o korkunç kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başardım. "Eğer ona gizlice dışarı çıkmayı öğretmeseydim, hâlâ hayatta olurdu demiştin."

Elini ağzına götürüyor. "Ben mi öyle dedim?" Gözleri yaşlarla doluyor.

Onun bu durumdan sıyrılmasına izin vermeyeceğim. "Başardın."

Yüzünü tekrar kapatıyor. O günden beri onu böyle görmemiştim. Çok... yıkılmış durumda.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı, sonra nihayet başını kaldırdığında iri omuzları daha da titredi.

"Hatırlamıyor musun bile?" Ben de perişan haldeyim şimdi. Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor. Bu yükü bunca zamandır taşıdığımı ve onun hatırlamadığına inanamıyorum.

“Bunu söylediğime şüphem yok,” diyor, sesi utanmış ve belki de acı çekiyormuş gibi geliyor. “Ama o günden pek bir şey hatırlamıyorum Julia. Ya da o günlerin hiçbirinden. Sadece kendimden nefret ettiğimi hatırlıyorum. Hayattan nefret ettiğimi. Her şeyden nefret ettiğimi. Aylarca keşke ben olsaydım diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kız kardeşinle yer değiştirmek istediğimi hatırlıyorum,” diyor. “Ölmek istediğimi hatırlıyorum.”

Aman Tanrım.

Çok karanlık bir dönemden geçiyordu. Hiçbir fikrim yoktu. "Neden kimseye söylemedin?"

Başını salladı, sonra sessizce, “Böyle hissetmemeliydim. Bir adam, bir baba, eski bir polis. Sana göz kulak olmalıydım ve berbat bir iş çıkardım. O kadar kaybolmuştum ki, sana korkunç bir şey söyledim ve çok üzgünüm.” dedi. Gözleri hem yeni bir gözyaşı dalgasıyla hem de onu affedeceğim umuduyla parlıyordu. “O kadar acı çekiyordum ki, o haldeyken ne söylediğimin farkında değildim. Yas tutarken. Parçalanırken. Ama bu bir bahane değil.” Ayağa kalktı, yanıma geldi ve omuzlarımdan tuttu. “Senin suçun değildi. Asla senin suçun değildi. Hiçbir şey yanlış yapmadın. Ve hiçbir şey, tekrar ediyorum hiçbir şey, seni sevmekten vazgeçmeme neden olamazdı.”

Ayağa kalkıp kollarını bana dolayan ve beni gözyaşlarıyla ıslanmış, altı yıl gecikmiş bir kucaklaşmayla kendine çeken adamın kucaklaşmasını kabul ediyorum.

Ben ağlıyorum. O da ağlıyor. Mutfak hıçkırık sesleri, sümükler ve yılların birikmiş suçluluk duygusunun çözülmesiyle doluyor.

Sonunda kucaklaşmayı bitirdiğimde, yakındaki bir mendil kutusunu alıp gözyaşlarımı siliyorum ve ona da bir tomar mendil uzatıyorum.

Gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim canım. Çok kötü bir baba oldum."

Onun da bunu taşımasını istemiyorum. "Hayır. Kötü bir baba değilsin. Kendimi savunmalıydım. Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Bunun beni tanımlamasına izin verdim."

"Bu seni tanımlamaz. Sadece oldu. Bu... bir trajedi." Bir an için, sanki başka bir şeyi hatırlıyormuş gibi, zamanda kaybolmuş gibi görünüyor. "Bazen söylememiz gereken şeyleri söylemiyoruz. Bunu bana yakın zamanda biri söyledi. Ve doğru. Seninle iletişime geçmeliydim. Nasıl olduğunu sormalıydım. Daha çok çaba göstermeliydim. Bundan çok pişmanım. Ama bu senin suçun değil."

"Bu senin de değil," diyorum kısaca.

Boyun eğmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kendini affedip affetmeyeceğini bilmiyorum. Ama bana söyledikleri için onu affettiğimi biliyorum.

Boğazını temizledi. "Liz eve gelmeden önce akşam yemeği yemek ister misin?"

Akşam yemeği, yeni bir başlangıç için harika bir yol gibi görünüyor. "Evet."

"Ama lütfen sağlıklı bir şey olmasın. Bu gece dayanamam."

Gülüyorum. "Patates kızartması her şeyi daha iyi hale getirir."

Yemek yemek için bir lokantaya gidiyoruz ve bu çok garip. Çok zor. Ama gerekli.

* * *

Ertesi gün kendimi farklı hissediyorum. Evet, babamı affediyorum, ama kalkan tek yük bu değil. Artık ona borçlu değilim.

Ya da aslında, bu suçluluk duygusuna katlanmak zorunda değilim.

O gitti, kendi hayatımı yaşama konusundaki isteksizliğim de gitti. Sonuçları ne olursa olsun, bunu yapacağım.

İşten sonra o adımı atıyorum ve Finn'e bir hediye daha gönderiyorum.

PİŞMANLIK YOK

Finn

Abim ve oğlu, kimin daha büyük gülle atacağı konusunda kıyasıya bir yarış içindeler. Ben yarışmanın dışındayım çünkü Nick'in havuzunda bir deniz makarnasının üzerinde küçük bir ejderha tarafından kovalanıyorum.

Klorlu suda serbestçe yüzdüm ama tabii ki ateş püsküren yaratık daha hızlıydı, beni devirirken "yakaladım!" diye bağırdı ve küçük eliyle beni suyun altına daldırdı.

Nefes nefese kalmış gibi yaparak, ıslak saçlarımı elimle sildim. "Kazandın. Kazandın," diyerek Zach'ten merhamet diledim.

"Evet! Ben havuz ejderhasıyım!"

Hangi oyunu oynadığımızdan bile emin değilim. Ama birkaç tur daha sonra oyun bitiyor ve ben sudan çıkıyorum. David ve Zach ise balık ya da kuru erik olana kadar, hangisi önce olursa, suda kalacaklar.

"Miami'ye geri dönmem lazım, açık havuzun tadını çıkarayım," diyorum kardeşime havlumu alıp kurulanırken. South Beach'e gideli epey oldu ve orada güneşin tadını çıkarmak istiyorum.

"Düşününce, bir gün yakında senin evinde kalmaya da itiraz etmem," diyor Nick, şezlonga yığılırken.

"Ben oraya gitmeden önce evimi ele geçiremezsin."

Omuz silkerek, "Belki," dedi.

"Lütfen," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Şimdi gerçekten oraya bir gezi planlamam gerekiyor, sırf onu geçmek için. Ama Miami'de bir hafta sonu ya da daha uzun süre geçirmeyi, yanımda belli bir kişi olmadan hayal edemiyorum. İki hafta önce Paris'ten ayrıldığımdan beri aklımdan çıkmayan kişi o.

O kişi bana bütün hafta boyunca küçük hediyeler gönderiyor; önce o ananas, sonra acı biber pulu, sonra beğenebileceğimi düşündüğü bir kitap, ardından üzerinde papatya resmi olan başka bir kart. Kartın içinde şöyle yazıyordu: Je ne regrette rien (Hiçbir şeyden pişman değilim).

O bana her bir şey gönderdiğinde, ben de ona mesaj atıyorum ve böylece bütün gece konuşuyoruz. Yani, mesajlaşıyoruz işte.

Oturmadan önce telefonumu alıyorum, olur da tekrar mesaj atarsa diye. Belki de bağımlı oldum.

Ve belki de şansım yaver gidiyor. Bir e-posta bildirimi beliriyor. New York Halk Kütüphanesi'nden geliyor; Captain Dude'un yazarının katılacağı bir etkinliğe üç bilet.

Vay canına. Tanıdığım bir havuz ejderhası inanılmaz derecede heyecanlanacak.

İnanın bana, onun notunu okumak için bile inanılmaz derecede heyecanlıyım.

Sen ve Zach benimle gelmek ister misiniz?

Gülümsedim, muhtemelen biraz aptalca.

Daha sonra, daha uzun bir sohbete vakit ayırabildiğimde geri yazacağım. Yalan söylemeyeceğim, her gece onun hediyelerini dört gözle bekliyorum. Bence bir anlam ifade ediyorlar. Sanki bana henüz söylemeye hazır olmadığı bir mesaj göndermeye çalışıyor. Sanki bana bir şeyler vermek istiyor, tıpkı benim ona parfüm, iç çamaşırı ve bahçe turu hediye etmem gibi.

Ama onu zorlamak istemiyorum. Bunu Paris'te de söyledim. Top artık onun sahasında ve oynuyor gibi görünüyor, bu yüzden hediyelerini memnuniyetle kabul ediyorum ve ne istediğini görmek için bekliyorum.

Telefonu masaya koydum ve kardeşimin yanına oturdum.

“Yani, yarın Tiramisu günü,” diye düşünüyor Nick.

“Evet.” Bir köpek bulmak için barınağa gidiyoruz.

Nick, oğullarının havuzda oynayışını izlerken memnuniyetle içini çekti ve ellerini başının arkasına koydu. “Bir çocuğunuz ve bir köpeğiniz olacak.”

Bunu sanki bana gereken tek şey buymuş gibi söylüyor.

Ama öyle mi? Çünkü ben Miami ve Jules'u, Paris ve Jules'u, New York ve Jules'u hayal ediyorum.

Ve Zach ve Jules.

Ve kütüphane ve Jules.

Ve tüm bu hediyeler ve Jules.

Ve sonra ona hediye gönderirken kastettiğim her şey.

Bu parfüm yüzünden... Seni düşünmeden duramıyorum.

Bahçeler söz konusu olduğunda... Senin için her şeyi yapardım.

Birdenbire ne demek istediğini anladım.

Dik oturdum. "Ben bir aptalım."

"Tabii ki," diyor Nick homurdanarak.

Son derece ciddi bir ifadeyle kardeşime döndüm. "Hayır, gerçekten öyleyim." Bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesine inanamıyorum.

Yüzündeki alaycı ifade kayboluyor ve o da doğruluyor. "Neden şimdi?"

"Çünkü bana bütün hafta hediyeler gönderdi ve ben de bekledim. Artık daha fazla bekleyemem," diyerek sandalyeden fırladım.

Nick göz kırptı. "Vay canına. Bir dakika. Bu kim?"

Ona söylemedim. Kimseye söylemedim.

Ah, boş ver. "Tate'in kızı."

Nick kekeleyerek "Ne?" dedi.

"Ona aşığım." Bunu söylemek kolay ve doğru. Yalan söylemek zorunda olduğum, saklamak zorunda olduğum bir şey olmamalı. Her gün tadını çıkarabileceğim bir şey olmalı. Birlikte tadını çıkarabileceğimiz bir şey olmalı. Bunu tekrar söylüyorum çünkü yüksek sesle dile getirmek çok doğru geliyor: "Ona aşığım."

"Pekala," diyor Nick de ayağa kalkarak, benim düşüncelerimi anlamaya çalışıyor, sonra da sanki bana yetismeye karar vermiş gibi omuz silkerek. "Peki, o biliyor mu?"

"Paris'te ona daha fazlasını istediğimi söyledim ama..."

Otel odasında "Bunu istiyorum" dediğim o anı hatırlıyorum.

Ona benim için mükemmel olduğunu söylediğimde.

Onunla birlikte olmak istediğimi ama başka bir ilişkiye zarar vermek istemediğimi söylediğimde.

Bu yeterli değildi. O an öyle hissetmiştik, ama açıkça yeterli değildi.

"Bana kütüphanedeki bir etkinliğe bilet gönderdi ve onun ve Zach'in de onlarla birlikte gitmek isteyip istemediğimi sordu... ve..."

Birdenbire, sabırsızlanıyorum.

Onun liderliği ele geçirmesine izin veremem. Bütün hafta boyunca sürekli girişimlerde bulundu. Ve hediyeleriyle ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

“Peki ya Tate?” diye soruyor Nick.

Arkadaşımı bir engel olarak görüyordum, ama aslında en büyük engel pişmanlıklarımdı.

Evliliğimden ve Zach ile geçirdiğim zamandan dolayı çok pişmanım. Keşke Nina'ya bilgilerimi vermiş olsaydım, daha çok zamanımız olabilirdi.

Artık daha fazla şans kaybetmek istemiyorum. Tate'e geçen sabah söylediğim gibi, söylediklerim veya sylemediklerim hakkında hiçbir şüphe duymak istemiyorum. "Sevdiğim kadına söylemem gereken bir şey var." Havuzdaki ocuğuma bakıyorum. "Ve bunu şimdi yapmalıyım. Zach bir süre seninle kalabilir mi?"

"Burada geceyi geçirebilir. Git kız arkadaşını al."

Çocuğuma veda ediyorum ve hiçbir pişmanlık duymadan ayrılıyorum.

YÜZ MASKESİ

Jules

Kanepeme uzanmıştım, yüzümdeki deniz kili maskesi nihayet çatlamaya başlamıştı -ki bu arada hayatın büyük, az bilinen zevklerinden biridir- ve The Dating Games'in en yeni bölümü duygularımı doruk noktasına taşımıştı ki, telefonum bir mesajla titredi.

Cuma akşamı olduğu için Camden'den randevusuyla ilgili bir güncelleme bekliyorum. Haberi merakla bekliyorum, telefonu alıyorum, dizüstü bilgisayarımda programı durduruyorum ve ardından mesajları açıyorum.

Ama bu benim en yakın arkadaşım değil. Kapıcıım Hank'ten.

Sizin için bir teslimat var. Evdeyseniz, ben getirebilirim. Ya da onları da getirebilirim aslında.

Hımm. Bu kulağa ilgi çekici geliyor, o yüzden onu arıyorum. "Merhaba Hank. Teslimatı kim yapıyor?"

Hank boğazını temizledi, sonra bir oyunun piyonu olmak istemiyormuş gibi iç çekti. "Şey... piyano öğretmeninden olduğunu söylüyor."

Vücudumda elektrik çarpması gibi bir his oluştu, ardından havai fişekler patladı. Sonra da "aman tanrım" diye düşündüm. Pijama şortu ve askılı tişört giymişim, yüzüm çamur içinde kalmış gibi görünüyorum.

Çünkü yüzüm çamur içinde.

Finn aşağıda kargoyla mı? Hiçbir fikrim yok, ama hızlıca hazırlanabilirim. "Orada kimse var mı?"

"Hayır."

Ama yakınlarda olabilir ve hiçbir erkeğin benim çamurlu yüzümü görmesine gerek yok. "Şunu veya onları gündeme getirebilir misin?"

"Birkaç sefer gerekebilir ama kesinlikle yapabilirim."

Birkaç gezi mi? Finn bana bir parfüm paleti mi getirdi? Bir düzine kutu külot mu? "Tamam," dedim, heyecandan nefes nefese kalmıştım. "Ve teşekkür ederim, Hank."

"Elbette, Bayan Marley."

Yüzümdeki deniz kilini rekor bir hızla ovup temizledim ve tam kapımın dışında ayak sesleri duyulurken işim bitti.

Cildimin tahriş olmuş görünmemesi için bolca nemlendirici sürüyordum ki tekrar ayak sesleri duydum.

Tam kısa bir bluz ve kot pantolon giyerken kapı çalındı. Finn'in birden fazla sefer gerektiren gönderdiği şey neydi acaba? Ve kapıcı benden nefret edecek mi?

Bunu öğrenmeye vaktim yok çünkü kapıya varıp kilidini açtığım anda ayak sesleri kayboluyor.

Kapıyı açtığımda nefesim kesildi.

Kapı önüm çiçeklerle dolu. Kutular dolusu aranjman var. Vazolar çiçeklerle tıka basa dolu. Kapı önüm şeftali rengi güllerle, yemyeşil delphiniumlarla, kabarık şakayıklarla, muhteşem lalelerle dolu.

Burnum cennette. Zihnim altüst olmuş durumda. Ve her şeyi içime çekerken kalbim gümbür gümbür atıyor. Beni bekleyen en az bir düzine buket var. Birinin içine, üzerinde adım yazılı sade beyaz bir kart sıkıştırılmış. Kartı alıp kapağını açarken kalbim hızla çarpıyor.

Kartı çekip çıkarıyorum, tenimde karıncalanma hissediyorum.

Bu kötü bir haber olmasın. Bu korkunç bir şey olmasın.

Bir an duraksıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve tüm o kötü düşüncelerin uçup gitmesine izin veriyorum.

Kartı açıyorum. Okurken kıpırdamıyorum. Neredeyse nefes bile almıyorum.

Jules,

Paris'te Lüksemburg Bahçeleri'ndeyken gözlerini kapattın ve nereye gittiğini sordum. Bana otel odamın bir anısına gittiğini söyledin. Hayal

gücünden o sahneyi canlandırdın. Canlı ve etkileyiciydi ve bana tam olarak nerede olduğunu ve kim olduğunu anlattı.

Şimdi, New York'ta, mutfak penceresimin dışında hanımeli kokusunu aldığım da seni hayal ediyorum. Seni sokakta yürürken, merdivenlerimden çıkarken, benim için dans ederken görüyorum.

Ama yine de, aklım hep sende.

Kitapçıya gittiğim de, senin raflar arasında dolaştığını hayal ediyorum. Lokantada olduğum da, sen bana eşlik ediyorsun. Köşeyi döndüğüm de, sen bana doğru yürüyorsun.

Ben nerede olursam, sen de oradasın.

Ama bir anıya kapılıp gitmek ya da sadece bir rüyaya hapsolmek istemiyorum. Seninle birlikte şimdiki zamana sarılmak ve birlikte yeni bir gelecek planlamak istiyorum. Bunu sana anlatmak için seni Monet'nin Bahçesi'ne götürürdüm, ama bunun yerine bahçeyi sana getiriyorum.

Yanınıza gelip sizinle görüşebilir miyim?

öpücükler,

Finn

Kartı uzun saniyeler boyunca göğsüme bastırdım, sonra sendeledim. Bayılmanın ağırlığı altında düşmemek için kapı pervazına tutundum. Bir vantilatöre ihtiyacım olacak. Kendimi çimdiklemem gerekecek.

Telefonumu kaptım ve açmaya çalıştım ama o kadar heyecanlıydım ki ilk başta kilidini açamadım. Ama açmayı başardığımda durdum.

Finn'i tanıyorum.

Çok uzakta değil.

Bahse girerim o...

Görünmez bir güç tarafından çekilmiş gibi pencereye doğru yöneldim ve sokağa baktım.

Onu kaldırımda, elinde telefonu sanki benim için bir can simidiymiş gibi sıkıca tutarak, bir aşağı bir yukarı yürürken görünce kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Beni bekliyor.

Yaz alacakaranlığında, günün yavaş yavaş sona erdiği, gecenin yaklaştığı anlarda, o kadar dayanılmaz derecede yakışıklı ki. Dar kot pantolonu ve vücuda oturan tişörtüyle, tam bana göre bir adam.

Başım dönmüş bir halde pencereyi ardına kadar açtım. "Evet!" diye düşünmeden bağırdım.

Sesimi duyduğunda döndü, yukarı baktı, sonra yavaşça gülümsedi, sanki gülümsemesi içini dolduruyordu.

"Yukarı gelin," diye heyecanla ekliyorum, sanki zaten yeterince açık değilmiş gibi.

"Yoldayım," diyor ve ardından basamakları hızla çıkıyor.

Hank'i arayıp piyano öğretmenimi içeri almasını söylüyorum, sonra da çiçekleri devirmemeye dikkat ederek kapıya koşuyorum. Koridordan aşağı dönüp merdivenlere yöneliyorum.

Sonra yalınayak, hazır ve istekli bir şekilde koşuyorum. Finn merdivenlerin tepesine ulaştığı anda kapıyı hızla açıyorum.

Benim adamım. Aşkım. Uzun zamandır ulaşılmaz olan adam, ta ki içimdeki engelleri yıkana kadar.

"Merhaba," diyorum, umut dolu bir sesle.

"Merhaba," diyor, sonra beni kollarına alıp havaya kaldırıyor, kendine yaklaştırıyor. "Senden daha fazla ayrı kalamayacak kadar çok özledim. Sensiz olamayacak kadar çok özledim. Sana söylemeden bir saat daha geçmesine izin veremem," diyor, ben de bacaklarımı onun etrafına dolarken, onunla burada, onunla birlikte olmaktan heyecan duyuyorum. "Bana da aynı şeyin senin için de geçerli olduğunu söyle."

Bana öyle bir kırılganlıkla, öyle bir tutkuyla bakıyor ki, bu anı yakalayıp sonsuza dek hatırlayabilmeyi çok isterdim. Kalbini ilan ettiği an. Benim de aynısını yapmaya hazır olduğum an. Ondan bir nefes alıyorum. Ateş, deri, orkideler. En sevdiklerim. Ama sabun da. Az önce duş aldı.

Saçları bile nemli.

Bütün bu detayları içime sindiriyorum, kaydediyorum ki fotoğraf albümlerim olsunlar ve şu an, burada nasıl hissettiğimi asla unutmayayım. "Evet. Seni özledim. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var," diyorum, sonra yutkunuyorum, üç kelime daha söylemeden önce kendimi güçlendiren bir nefes alıyorum. "Ve—"

Ama ben konuşmadan önce, "Seni seviyorum" dedi.

"Benden önce davrandın," diyorum gülerek, tüm vücudum şarkı söylüyor, zihnim dans ediyor.

"Bir erkeğin yapması gerektiği gibi," diyor, sonra beni yere indiriyor ve sanki öpmeye hazırlanıyormuş gibi yüzümü tutuyor, ama duraksıyor.

Bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdiriyor. Sonunda dudaklarını benimkine değdiriyor. Dudaklarına yaslanarak mutlulukla içimi çekiyorum.

Bu hem bir öpücük hem de bir ilan gibi hissettiriyor.

Bunu biz seçiyoruz. Bizi seçiyoruz. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Öpüşmeyi kestiğinde elini tutuyorum ve onu merdiven boşluğundan çıkarıp koridordan aşağıya, açık kapının önüne kadar götürüyorum.

"Evimi görmek ister misin?"

"Bence çok güzel kokuyordur."

"Gerçekleşen bir rüya gibi," diyorum, gülümsemeyi bir türlü durduramıyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor, gözleri parlıyor ve yanağımı avuçlarının içine alıyor. Ama beni tekrar öpmek için kendine çekmeden önce, elimi bırakıyor ve işe koyuluyor.

"Bahçeleri bana sen getirdin," diyorum bir vazo ve bir kutu alırken.

"Ve her zaman da öyle olacağım."

Bir başka açıklama daha ve bu tüm ruhumu dolduruyor.

Birkaç dakika sonra çiçekler minik mutfığımdaydı, biz de oradaydık.

Ellerimi tutuyor, parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. "Seninle olmak istiyorum. Eğer bu açık değilse," diyor, yeşil gözleri keskin ve yoğun.

"Bana tekrar anlatabilirsin," diyorum.

Ama gülümsemesi kayboluyor. Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Seni çok özledim. Paris'te sana aşık oldum ve bunu sana söylemekte çok kötü bir iş çıkardım. Yeterince cesur değildim. Yeterince açık değildim. Şimdi sana söylemeyi bırakmak istemiyorum. Seni seviyorum Jules ve buna karşı koymak için tüm nedenler artık önemli değil. Onları bıraktım. Senin için her şeyi yaparım. Babanın dostluğunu kaybetsem bile, bu riski alırım," diyor, ses tonu kasvetli, anlamını vurgulayarak. "Eğer biraz daha yaşlı, çocuğu olan, boşanmış bu adamı kabul edersen."

Sanki bu şeyler beni geride bırakacakmış gibi söylüyor.

"Tamamen hazırım," diyorum, mutluluk gözyaşlarımı tutmaya çalışırken sesim titriyor. "Çok uzun zamandır kendimi geri tutuyordum. Çok uzun zamandır kendi sırlarımı saklıyordum. Yaşamıyordum. Sonra sen hayatıma girdin ve artık kendim olmaktan korkmuyorum. Hayatımın her gününü yaşamaktan korkmuyorum. Ve derinden sevmekten... Bunu seninle istiyorum." İçimde yükselen duygularla gözlerim doluyor.

Finn başparmağıyla göz kapağımın üzerinden geçerek, gözümün ucunda beliren bir damla yaş sildi.

Ama bu bir üzüntü gözyaşı değil. Artık üzgün hissetmiyorum.

“Güzel. Hadi birlikte derinden sevelim.”

Bu bizim yeminimiz. Engelleri aşmaya değer olduğumuzu söyleyen bir yemin. Bu aşkın zorluklara değdiğini söyleyen bir yemin. O benim için burada. Ben de onun için orada olacağım.

"Konuşacak çok şey var. Çözülmesi gereken çok şey var. Ama şu anda sana ne kadar çok, çok iyi olacağımı göstermek istiyorum," diyor, iç çamaşırımı çıkarmak istememe neden olan o yatak odası ses tonuyla.

Evet, bayağı ıslanmışlar.

İşte tam da böyle hoşuna gidiyor. On dakika sonra yüzü bacaklarımın arasındaydı ve beni yalayıp yutuyordu, beni çıldırtıyordu ve yatağımdaki çarşafları tutmama neden oluyordu.

İyi ki pencereyi kapattım, yoksa Chelsea'nin tamamı onun adını haykırışımı ve çırpınışlarımı duyardı.

Onu yukarı çekerken ve tişörtünden tutarken nefes nefese, inleyerek, hıçkırarak "Şimdi. Hemen içime gir." dedim.

"Yalvararak isteyin," diyor umursamazca.

Ve ben de öyle düşünüyorum.

Yatağın kenarından kayarak kalktım, dizlerimin üzerine çöktüm ve ona bakarak kendimi onunmuş gibi hissettim.

Saçlarımı okşadı, sanki bana çok değer veriyormuş gibi. "Yap şunu."

Hâlâ giyinikti ve ben de kalçalarını sıkıca kavrayarak, "Lütfen beni becer. Yalvarıyorum sana. Penisinin içimde derinden hissetmeyi istiyorum. Sanki tek benmişim gibi, beni sert ve güzelce becermeni istiyorum." dedim.

“Öylesin.” Bakışları vahşi ve bir anda beni yukarı çekiyor. Giysilerini hızla çıkarıp, hevesle soyuyorum, ellerimin tekrar üzerinde olmasının tadını çıkarıyorum.

Yatağa yığıldı ve beni üzerine çekti. "Penisimi sür. Tekrar boşalana kadar beni sür. Beni zevk almak için kullan. Ve sen orgazmlarla sıırıslıklam olana kadar durmayacağım."

İşte benim adamım.

Sözünü tutuyor, sevişiyor, beni seviyor ve ben onun üzerindeyken, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıp, sonra kollarımı başımın üzerine kaldırıp beni yere sabitleyerek, beni yavaşça ve incelikle kendisiyle birlikte doruk noktasına ulaştırırken, benden ardı ardına orgazmlar çıkarıyor.

* * *

"Köpekleri sever misin?"

Yanıma döndüm ve Finn'e doğru kaşımı kaldırdım. "Bu da bir tuzak soru mu? Mesela 'Pizza sever misin?' gibi mi?"

"Peki, sen öyle mi düşünüyorsun?" Orgazm olduktan birkaç dakika sonra, çıplak kalçamda parmağını gezdiriyor.

"Pizza, ananas, pijamalar ve köpekleri severim. Şimdi, bana neden böyle saçma bir soru sorduğunu söyle."

"Yarın bir köpek sahipleniyoruz. Yani, biz sahipleniyoruz. Zach ve ben," diyor ve Tanrım, yeni baba olunca sesi çok tatlı geliyor. "Bir hafta önce sana mesaj atıp köpekleri sevip sevmediğini soracaktım. Ama sormadım." Yüzünü eğiyor, boynuma sürtünüyor. "Sadece seninle konuşmak istedim. Ama cevabı da bilmek istedim."

"Yani gerçekten köpekleri sevip sevmediğimi mi soruyorsun?" Eminim başka bir şey soruyor. Ama söylemesini bekleyeceğim.

Yüzünü kaldırıyor ama sessiz, belli ki düşünüyor. Derin bir nefes aldıktan sonra soruyor: "Benimle köpek gezdirmek ister misin? Eğer köpeğim olursa yanıma gelir misin? Hem köpekle hem de benimle vakit geçirmek ister misin?"

Ve giderek ısınıyoruz. Gülümsüyorum ve bu sakinleştirici ama biraz da oyunbaz bir his veriyor. Onun aslında neyi hedeflediğinden neredeyse eminim. "Elbette, Finn. Sen ve bir köpek."

Elini saçlarının arasından geçirerek bir sonraki adıma hazırlanıyor. "Ya oğlum?"

Sesinde bir gerginlik vardı ve ben güldüm, sonra da onu rahatlatmak için sakallı yanağına bir öpücük kondurdum. "Birkaç dakika önce tüm bu aşk meselelerine razı olduğumda çocuğun olduğunu bilmediğimi mi sandın?"

"Birkaç dakika önce mi? Lütfen. Bir saat önceydi. Belli ki sana yaşattığım onca orgazmdan sonra zaman kavramını unutmuşsun."

"Mesleğimizin getirdiği risklerden biri..." Kelimede duraksıyorum. Ama sonra bunu kabullenmeye karar veriyorum. Sonuçta cesur olan benim. "Senin kız arkadaşın."

Gülümsemesi elektrik gibiydi, kendime verdiğim unvandan son derece memnundu. "Evet. Öyle. Ve evet, bir çocuğum olduğunun farkında olduğunu biliyorum," dedi, gözleri benimkine özel bir yoğunlukla ama

biraz da endişeyle bakarken. "Hayatımın bir parçası olmanı istiyorum. Hayatımızın bir parçası. İstiyor musun?"

Kalbim biraz daha eriyor. Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Ah Finn. Evet, biliyorum. Çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama senin bir bütün olduğunu biliyorum. Ve babalık yapman beni asla endişelendirmedir."

"Güzel. Evet, New York Halk Kütüphanesi etkinliğine sizinle gelmek istiyorum. Zach ve ben çok isteriz," diyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum, şimdiden hayal ediyorum. Üçümüz. Bekar bir baba ve küçük oğluya vakit geçirmek isteyeceğimi hiç hayal etmemiştim, ama Finn gibi bir adamı da hiç hayal etmemiştim; otoriter, kirli, sevgi dolu, cömert.

Onun her şeyini istiyorum ve oğlunu da tanımak istiyorum. İşte bu kadar. Bu kadar basit.

Eğilip beni hızlıca öptü. "Aç mısın?"

"Bu bir tuzak soru mu?"

Otuz dakika sonra, yarı giyinmiş bir halde kanepemde acılı erişte yiyoruz. Lafı uzatmaktan sıkıldığım için, büyük sorunla doğrudan yüzleşiyorum. "Babam konusunda ne yapmalıyız?"

Çubukları bırakırken içini çekti. "İşte asıl soru bu. Dürüst olmak gerekirse, onunla koşmaya, bisiklete binmeye veya yüzmeye pek hevesim olmadı."

"Giverny'de sana söylediklerim yüzünden mi?" diye sordum, aralarındaki bu uçuruma biraz şaşırılmışım. Çok yakın görünüyorlardı.

Gözleri sert. "Evet. Çünkü sen benim olmadan önce bile, benimmiş gibi hissediyordun. Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermezdim. Baban da dahil." Ses tonunda hiçbir tereddüt yok. Seçimini yapmış.

Şaşkınlım. Beni seçeceğini beklemiyordum. Ama seçti. Belki ona söylediklerim yüzünden, belki de bana karşı hissettikleri yüzünden. Her iki durumda da, sindirmesi zor bir durum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diyor ısrarla. "Triatlon yarışını yaptığımızda ona bir şey söylemişim."

İrkilerek karşılık verdim. "Öyle mi yaptın?"

Daha dik oturuyor. "Güveninizi asla kırmazdım. Bana anlattıklarınızı ifşa etmedim. Bunun yerine genel olarak pişmanlıklardan bahsettim. Söylediklerimizden ve söylemediklerimizden. Bunu dokunmadan bırakamazdım."

Derin bir nefes alıp rahatladım. "Onunla konuştum, Finn. Dün gece." Babamın sırlarını da kimseye anlatmadım. Bunlar benim paylaşabileceğim şeyler değil. Ama onun burada beni korumak zorunda olmadığını bilmesini çok istiyorum. "Ve... sanırım her şey yoluna girecek. Onu affettim ve o da affedilmek istedi."

Finn'in gülümsemesi yumuşak ve hüzünlü. "Belki de her şeyin böyle olması gerekiyordu."

Anında ne demek istediğini anladım. "Onu bana mı vereceksin? Ben onu geri mi alacağım?"

Finn yutkunarak başını salladı. "Evet. Belki de bu her zaman bizim yolumuz olmalıydı. İhtiyaçlarımız değişti. Ona ihtiyacım olduğundan daha çok sana ihtiyacım var. Ve senin de onun tekrar senin tarafında olmasına ihtiyacın vardı."

Bunun kendine özgü bir şiirsel yanı var. İkimizin de yaptığı seçimlerin. İkimiz de Paris'ten önce bu seçimi yapmaya hazır değildik. Hatta Paris'ten sonra bile. Ama belki de son birkaç haftadaki özlem yeterliydi. Benim içinse, geçmişle yüzleşmek ve kendi seçtiğim bir geleceğe doğru ilerlemek anlamına geliyordu.

"Onun geri dönmesine gerçekten ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum.

Babam Finn ile birlikte olduğumu öğrendikten sonra da yanımda kalacak mı? Sanıyorum ki evet. Babamın bana olan sevgisinin çok derin olduğuna inanıyorum. Bunu da atlatacağız. Çok daha zor bir şeyin üstesinden geldik.

"Ona ne söyleyeceğiz? Ve nasıl?" diye soruyorum, bu konuşmayı sanki bir film çekimini yönetiyormuşum gibi organize etmek istiyorum.

Finn kolunu omzuma doladı. "Neye ihtiyacın varsa yaparım. Önce sen gelirsin. Ona söylememi ister misin? Sen söylemek ister misin? Birlikte mi söylemek istersin?"

Bunlar güzel sorular. "Bence cevap birlikte."

"Zamanı söyleyin," diyor ama sonra tereddüt ediyor. "Ama Tiramisu'yu aldıktan sonra yapabilir miyiz?"

Gözlerimi kırıştırdım, eğlenmişim. "Köpeğinizin adı bu mu?"

"Ve en sevdiğim tatlı," diyor, köpeklerine isim verme yeteneğinden memnunmuş gibi.

Sağdıca gerçekten aşık oldum. "Evet, sonra yapabiliriz."

"Ah, bir de Jules, yarın onu evlat edinirken senin de bizimle gelmeni istiyorum."

Buna da evet diyorum.

Biraz sonra Finn yanıma, yorganın altına giriyor. Onunla birlikte uykuya dalmak huzur verici. Uyanmak da doğru hissettiriyor.

El ele tutuşarak kahvaltıya gidiyoruz. Chelsea sokaklarına vardığımızda, babamın bize doğru yürüdüğünü görünce tüm o mutlu, heyecanlı duygular yok oluyor.

HOŞÇAKALIN VE HER ZAMAN

Finn

Elini bırakmıyorum. Daha sıkı tutuyorum, gerekirse güç vermesi için hafifçe sıkıyorum. Jules ne kadar sertleşirse sertleşsin, sevdiğiniz biriyle yüzleşmek, o kişi size artık mantıklı gelmiyormuş gibi bakarken kolay değil.

Tate yaklaştıkça adımlarını yavaşlatıyor. Normalde kendinden emin adımları, bakışlarını ondan bana, sonra tekrar ona çevirirken yavaşlıyor. Gözlerinde matematik problemleri belirliyor, ama çözüm yok.

"Bunu başaracaksın Jules. Bunu birlikte başaracağız," diye fısıldadım.

Başını hafifçe salladı, sonra Tate'e birkaç adım kala durduk. O da durdu.

Şu anda neden burada olduğundan emin değilim. Ama nedeninin pek önemi yok. O burada ve bununla başa çıkmamız gerekiyor.

Cumartesi sabahı Chelsea'de tuğla bir apartmanın önünde üçümüz duruyoruz; hafta sonu tatilcileri kaldırıma akın ediyor, bebek arabalarını itiyor, kafelere koşuyor, spor salonlarına gidiyor. Yaz sıcağı şehre çökerken betondan sıcaklık yükseliyor.

"Merhaba baba," diyor Jules. Sesi titriyor ama bir savaşçı gibi çenesini yukarı kaldırıyor.

"Tate," diyorum. Çıtır çıtır, sert bir tadı var.

Gözlerini kısarak sordu: "Neler oluyor?"

Bunu ne bir arkadaş, ne de bir baba olarak, aksine mahkeme salonunda beklenmedik bir tanıkla karşı karşıya kalan bir avukat olarak söyledim.

"Baba, Finn'le görüşüyorum. Finn'e aşığım. Birlikteyiz," diyor Jules, yemin ederek ve gerçeğe bağlı kalarak kürsüde ifade verirken.

"Evet, öyleyiz. Kızınızı çok seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

Ama benim gözlerimle karşılaştığında alaycı bir ifadeyle, ardından da küçümseyici bir bakışla karşılık veriyor. Jules'a dönüyor. "N-ne zaman? Nasıl?"

Tate artık mahkeme salonunda değil. Kızının seçimlerinden şok olmuş bir baba.

Ben tek kelime etmiyorum. O da etmiyor. Karanlık çöktükten sonra nasıl tanıştığımızı öğrenmeyecek.

"O... akşam yemeği mi?" diye soruyor Tate, sanki Marilyn'le birlikte olduğum dönemde kızıyla tanıştığım geceye zamanda yolculuk yapıyormuş gibi. Ama gözlerini kırpıştırarak bu düşünceyi geçiştiriyor. "Ah. Paris mi?"

Tabii. Bu yeterince yakın. "Evet," diyorum, çünkü Jules'un ona yalan söylemesine gerek yok.

Bunu üstlenebilirim.

Tate içini çekerek nefes verdi. "Finn'den bir şeyler öğrenmeni umduğumu söylediğimde, tam olarak bunu kastetmemiştim," dedi ona kuru bir sesle.

Onun alaycı sözlerine kanmıyor, gerçi bunun kendi şaşkınlığından kaynaklandığından şüpheleniyorum.

"Mutluyum," diyor, kararlı bir şekilde. "Benim için mutlu olmak zorunda değilsin, ama sana bugün söyleyecektim. Ve istediğim şey bu. İstedğim kişi Finn."

Dudaklarındaki, silmeye çalıştığına yemin edebileceğim bir kıvrımla, bakışlarını hızla başka yöne çevirdi, elini yüzünden aşağı indirdi, sonra tekrar bize döndü. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," dedi gergin bir sesle.

Şimdi sıra bende. Elini daha sıkı tutuyorum. "Jules'u seviyorum ve ona sahip çıkacağım. Ona göz kulak olacağım. Onun için orada olacağım."

Gözleri kurşun gibi. "Artık birlikte koşmayacağız."

Bunu biliyordum, ama yine de söylemesi gerektiğine saygı duyuyorum. "Anlıyorum," diyorum.

Tate uzun ve hayal kırıklığı dolu bir nefes verdi. Ama eminim ki bu hayal kırıklığı onun için değil, benim için.

Jules elimi bıraktı ve sokağın sonunu işaret etti. "Kafede buluşalım. Tamam mı?"

Onu bırakmak istemiyorum ama ihtiyaçlarını anlıyorum.

"Orada olacağım." Yanağına bir öpücük kondurmuyorum. Bunun için bir zaman ve yer var, şu anda Tate'in yüzüne vurmak olurdu.

Ben daha gidemedim Tate boğazını temizledi. "Finn, o benim kızım." Sesi buz gibiydi. "Ne saçmalık?"

Onun tepkisinden dolayı onu suçlayamam. Sadece kendi seçimimin sorumluluğunu üstlenebilirim. "Beni hayatından çıkardığını anlıyorum. Ama şunu bil ki, ona iyi davranacağım. Bu bir söz. Her zaman."

Sonra arkadaşlıktan uzaklaşıyorum. Ama o saniyeler sonra bana yetişiyor.

Çenesi o kadar sıkı ki sanki dişlerini gıcırdatıyor gibi görünüyor, ama sonra dişlerini sıkarak şu sözleri söylüyor: "Eğer ona zarar verirsen—"

"Yapmayacağım."

Öfkeyle, "Ciddi söylüyorum," diyor.

Göz temasını kesmiyorum. "Ben de."

Sonra ben de ayrılıp, sevgilimi beklemek için kafeye gidiyorum.

BU ŞEY

Jules

Bazen lojistikle uğraşmak daha kolaydır. "Peki, cumartesi sabahı sizi buraya getiren nedir?"

"Doğru. O," diyor babam yavaşça, ama hâlâ keyifsiz. Anlaşılabilir. "Ama... Julia."

İçini çekti, sonra da hiçbir şey söylemedi.

Bu sessizliğı doldurmadan edemiyorum. "Bana kızgın mısın?" Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Sanırım bu duygu anne babanızla asla geçmiyor.

"Hayır," diyor tereddüt etmeden. "Sadece... şaşırdım." Ellerini şortunun ceplerine sokuyor.

"Sana böyle söylemek istememiştim," diyorum, keşke önce sokağı tarasaydım, onu gelirken görseydim, bir şey yapsaydım diye düşünerek. "Bu muhtemelen klişe gibi geliyor. Bir laf gibi. Ama gerçekten öyle demek istiyorum. Seninle oturup neler olup bittiğini anlatmak istedim."

Umarım sesimdeki yalvarışı duyar.

"Evet, güzel olurdu." Ama bu alaycı bir ifade değil, sadece sürpriz olmasını istemediğini itiraf ediyor. Bunu anlıyorum.

"Bunun gerçek olduğunu, ilişkimizin kesinleştiğini anladığımız anda sana söylemek istedim. O da istedi." Bütün bunları babama söylemek garip ve rahatsız edici. Ama sanırım uzun zamandır garip ve rahatsız edici şeylere hazırlıklıydım. "Seni böyle şok etmek istemedim," diye ekledim, belli ki

geldiğimiz dairemin yönünü göstererek. Dairemde yaptıklarımızın geri kalanını anlatmama gerek yok. Asla.

“Şok oldum. Ve dürüst olmak gerekirse ne düşüneceğimi bilemiyorum, Julia,” diyor biraz şaşkın bir şekilde. Bir süre daha şaşkın kalabilir.

Ve bunu daha sorunsuz hale getiremiyorum. Bilgiyi gizleyerek yalan söyledim, bu yüzden ahlaki üstünlüğüm yok. Ama yaptıklarımla ilgili bir sorunum yok. "Bana iyi davranıyor. Söz veriyorum," diyorum.

O kelime havada asılı kalıyor, parfüm gibi hoş kokulu. Finn'in sözü. Benim sözüm. Bu gece Willa'ya günümü anlatırken tüm bu sözleri günlüğüme yazacağım. "Söz veriyorum," diyorum tekrar. O kelimenin gücünü derinlerde hissetmesini istiyorum.

Babam uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet başını salladı. Belki de bu onun barış teklifiydi. "Güzel. Bir erkek sana dünyasının merkeziymişsin gibi davranmalı," dedi.

Eğer kabul görmeyi arıyorsam, işte buldum. Güneş gibi ışıldıyorum. "Öyle. Gerçekten öyle, baba."

İçgüdüsel olarak uzanıp ona sarıldım. Kollarını bana doladı ve babacan bir şekilde beni sıktı.

Geri çekildiğimde, ilk sorumdan vazgeçmeyi reddederek başımı yana eğdim. "Peki, cumartesi sabahı neden buradaydınız?"

“Şey, o konu.” Elini cebine daldırıp boğazını temizledi, sonra bir şey çıkardı. Parmakları, küçük bir kurdeleyle sıkıca bağlanmış küçük bir bez torbayı kavradı. “Bunu... birkaç yıl önce buldum. Şey, Liz bazı—” Sesi titredi, ama acıyı yutmak zorunda kaldı, çünkü ekledi, “Bazı şeyler. Sakladım, ama senin isteyebileceğini düşündüm. O zamanlar bağlantıyı kuramadım, ama diğer gece ve söylediklerinden sonra geçmişi ve özlediğim şeyleri düşünmeye başladım. Konuştuğumuzdan beri bunu çok düşünüyorum. Ve sonra hatırladım... sen ve Willa birbirinize bunlardan verirdiniz. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece verdiğiniz biliyorum.”

Çantanın içine bakmadan bile ne olduğunu biliyorum. Parmaklarım umutla karıncalanıyor. Bana uzatıyor, ben de açıp içinden gümüş halhalı çıkarıyorum.

Üzerinde papatya figürleri sallanıyor. Willa'nın en sevdiği çiçekler. Vahşi çocuk kız kardeşim için yabani papatyalar. "Artık gelişini hep duyacağım," diyorum sessizce, ona verdiğim gümüş bilekliğe bakarken biraz büyülenmiş bir halde.

Babamın kaşları soru işaretiyle çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yukarı bakıyorum.

Gözleri merakla parıldıyor. Diğer kızı, yani en iyi arkadaşım hakkında bir şeyler öğrenmek istediği çok açık. Onun hakkında yeni bir şeyler öğrenmek istiyor. Bunu ona verebilirim. Bunu ona verebilecek tek kişi benim.

"Birbirimize bu ayak bileği bilekliklerini taktığımızda yaptığımız bir şeydi bu," diyorum sonunda paylaşmaya hevesle. "Farklı anlamlar taşıyorlarmış gibi yapardık. Mesela 'Senin odama gizlice girip rujumu çaldığını duyabiliyorum' ya da 'Annemin bitter çikolatasını çalacağım' gibi. Bunlar aramızdaki şakalardı. Sadece... yaptığımız bir şeydi."

Gülümsemesi bana bu bilgiyi öğrenmekten hoşlandığını gösteriyor. "Paylaştığın için teşekkürler."

Sahip olduğumuz tek şey anılarımızdır ve bu yüzden onları kendi yöntemlerimizle canlı tutarız. Bazen, onları birlikte canlı tutabiliriz.

Willa'dan kalan bu parçayı, yani mücevheri daha sıkı tutuyorum. "Hadi onun hakkında konuşmaya devam edelim," diyorum, boğazım düğümleniyor.

"Evet. Öyle yapalım... Jules."

Adımı kullanması çok nadir oluyor. Sanki her şeye yeniden başlıyormuş gibi hissediyorum.

SON SÖZ: YILDIZLAR VE ÇİÇEKLER

Jules

O öğleden sonra, erkek arkadaşımınla birlikte Little Friends'e gidip Finn'in Tiramisu adını verdiği sevimli, uzun tüylü bir dachshund kırması sahiplendik.

Akşamları, Finn yemek yaparken, ben de Zach ile küçük arka bahçede vakit geçiriyorum; o da minik kıza oturmaya öğretmeye çalışıyor.

“Otur, Tira—” diye duruyor, sonra tekrar başlıyor. “Otur, Tirami—”

Kendi kendime kıkırdadım.

Köpeğine kızgın olmasa da, Zach sırtını dikleştirir, ona bir ödül maması uzatır ve "Otur... Kaptan Köpek" der.

Birkaç denemeden sonra köpek oturmaya başardı ve yeni bir isim aldı. Finn'e yardım etmek için içeri girdiğimde, arkasından yaklaşıp boynundan öptüm. "Tahmin et ne oldu? Oğlun köpeğin adını değiştirdi."

Finn bana "Yok artık!" der gibi baktı. "Öyle mi?" Sesi çok üzgün geliyordu.

“Evet, kesinlikle,” diyorum ve göğsüne hafifçe vuruyorum. “Ve sen sen olduğun için, bununla ilgili hiçbir sorun yaşamayacaksın.”

Haklıyım.

O gece daha sonra, evime döndüğümde (sonrasında pijama partileri için zaman olacak), Finn bana yorgun bir yavru köpeğin yanında aynı derecede yorgun bir çocuğun uyuduğu bir fotoğraf gönderdi. Fotoğrafın altına "Haklıydın. İşte Kaptan Köpek." yazmıştı.

O hafta Shira ile görüştüğümde, ilişkimde neler olup bittiği hakkında konuştuk ve o da başını sallayarak dinledi. "Anladığım kadarıyla bu senin için gerçekten sağlıklı bir ilişki gibi görünüyor," dedi ve bu benim için yeterliydi. "Hazır olduğunda, kaygılarını tetiklemiş olabilecek şeylerden, yani kız kardeşinin kaybından daha fazla bahsetmeliyiz diye düşünüyorum."

Haklı. Bu konuda konuşmalıyız. Ben de konuşuyorum.

* * *

Birkaç gün sonra, Opening Number ofislerimizdeki küçük tiyatrodaki The Rendezvous'un ilk bölümünün gösterimini Bridger, Solange ve diğer birkaç yapımcıyla birlikte tamamlıyordum. Gösterim bittiğinde herkes alkışladı, ancak Solange alkışları hemen kesti ve birkaç önemli konuda geri bildirim istedi.

Onun öğrenme isteğini aklımda tutuyorum. Bir gün onun yerinde olursam bu bana çok faydalı olacak. Gerçi, düşününce, öğrenme isteği her zaman önemli bir beceridir.

Birkaç yapımcı ufak tefek önerilerde bulunurken dinliyor, sonra işimiz bittiğinde, ben dizüstü bilgisayarımı ve çantamı toplarken yanıma geliyor. Diğer herkes gitmiş. "Her şey nasıl gidiyor Jules?"

Bu genel bir soru ama aslında değil. Çok özel bir şey kastediyor. "İyiyim," diyorum, sonra gösteri ve iş hakkında kısaca sohbet ediyoruz. Ama işimiz bittiğinde ekliyorum: "Paris'teki tavsiyeleriniz için tekrar teşekkür ederim. Minnettarım. Finn ile birlikteyim ama kesinlikle kendi yolumu buluyorum."

"Ah," diyor biraz şaşırmış bir şekilde, ama sonra toparlanıyor. "Güzel. Tam da bunu umuyordum." Gözlerimi uzun uzun süzüyor. "Gerçekten de öyle."

"Biliyorum," diyorum, bunu gerçekten kastederek.

Sonra Finn'in evine doğru yola koyuldum. Kapıda bana masum bir öpücük verdikten sonra, "Streamer ile işler nasıl gidiyor patron?" diye sordum. Finn birkaç gündür birkaç dağıtım anlaşmasını sonuçlandırmakla meşguldü. "O zengin iş adamı tavrını kullandın mı?"

Kapıyı kapatıp sesini alçalttı. "Yaptım. Bunu yakında sana karşı kullanmamı ister misin?"

Sırıttım. "Evet, öyle demek oluyor."

"Güzel. Şimdi bana projelerinizde her şeyin nasıl gittiğini anlatın."

Mutfığa doğru ilerlerken, üzerinde çalıştığım diziler ve bu akşam yapacağım senaryo okuma etkinliği hakkında ona bilgi veriyorum. "En çok da Kaptan Dude için heyecanlıyım," diyorum ve parmaklarımı çaprazlıyorum. "Belki de daha çok işin içinde olabilirim."

"Bahse girerim öyle olacaksın."

Muhtemelen haklı. Çünkü kimi sevdiğimden veya nasıl sevdiğimden bağımsız olarak, çok iyi bir genç TV yapımcısıyım. Sanırım bu da yolumu bulmanın bir parçası.

Birkaç dakika sonra Zach aşağıya indi. "Hazır mısın, Jules?"

Gerçekten de olayların ortasından başladı.

"Hazır," diyorum, sonra elimi çantama uzatıp birkaç Mentos alıyorum.

Zach buzdolabına gidip bir şişe diyet kola alıyor. Üçümüz arka bahçeye çıkıp çok dağınık bir fiskiye yaparak bir deney gerçekleştiriyoruz.

Zach yatağa gittiğinde, babası beni mutfakta kendine çekip tutkuyla öpüyor. "Seni gelecek ay Miami'deki evime götürmek istiyorum. Sadece ikimiz."

Evet diyorum.

* * *

Birkaç gün sonra, New York Halk Kütüphanesi'nin merdivenlerinden birlikte çıkıyoruz. Zach'in elini tutmuyorum. Bu benim için biraz anlık bir aile ortamı demek.

Ama ben de onların yanındayım; bana hayran olan bu adam ve beni hayatına sanki her zaman istediği havalı teyze gibi kabul eden oğlu.

Sanki hikayemin hep burada geçmesi gerekiyordu.

Kapılardan içeri girerlerken bir an geride kaldım. Evim olan şehre şöyle bir baktım. Arkadaşlarım Manhattan'ın dört bir yanına dağılmış, ailem ise Brooklyn Köprüsü'nün ötesinde.

Daha sonra yıldızlara bakacağım ve kız kardeşimi göreceğim. Şimdilik, taktığım iki halhalı inceliyorum. Benimkiler ve onunkiler. Yıldızlar ve çiçekler.

İçeri girdiğimde, fazlasıyla mutlu oluyorum.

* * *

Yaz sonlarında, cumartesi akşamları, evimde aynanın karşısında Lady Gaga'nın saçlarını düzeltiyorum, saç tellerinin tam istediğim gibi olduğundan emin oluyorum. Sonra, Miley kılığındaki Harlow ve Taylor kılığındaki Layla ile poz veriyorum.

Layla, yansımamıza ruj iziyle bir öpücük göndererek, "Parıltılı tulumumu ve peruğumu aldım, artık hazırım," diyor.

Harlow kalçasını öne doğru çıkararak askılı küçük siyah elbisesini sergiliyor, tıpkı peruk takmış bal gibi sesli şarkıcı gibi görünüyor. "Düet yapacağız, bebeğim."

"Merhaba! Biz bir müzik grubu olacağız," diye ekliyor Layla, sonra omzumu sıkıyor. "Lady Gaga da burada, grubun başında."

"Kendimize 'Peruklar Beni Bunu Yapmaya Zorladı' adını vereceğiz," diyorum, sonra bir fotoğraf çekip Gramercy Park yakınlarındaki Rebel Beat adlı kulübe gidiyoruz.

Ethan'ın grubu Outrageous Record bu akşam burada sahne alıyor. Grubu, birkaç yıl önce çıkış yaptıkları yere, adeta geri dönen bir evlat gibi, mekanın müdavimlerinden biri haline geldi.

İçeceklerimizi alıyoruz, sahnenin kenarında bir yer kapıyoruz ve Ethan ve ekibi en popüler şarkılarından bazılarını çalarken coşuyoruz. "Blown Away"i bitirdiklerinde, kalabalığın kendinden geçmesi için neredeyse bir saniye bile kalmadan Ethan mikrofona şöyle diyor: "Ve şimdi özel bir konuşmamız var. Bu kız—onu duyduğunuzu söyleyeceksiniz. Camden." Sahnenin kenarına işaret ediyor ve en yakın arkadaşım, vegan deri pantolonuyla sahneye çıkıp, Ethan'ın da eşlik ettiği, kendi yazdığı "Whiskey Memories" şarkısını coşkuyla söylüyor.

Ve vay canına.

Kız arkadaşımın hem sesi hem de sahne performansı harika.

Gerçekten çok etkilendim. Daha sonra sahne dışında onunla karşılaştığımda, "Büyük bir şeyin başlangıcına şahit oldum gibi hissediyorum" dedim.

Parmaklarını çaprazlarken yüzü ışıltıyor. "Umarım öyledir," diyor, sonra ekliyor, "Size bunun müzikle ilgili olduğunu söylemiştim. Ethan ve ben."

"Pekala, peki," diye kabul ediyorum.

Birkaç gün sonra, "Whiskey Memories" performansının videosu viral oldu. Anlaşılan biri rock yıldızı olmaya hazırlanıyor.

* * *

Bir hafta sonra, Zach birkaç günlüğüne büyükanne ve büyükbabasını görmek için Connecticut'a gittiğinde, ben de kısa bir kaçamak için bavulumu hazırladım. Ama doğrudan Finn'in evine gitmedim.

Bunun yerine, beni almak için bir şehir içi aracı gönderiyor.

Valizimi arka koltuğa bırakıyorum ve Albrecht Konağı'na vardığımda, bizi bekleyecek olan şoföre teşekkür edip maskemi takıyorum.

Bu gece bir meleğim. Hem de çok yaramaz bir meleğim. Koruma ikizlerine şifreyi veriyorum. "İyiym ama melek değilim," diyorum.

"İçeri girebilirsiniz."

Oraya vardığımda, baştan aşağı siyah giyinmiş ve kırmızı maske takmış bir adam aramaya başladım.

Partide, kütüphanede ve evine dönerken arabada birbirimizi hiç tanıımıyormuş gibi davranıyoruz.

Sonra da beni tek gecelik ilişkiymişim ve hayatının aşkıymışım gibi beceriyor.

Üçüncü ya da altıncı, kim bilir kaçınıcı orgazmımdan sonra, en güzel şekilde yorgun düşmüştüm, bu yüzden Finn bana bir kadeh şarap doldurdu ve arka bahçede oturup sıcak gecenin tadını çıkarmak isteyip istemediğimi sordu.

"Hayır. Balkona çıkalım."

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Olumlu."

İyileşmedim. Asla iyileşmeyeceğim. Ama Shira'dan öğrendim ki, bazen daha az endişeli olduğumda, rahatsız edici düşünceler daha az sıklıkla geliyor ve beni o kadar etkilemiyorlar.

İlginç olan şu ki, kız kardeşimle ilgili suçluluk duygumdan kurtulmak, sürekli yaşadığım stresi de bir nebze olsun azalttı.

Böylece bir kadeh şarap ve sevgilimle balkona çıktım. Birkaç saniyeliğine kafamda bir savaş başladı. Ama bu savaşla yüzleşmek istiyorum.

Çünkü olmak istediğim yer burası. Manhattan'da, onunla birlikte, yıldızlara bakarak.

* * *

Ertesi akşam, Miami'deki havuzunun kenarında dinleniyoruz.

Deniz meltemi esip geçerken şezlonga uzanarak, "Seni hep buraya getirmek istemiştin," diyor.

"Beni istediğiniz yere götürün," diyorum.

"Yapacağım."

Bu yeni bir söz. Tutacağımızdan eminim.

BAŞKA BİR SON SÖZ: HANIMELİ ÖPÜCÜĞÜ

Finn

Öğle yemeği hesabı gelir gelmez kredi kartıma uzanıyorum.

Ama Tate daha hızlı. "Ben hallederim," diyor sert bir şekilde, tepsiyi kapıp kredi kartını masaya sertçe vurarak.

Protesto etmiyorum. Bu onun için açıkça önemli. Tıpkı onunla yumurtalar üzerine yaptığım konuşmanın benim için önemli olması gibi.

Tepsiyi garsona geri itti. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Hemen geliyorum," diyor garson.

Sadece ikimiz kaldığımızda, bir zamanlar en yakın arkadaşım olan kişi, evine çok uzak olmayan Brooklyn'deki kafeye şöyle bir göz gezdiriyor. Gözleri duvardaki sanat eserlerine, "Kahvemi içmeden benimle konuşma" gibi kitsch sözler içeren grafik tasarımlara takılıyor.

Onları çoğu insanın inceleyeceğinden daha uzun süre inceledikten sonra, yüzü hâlâ ifadesiz bir şekilde bana döndü. Rahatsız edici ama önemli bir yemektir.

"Tekrar benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," diyorum.

"Evet, doğru."

"Teşekkür ederim, Tate."

Başını sallıyor. Hepsi bu.

Kısa süre sonra garson geri döndü ve biz de kafenin önünde durup, yollarımızı ayırmaya hazırlanarak ayrıldık. Eskiden daha çok sohbet ederdik. O, cuma gecelerim hakkında alaycı bir şeyler söylerdi. Ben de onun yaşıyla ilgili ona takılırdım.

Artık o şakaları yapmıyoruz. Bu aralar birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz.

Ama bugün bana izin verdi. Buna ihtiyacım yoktu, ama istedim. Sevdığım kadına karşı kim olduğuna saygı duyduğumu göstermek istedim.

"Her şey için teşekkürler," diyorum ve elimi uzatıyorum.

Titredik. "Sakin onun kalbini kırma, Finn," diye tembih etti.

"Yapmayacağım," diyorum, verebileceğim en kolay sözle.

* * *

Bir hafta sonra okyanusun ötesinden, şehir arabamız Giverny'deki bir bahçenin önüne yanaştı.

Jules arabadan indi ve elimi tuttu. Sıraya girdik. Bugün burada yalnız değildik. Monet'nin Bahçesini insanların arasında, kokuların, seslerin ve renklerin tadını çıkararak görmek istiyordu.

Ona göre bugün burada yaptığımız tek şey, Avrupa tatili sırasında en sevdiği yerlerden birini ziyaret etmek.

Evden çıkıp bahçeye girdiğimizde, burnunu kaldırıp süsenleri, gelincikleri ve menekşeleri içine çekiyor. Gözleri parıldayarak, "Sanki şekerçi dükkanında bir çocuk gibiyim," diyor.

"Bir gün senin de kendi bahçen olmalı," diye düşünüyorum, kır çiçeklerine ve zümrüt yeşili çimenlere bakarken.

Kaşını kaldırarak bana baktı. "Arka bahçenizde de aynısı yok mu?"

"Arka bahçemiz," diye düzeltiyorum çünkü o, Zach ve benimle birlikte Manhattan'da yaşıyor. Birkaç ay önce taşındı ve hemen ağaç evin dışına çiçek dikmeye başladı.

Zach, o çalışırken ona katılıyor. Onların birlikte bahçede çalışmasını izlemek, en güzel anlamda kalbimi ısıtıyor.

"Bizimkiler," diye tekrarlıyor, çünkü hâlâ buna alışmaya çalışıyor.

"Evet, ama daha büyük bir tane. Seni kocaman bir bahçesi ve göz alabildiğince çiçek tarhları olan bir evde hayal edebiliyorum."

Biz dolaşırken gülümsüyor. Evden uzaklaşan ana sokağa yakın bir yerde durup, patikayı örten zarif yeşil kemerlerin arasında, "Bu görüntüyü seviyorum," diyor. "Üzerleri hanımeli çiçekleriyle kaplı," diye ekliyor, onlara bakarak.

“Biliyorum.” Biliyorum çünkü şu anda tam olarak burada olmayı planlamıştım.

Bu yüzden geçen hafta babasıyla grüşttüm.

Bu yüzden onu buraya getirdim.

Ve işte bu yüzden diz çöküp evlenme teklifi ediyorum.

Benim artık onunla birlikte yürümediğimi fark edince arkasına döndü. Gördüğü şeyi anlaması birkaç saniye sürdü, ama anladığında nefesi kesildi. "Finn," diye fısıldadı.

En ufak bir gerginlik hissetmiyorum, sadece bizim için gelecek olanlar konusunda heyecanlıyım. “Seni delicesine seviyorum, Jules. Birini bu kadar derinden, bu kadar tutkuyla sevebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Beni aynı şekilde sevecek birini. Sen tüm varlığınla seviyorsun ve benim her zaman istediğim de buydu. Bunu sende buldum. Hayatımızın geri kalanında her gün sana sevgi vermek istiyorum.” Cebime uzanıp mavi kadife bir kutu çıkarıyorum. “Karım olur musun?”

Güneşten daha parlak bir gülümsemeyle "Evet" diyor, dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını bana doluyor ve beni ılgıca ve derinden öpüyor.

Elini bıraktığında yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri ise mutluluktan parlıyordu.

Benimkiler de muhtemelen öyle düşünüyor. Bu kadını hayatımızın geri kalanında mutlu edeceğim.

Parlak bir elmas yüzüğü parmağına takıyorum ve sonra sanki bizimmiş gibi hissettiren bir bahçede onu bir kez daha öpüyorum.

Bu karakterlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Tüm Virgin Society serisini ücretsiz olarak indirip, yasak aşk hikayelerini art arda okuyabilirsiniz!

RSVP: Bridger & Harlow
Gizli Buluşma: Nick ve Layla

Bu seriyi bir solukta okuduysanız ve daha fazla tutku ve duygu dolu, seksi bir romantizm arıyorsanız, Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ olarak sunulan, ateşli, sahte flört ve baştan çıkarma dersleri içeren romantik romanım "Plays Well With Others"ı çok seveceksiniz!

Jules ve Finn'in birlikte geçirecekleri geleceğe bir göz atmak ister misiniz?
Önümüzdeki birkaç yıl içindeki yaşamlarına dair bir bakış için buraya
tıklayarak bonus bir epiloga ulaşabilirsiniz! Veya QR kodunu tarayın!

YAZARIN NOTU

Jill ve Amy Bowen'a OKB hakkındaki değerli görüşleri için teşekkür ederim. Bu iki terapistte, "The Tease" adlı öykümde ruh sağlığının bu yönüne dair keskin içgörülerini için minnettarım. OKB birçok şekilde kendini gösterebilir. Bu öykü için, OKB'nin rahatsız edici düşünceler yönüne odaklanmayı seçtim ve bu konuda kapsamlı araştırmalar yaptım ve ayrıca bunu deneyimledim. Bu öykü ve OKB'nin ince detayları, Jill ve Amy'nin hem tedavi hem de belirti konusunda bu alandaki profesyonel rehberlikleri olmadan mümkün olmazdı. Herkesin OKB deneyimi bireye özgüdür; maruz kalma ve bilişsel davranışçı terapi gibi çeşitli terapilerden ilaç tedavisine kadar tedavi planları ve seçenekleri de bireye özgüdür. Eğer siz veya tanıdığınız biri OKB, kaygı, panik veya başka herhangi bir ruh sağlığı sorunuyla mücadele ediyorsa, lütfen yerel destek ağına ulaşın. Veya daha fazla kaynak için aşağıdaki sayfaları ziyaret edin:

Amerika Birleşik Devletleri: <https://www.nimh.nih.gov/health/find-help>

Uluslararası: <https://findahelpline.com/>

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni ürünlerden, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? Hemen bugün bültenime kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşabileceğiniz, kapak görsellerine ve kitaplarımın ön baskılarına göz atabileceğiniz eğlenceli ve keyifli bir ortamın parçası olmak ister misiniz? Lovely olun!

LAUREN'İN DİĞER KİTAPLARI

100'den fazla kitap yazdım! Aşağıdaki tüm kitaplar Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ!

Çift Disk

Seksi, çılgın bir MFM hokey romantik komedisi!

Bakire Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın – birbirleri için her şeyi yapacak harika arkadaşlar. Bu yasak, duygusal yüklü ve son derece seksi yaş farkı aşklarına kendinizi kaptırın!

Katılım teyidi

Buluşma

Alay

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Aşk, seks ve tatlı tanışma olaylarıyla dolu, birbirinden bağımsız romantik komediler serisi.

Sözde Cinsel Hayatım

Başkalarıyla iyi geçinir

Flört Oyunları Serisi

Şehirde yaşayan arkadaşların ve onların flört maceralarının konu edildiği eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

Yandaki Bakire

Günde İki

İyi Adam Meydan Okuması

Sevgili adayı

Dört muhteşem kadın kahraman. Dört akıl almaz evlilik teklifi. Bu seksi romantik komedi dizisinde aşka dair dört şans!

Arkadaşım İçin Soruyorum

Seks ve Diğer Parlak Nesneler

Tek Gecelik Yedek Oyuncu

Gecelik Hizmet

Büyük Kaya Serisi

New York Times'ın 1 numaralı çok satan, son derece seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

Büyük Kaya

Bay O

İyi Asılmış

Tam Paket

Keyifli Yolculuk

Sert Ağaç

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkın peşinde koşan ve ondan kaçınan bir grup arkadaşın hikayesini anlatan bu bağımsız kitaplar serisi, romantizmi büyük bir patlamayla başlatıyor!

Tekrar Gel

Kapa çeneni ve öp beni

Kısmet

Bekarlığa Veda Yıldönümüm

Basketbolcular ve Güzeller

Sizi kesinlikle heyecanlandıracak seksi spor temalı romantik bağımsız romanlar!

En Değerli Playboy

En Yüksek Puanı Alma İhtimali

Sürpriz Bir Öpücük

Aşk Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

Bakire Kurallar Kitabı

Bakire Oyun Planı

Bakire Tekrarı

Virgin Puan Kartı

Gösterişli Seri

Bu heyecan dolu, yüksek riskli ve bağımsız bölümlerden oluşan seride korumalar, milyarderler ve otelciler yer alıyor!

Sadece Bir Geceliğine

Tek Bir Zarif Dokunuş

Bir Haftalık Kocam

Kaçmayı Başaran Adamlar Serisi

Bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde New York ve Kaliforniya'da yaşayan arkadaşlar birbirlerine aşık oluyor!

Doğum Günü Kıyafeti

Sevgili Seksi Eski Erkek Arkadaşım

"Ya Olursa" Adamı

Dün gece için teşekkürler.

Hayallerinizdeki Komşu Adam

Her Zaman Memnun Serisi

New York şehrinde yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi ve bağımsız öyküler serisinde aşkı ve kahkahayı birlikte buluyor!

Memnuniyet Garantili

Hiç Yapmadım

Anlık Tatmin

PS Her Zaman Sen Oldun

Hediye Serisi

Geceye özel, bağımsız öykülerden oluşan bir seri! Fantazilerinizi keşfedin!

Nişan Hediyesi

Bakire Hediyesi

Dekadans Hediye

Kalp Kırıcılar Serisi

Üç erkek kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

Bir zamanlar gerçekten güzel bir zaman vardı.

Bir Zamanlar Kesin Bir Şey Vardı

Bir Zamanlar Vahşi Bir Aşk Hikayesi

Günahkâr Adamlar

Yüksek riskli, aksiyon dolu, son derece seksi bir romantik gerilim dizisi!

Günah Dolu Gecelerim

Benim Günahkâr Arzum

Günahkâr Özlemim

Günahkar Aşkım

Benim Günahkâr Ayartmam

Paris'ten Sevgilerle
Paris'te geçen, büyüleyici ve etkileyici aşk hikayeleri!

Seyahat tutkusu
Yarı Zamanlı Sevgili

Tek Aşk Serisi
Bu seksi romantik komedi dizisinde, New York'ta yaşayan bir grup arkadaş teker teker birbirlerine aşık oluyor!

Seksi Olan
Sıcak Olan
Hamilelik Planı
Olduğunuz Gibi Gelin

Şanslı Aşk Serisi
Tutku dolu, işçi sınıfından kahramanlar ve seksi kadın kahramanların yer aldığı küçük bir kasaba aşkı hikayesi!

En İyi Planlar
İyi Hissetme Faktörü
Kimse Bunu Daha İyi Yapamaz
Fermuarı açıldı

Hiç pişman değilim.
Geçmişlerinden kurtulmak için mücadele eden genç bir çiftin hikayesini anlatan, gerilim dolu, seksi ve duygusal bir yeni yetişkin üçlemesi!

Bizim Başlangıcımız
Bunun heyecanı
Seninle Geçirdiğim Her Saniye

Aşkın Kapıldığı Seri
Bir grup arkadaş aşkı buluyor!
Sahte Komplo
Flört Teklifi
İkinci Şans Planı
Özel Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi
Yüksek gerilim dolu, tehlike ve heyecan yüklü bir dizi!

Gece Gece
Bu Gecedен Sonra
Bir gece daha
Son Derece Baştan ıkarıcı Bir Gece

Sevinç Sunuldu Duet
Yatak odanızı ateşe verecek, son derece ateşli ve baştan çıkarıcı bir dizi bağımsız kitap!
Onunla Geçirilen Geceler
Yasak Geceler

Unbreak my heart
Bağımsız bir ikinci şans temalı, duygusal iniş çıkışlarla dolu romantik bir hikaye.

İlham Perisi
Paris'te geçen büyülu gerçekçilik tarzında bir aşk hikayesi.

Lili Valente ile birlikte yazdığımız, seksi romantik komedilerden oluşan "Good Love" serisi!

Ayrıca L. Blakely takma adıyla MM romantik romanlar da yazıyorum!

Umutsuzca Dostluk Düeti (MM)
Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlığa, sahte erkek arkadaşlığa kadar uzanan bir yolculuk.
Umutsuzca Dostluk
İşte Adamım Geliyor

Yaz Erkekleri Serisi (MM)
Aynı takımda oynayan iki beyzbol oyuncusu, beş yıl süren yasak bir aşka düşer.
Onunla gol atmak
Onunla Kazanmak
Ona tamamen katılıyorum.

MM Bağımsız Romanlar
Bir adam barıma girdi.
Erkek Arkadaşlık Bölgesi
Sadece Bir Kez
En İyi Erkekler (Sarina Bowen ile birlikte yazıldı)

Kazanan Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Duygusal yoğunluklu ve karşı konulmaz derecede seksi, bağımsız MM spor aşk romanları serisi!

Erkek Arkadaşın Geri Dönüşü

Beni tahrik et

Çok Pis Bir Oyun

Sınırlı Üretim Koca

Kötü muameleye maruz bırakıldı

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderin!

TEMAS ETMEK

Okuyuculardan haber almak beni çok mutlu ediyor! Beni Twitter'da LaurenBlakely3, Instagram'da LaurenBlakelyBooks, Facebook'ta LaurenBlakelyBooks veya çevrimiçi olarak LaurenBlakely.com adreslerinden bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM